

Globalització
**Els drets col·lectius
dels pobles d'arreu**

A FONS PÀGINES 1 a 3

Joan Cantarero
**“Els nazis estan
enverinant la societat”**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N193

21 de juliol de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

El jutjat deixa en llibertat els tres assassins del veí de Cornellà

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINA 2-3

Familiars de la víctima han marxat del municipi i denuncien amenaces de l'entorn dels agressors i complicitats per part d'agents de la policia espanyola

ALBERT GARCIA

Capçalera de la manifestació convocada el 14 de juliol per protestar contra el desallotjament de la universitat lliure ubicada a la Gran Via de Barcelona

La Rimaia tornarà després de dos desallotjaments

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

La Rimaia va ser desallotjada el 14 de juliol de matinada. Aquell ves-

pre, després d'una manifestació de més d'un miler de persones, es va ocupar un altre immoble, del qual les activistes van tornar a ser desallotjades

després de tan sols 36 hores. Tot i la pressió policial, la Universitat Lliure La Rimaia tornarà a obrir les seves portes "ben aviat", segons ha afirmat

el col·lectiu en un comunicat. Després d'haver fet front a dos desallotjaments, asseguren que no volen deixar-se atrapar per "la lògica repressiva".

La saga cervesera DAMM, Hitler, Franco i el frau fiscal

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

El jutge de l'Audiència Nacional Espanyola Pablo Ruiz ha bloquejat 400 milions d'euros a la família Carceller, propietària de Cerveses DAMM. L'actuació forma part d'una investigació per frau fiscal a gran escala. La saga empresarial va adquirir la majoria dels seus actius per la seva fidelitat al règim de Franco i la devoció vers el nazisme.

El camp de blat de moro sabotejat a Torroella era transgènic

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

L'empresa Syngenta va negar haver efectuat cap experiment, però alguns testimonis asseguren que, fins el mes de maig, les plantes duïen les etiquetes blanques que es posen a les tiges dels vegetals experimentals.

Torna la guerra al Kurdistan nord

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

El moviment d'alliberament nacional kurd, després de la il·le-

galització del seu partit, va anunciar que reprenia la lluita armada. El comunicat de la fi de la treva es va emetre el dia 1 de juny.

Eliminen el jardí de la Fundació Vila Casas

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

L'Ajuntament de Barcelona va decidir suprimir l'espai verd de

la Fundació Vila Casas del Poblenou, el mes de juny, sota el pretext que és un jardí amb un manteniment "molt costós".

, estirant del fil

BAIX LLOBREGAT · LA VÍCTIMA ÉS CARLOS GUSTAVO BURGOS VERA, UN PARE DE 51 ANYS QUE TENIA SET FILLES I FILLS

El jutjat de Cornellà allibera els tres homes que van matar un ciutadà equatorià

Burgos Vera rep una pallissa a Sant Ildefons i es converteix en la vuitanta-unena persona assassinada a l'Estat espanyol des de l'any 1991 per accions de caràcter racista i xenòfob

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Carlos Gustavo Burgos Vera, de 51 anys, pare de set fills i filles i natural de Balzar (Guayas, l'Equador) va morir a Cornellà la vigília de l'11 de juliol i de la final del Mundial de Futbol, després de rebre una pallissa brutal a mans de tres individus davant de la seva pròpia filla de vuit anys. Els fets -encara no aclarits del tot- refereixen una discussió prèvia als voltants del Parc Infantil de Sant Ildefons, però, segons els testimonis presencials, l'agressió va ser unilateral i acarnissada. Els agressors, clients habituals del bar La Española -que fins fa dos anys era propietat dels pares dels cantants del grup Estopa i freqüentat assíduament per agents de la policia nacional espanyola-, van colpejar reiteradament el ciutadà equatorià mentre llençaven crits com ara "Sudaca de mierda" o "Véte a tu país". A conseqüència dels cops rebuts, l'home va caure a terra, on va continuar rebent puntades de peu. Greument ferit, va ser traslladat a l'hospital de Bellvitge, on va morir poques hores després, a conseqüència dels traumatismes múltiples que patia. Posteriorment, agents dels

L'atac a Burgos Vera va començar a la terrassa del bar La Española, a pocs metres de la comissaria de la policia espanyola

panyola i que treballa a la comissaria de Sant Ildefons", a escassos metres del bar La Española. Cal assenyalar que la diplomàcia equatoriana ha facilitat un advocat a la família i estudia personar-se com acusació particular.

Assemblea i solidaritat activa

Tant la comunitat sud-americana com una assemblea ciutadana celebrada aquesta setmana han fet una crida per convocar una concentració de protesta el dijous 22 de juliol, a les 19:15 hores, al metro de Sant Ildefons de Cornellà. En un comunicat emès per l'assemblea, s'assenyala que "aquests fets han merescut una atenció escassa dels mitjans de comunicació, dedicats exclusivament a cobrir la victòria de la selecció espanyola" i acusen l'Ajuntament "de mirar a una

altra banda i ocultar, com en d'altres ocasions, el caràcter racista d'aquestes agressions". L'assemblea ciutadana, d'amistats i familiars no dubta a qualificar els fets succeïts de "crim xenòfob" i denuncia les "conductes feixistes que creixen emparades en les administracions democràtiques" i "la impunitat de què gaudeixen aquest tipus d'agressions", a més de constatar que "el racisme que impregna la nostra societat és culpable de la mort invisible de Carlos, però també de la invisibilitat de les morts dels que intenten arribar amb pasteres o de la llei d'estrangeria, que vulnera dels Drets Humans: la mort que denunciem avui només és la punta de l'iceberg". Finalment, l'espai solidari creat arran de l'assassinat crida a la mobilització social per rebutjar l'atac racista i afirma que "amb aquest

crim, el conjunt de la societat hi perd: no siguem còmplices amb el nostre silenci".

Més de 80 morts

Amb l'assassinat de Carlos Gustavo, ja són 81 les víctimes mortals per crims racistes o delictes d'odi documentades a l'Estat espanyol des de 1991, disset de les quals s'han produït als Països Catalans. Entre elles, la mort de Sònia (Juan Jose Rescalvo), el 1991, que va ser assassinada al parc de la Ciutadella per skins afins a Vanguardia Nacional Revolucionaria; l'assassinat del militant antiracista Guillem Agulló, el 1993, a Burjassot, a mans del neonazi Pedro Cuevas (avui

Carlos Gustavo Burgos Vera

militant d'Alianza Nacional); la mort a cops de Gabriel Doblado, de 60 anys, per part de sets caps rapats a Nou Barris, el 1995; l'assassinat del drogo-dependent Miguel Blanco després de demanar un cigarro a un skin neonazi al barri de la Mina, el novembre de 1995; l'apunyalament mortal del jove Rafael Rincón a la porta de la disco-

La víctima va rebre una pluja de cops entre crits de 'Sudaca de mierda' i 'Véte a tu país'

teca Chasis de Mataró, el febrer de 1996; la pallissa letal rebuda per Omad Amhandi, el juliol de 2000 a Sant Andreu de la Barca, a mans de dos skins neonazis; l'apunyalament mortal de l'anarquista Roger Albert al barri de Gràcia l'any 2004 per part del neonazi Aitor Dávila; o la crema de la indigent Maria del Rosario Endrinal al barri de Sant Gervasi perpetrada per tres menors.

Els tres homes van ser detinguts per un delictes d'homicidi i ja són en llibertat per un delictes de lesions

Mossos d'Esquadra van detenir Jorge M., de 36 anys i veí de Sant Boi; Juan José M., de 34 anys, i Jorge M., de 36, els dos últims veïns de la zona. La policia autonòmica els va encausar per un delictes d'homicidi, però el titular del jutjat d'Instrucció número 3 de Cornellà els va deixar en llibertat, acusats només per un delictes de lesions i amb l'única obligació de compareixer cada quinze dies al jutjat.

Membres de la comunitat equatoriana han denunciat públicament: "Ens maten i surten per la porta de darrere". A més, segons la família de la víctima, que ha abandonat temporalment la zona, el clima al barri "és de tensió" i s'han produït pressions perquè "els testimonis no testifiquin". La família també sosté que es donaria la circumstància personal que "un dels agressors és germà d'un agent del cos de la policia es-

> Usuaris de Renfe responen amb pedres a una agressió racista

A l'estació de Flaçà (Gironès), el dimecres 14 de juliol al capvespre, un grup d'usuaris de RENFE va respondre amb retrets, crits i el llançament de rocs a l'agressió que van patir dos menors immigrants per part de dos agents de seguretat privada. L'acció dels agents, perpetrada sense cap motiu aparent, va restar impune (no van ser ni identificats ni detinguts). Els vigilants van haver de refugiar-se dins un comboi davant la reacció espontània, el rebuig verbal ("Feixistes assassins!" o "Atac racista") i el llançament de pedres, per evitar que la resposta de la gent "continués", segons han narrat a la DIRECTA testimonis presencials.

> La Guàrdia Urbana apallissa un venedor ambulat a la Barceloneta

Dos dies després de la mort de la persona d'origen equatorià a Cornellà, es va viure una situació semblant a la Barceloneta, quan un mínim de cinc agents de la Guàrdia Urbana i de la policia portuària van apallissar un jove subsaharià després de detenir-lo per venda ambulat. Testimonis presencials recollits pel diari *El Periódico* van assenyalar que el jove va ser "envenenat per un agent motoritzat", moment en què quatre agents més es van abraonar sobre ell i li van començar a clavar cops de puny. Un cop més, el retret popular va derivar en tensió. Un cop emmanillat, els cops prosseguien i una anciana va dir: "Que no el peguin més, ja està detingut". Algunes persones, que enregistraven els fets amb mòbils i càmeres van ser retingudes i els seus aparells decomissats fins que els agents van extraure o esborrar la tarja de memòria. La Guàrdia Urbana només ha assenyat que "es va emprar la força mínima imprescindible per immobilitzar el detingut".

> **Classisme, racisme i sexisme són tensions permanents inherents al capitalisme que sempre s'aguditzen en temps de crisi. La violència contra els sectors socials més vulnerables i més afeblits s'ha agreujat, un cop més, durant el darrer any, a l'escalf de la recessió econòmica. Les dades recollides al darrer Informe Raxen (Racisme i Xenofòbia) elaborat pel Moviment contra la Intolerància certifiquen l'ofensiva xenòfoba en època de crisi i l'ús recurrent de la immigració com a boc expiatori. Al mateix temps, a la Unió Europea augmenta la violència racista i emergeix una ultradreta que atia el foc de l'odi amb discursos i campanyes idèntiques de preferència nacional.**

, estirant del fil

ESTAT ESPANYOL · SEGONS L'INFORME RAXEN, ELS PREJUDICIS RACISTES AUGMENTEN SOTA ELS EFECTES DE LA CRISI ECONÒMICA

València continua encapçalant el rànquing de la violència ultra i xenòfoba

El balanç anual redactat pel Moviment contra la Intolerància estima en 4.000 les agressions ultrs i racistes portades a terme a tot l'Estat espanyol durant l'any 2009

Redacció Directa

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

El creixement del missatge xenòfob amb el rerefons de la crisi econòmica ja té dades que el certifiquen: més de 200 webs xenòfobes a l'Estat espanyol, 292 casos documentats d'una realitat que supera les 4.000 agressions anuals, 23 concerts neonazis clandestins i sis víctimes mortals durant el 2009 motivades per diferents expressions d'odi. Són fragments de les dades que recull l'informe Raxen, que documenta 80 actes de violència neonazi, divuit d'elles vinculades a grups ultrs a estadi de futbol, 68 actes neofeixistes, 36 casos d'homofòbia, deu casos d'islamofòbia o cinc d'antisemitisme. L'informe que elabora cada any el Moviment contra la Intolerància, coordinat per Esteban Ibarra, recull de forma global els fets de racisme, xenofòbia, islamofòbia, antisemitisme, homofòbia i romanofòbia registrats durant l'any 2009. 292 casos documentats, que representen un 9% d'un total estimat que llinda els 4.000 episodis xenòfobs i on, una vegada més, el País Valencià lidera les estadístiques, amb 78 delictes d'odi i agressions a persones, entitats o associacions socials. A Catalunya, es registren 32 casos i, a les Illes Balears, setze. És a dir, els Països Catalans encapçalen, amb 126 casos, un 43% del total de casos documentats.

Els Països Catalans concentren el 43% dels 292 casos documentats d'atacs ultrs i xenòfobs

El diagnòstic que inclou l'informe constata el creixement de les actituds xenòfobes i intolerants, evidenciades demoscòpicament: l'increment de grups, plataformes i partits marginals d'una nova ultradreta configurada al voltant del rebuig de la immigració i la islamofòbia; la consolidació d'Internet com a espai predilecte per propagar l'odi i la discriminació; la internacionalització del populisme xenòfob i el creixement de les opcions electorals ultrs en el si de la Unió Europea, i la continuïtat d'una resposta institucional que banalitzava les agressions feixistes i racistes i les reduïa a l'àmbit de les *tribus urbanes*. Tot plegat, acompanyat d'una notable insuficiència en la resposta pública, mediàtica, social i penal

Els nazis de la fotografia, presa el 13 de juny a Tortosa, demanen la llibertat de Juanan i Josué, empresonats per homicidi.

Un grup de neonazis espanyols fan un homenatge a Rudolf Hess (comandant d'Auschwitz) a Alemanya l'any 2004

davant el racisme, tal com ha demostrat l'assassinat de Carlos Gustavo Burgos Vera, el dissabte 17 de juliol a Cornellà. Un assassinat que ha passat pràcticament desapercbut i sobre el qual –segons fonts consultades– la versió oficial afirmarà que no tenia motivacions racistes i que la mort va ser provocada fortuïtament per una vena cerebral prèviament malmesa.

El 2009 ha estat un any intens

Entre els casos més destacats de la propagació de la violència ultra a Catalunya, l'informe destaca el cas de l'equip de futbol Bada Bing, integrat per Boixos Nois, que van enviar a l'hospital deu integrants del Rosario Futbol Club –ciutadans catalans de set orígens diferents– en el transcurs d'un partit de la Tercera Divisió Regional. Respecte els

Boixos Nois del FC Barcelona i la seva facció anomenada *Casuals*, cal recordar que aquest mateix febrer, Antonio T.A. –l'històric *Antoñito*– va ser detingut, juntament amb onze membres més, en una operació contra el tràfic de drogues, l'extorsió i les pallisses per encàrrec. Des de l'hemeroteca, cal recordar que un membre d'aquest grupuscle, el setembre de 2000, a les portes d'un bar del carrer Aribau, va disparar a boca de canó i matar Hamid Saada. El cap rapat autor del tret va declarar que ho havia fet perquè "hi hagués un àrab menys".

El 2009 també ens ha deixat el judici, celebrat el març a l'Audiència Provincial de Barcelona, contra quinze joves acusats d'intentar cremar la casa d'una família marroquina a Sant Vicenç de Castellet, o la condemna a pa-

gar 360 euros de multa i vuit mesos de presó contra Sergio Xavier Martín per la puntada de peu contra una menor equatoriana als Ferrocarrils de la Generalitat, que va ser enregistrada per les càmeres de seguretat. També va ser condemnat a onze anys de presó el neonazi Mario Fernández Torres, que va intentar matar un jove antifeixista propinant-li sis punyalades a l'estació de metro de la plaça Urquinaona. També va ser condemnat a onze anys –tot i que la sentència va desestimar la motivació ideològica– el cap rapat Manel Soler, que va agredir un jove skin antirracista amb dos cops de destrall el maig de 2009 al barri de Gràcia.

L'informe també recull les actuacions discriminatòries del funcionari públic, com els agents dels Mossos d'Esquadra condemnats per abusos

policials per humiliar, agredir i acusar falsament Javier G. R. Malgrat la sentència condemnatòria a dos anys d'inhabilitació, Interior va mantenir en actiu tots dos agents a l'espera que es resolgui el recurs que van presentar.

Il·legalitzacions i penes mínimes

L'any 2009 es tanca, també per primera vegada, amb les primeres condemnes contra organitzacions neonazis i sentències que han decretat la seva il·licitud i il·legalització. És el cas de l'associació neonazi Hammerskins, il·legalitzada per fomentar l'antisemitisme, l'odi racial i l'homofòbia. Aquest juliol també ha estat il·legalitzat el grupuscle neonazi Blood & Honor, però amb penes mínimes contra quinze dels divuit processats. En aquest darrer cas, cal recordar que ha estat condemnat Jorge Vivar Casal, policia local en actiu a San Sebastián de los Reyes.

En el cas de la propagació de la xenofòbia i l'apologia del nazisme, cal recordar que el 2009 va arrencar amb la condemna a tres anys i mig de presó contra tres dirigents del Centro de Estudios Indoeuropeos (CEI), entre ells, l'històric Ramon Bau i el propietari de la llibreria Kalki, Juan Antonio Llopert Senent, líder del MSR que va ser condemnat a dos anys i quatre mesos de reclusió per la difusió d'idees genocides. Durant el decurs de l'any, la fiscalia de Barcelona va demanar quatre anys de presó per Pedro Varela, màxim responsable de la Llibreria Europa, per un delictes continuat de difusió d'idees genocides i de l'odi racial. Però, sens dubte, la sentència que patirà ha marcat la possibilitat d'un cert canvi va ser la resolució condemnatòria contra l'assassí del jove militant antifeixista madrileny Carlos Palomino. El Tribunal Suprem espanyol, amb la ratificació de la pena de 26 anys de presó contra el militar ultradretà Josué Estébanez, afirma literalment que "la ideologia nazi, de la qual va fer ostentació explícita l'acusat, és una ideologia que es caracteritza pel fanatisme irracional, la carença de tot sentit d'humanitat i el crim". La propera tardor, està previst el judici oral contra una dels trames més perilloses de l'extrema dreta espanyola. Serà a València, on s'enjudiciarà els ultrs de l'*operació Pànzer*, que va detenir un grup de 27 feixistes (entre ells, novament, militars espanyols i Pedro Cuevas, l'autor material de l'assassinat de Guillem Agulló) vinculats al Frente Anti Sistema (FAS). Fins a 40 entitats valencianes estan personades com a acusació judicial en l'Acció Popular contra la Impunitat. Perquè, com clou l'Informe Raxen, el problema principal té aquest nom: impunitat.

, impressions

Xavier Díez · Historiador
opinio@setmanaridirecta.info

Piomoisme a la catalana

AQUIARA

Mateu o tants d'altres, que contractaven guionistes que establissin la cobertura intel·lectual al seu projecte social, una Catalunya desigual, corporativa, desarticulada, callada, submissa.

Els hereus d'aquest Vichy són representats, avui, per Miquel Mir, el Pío Moa més *nostrat*. Els seus llibres, com *Diari d'un pistolero anarquista*, fonamentat en una font sospitosa, el suposat diari personal d'un membre de les patrulles de control de la FAI, serveix per narrar una ficció literària sota la fórmula de fals documental que encarnaria una trajectòria representativa, segons l'autor, de l'anarquisme d'acció del país, destinat a eliminar físicament els "enemics de la revolució". Tot i que a Mir no li manca un pòsit de veritat, cedeix a

cis religiosos i roboratoris, comesos per individus amb un perfil psicològic patològic, o comitès que responen al desig de compensar greuges reals o imaginaris i a un desig de bastir un nou món sobre les runes fumejants del vell. Tanmateix, aquests fets lamentables, no són fruit d'un intent d'eliminar sistemàticament els enemics de classe, sinó la conseqüència de l'atomització de l'ordre i el caos propiciat per la fallida de la República i la Generalitat i les dificultats de l'anarcosindicalisme d'organitzar la revolució, encara que el mòbil és la venjança de classe, la revenja dels humiliats, la violència bíblica dels darrers que, per unes setmanes són cridats a ser els primers. De fet, els estudis acadèmics senyalen que, a partir de la tardor de 1936, la situació es comença a reconduir.

Indigna l'extraordinària difusió de les discutibles tesis de Mir. És clar que aquesta és propiciada pels beneficiaris d'aquest corpus teòric. En una època en què l'Església catalana més culta i cívica és desplaçada pels sectors més reaccionaris, la capacitat de difusió de determinades idees permet influir davant l'opinió pública per desautoritzar tant la República com aquells que s'oposaren, en el plànol material i ideològic, a les abismals diferències socials que comportava el capitalisme a la catalana. Així, Mir tracta de llençar fum sobre els esdeveniments per impedir conèixer les causes i defugir els canvis necessaris en el precari equilibri de poder, per evitar que la història es pogués repetir. I sobretot, generar confusió per impedir la deshabilitació de les elits catalanes beneficiàries de l'ordre abans, durant i després del franquisme.

Des del moment en què s'evidencia la fallida política de la Transició, apareix un qüestionament entre una nova generació d'historiadors sobre la memòria històrica. No es tracta tant d'indagar en el passat com d'emprar-lo per qüestionar el present. Això no significa el camp qui pugui. Cal remetre's a unes fonts, contrastar-les, fer-ne una lectura crítica, emprar tècniques d'anàlisi rigoroses i bastir un relat coherent i equilibrat. És per això que escriptors de ficció, periodistes o politòlegs experimenten la temptació de l'intrusisme acadèmic, tot fent passar per historiadors aquells que construeixen la seva veritat abans de la recerca. O emprar mecanismes de

Catalunya no està exempta del revisionisme segons el qual la culpa és dels rojos

pensament màgic a fi d'encaixar peces de puzzles diferents amb intencionalitats clares. És el cas de Pío Moa, antic GRAPO famós per dignificar el negacionisme històric espanyol i atribuir la tragèdia de la guerra civil a les esquerres i al pèrfid

"separatisme". Manobre intel·lectual d'un sector social que tem una política de memòria que el deshabiliti, és normal que tracti de dignificar el totalitarisme i hagi esmerçat milers de planes a justificar crims contra la humanitat.

Catalunya no està exempta d'aquest revisionisme segons el qual la culpa és dels rojos i la història es redueix a una distinció maniquea entre bons i dolents. Més o menys el que va defensar el que es va anomenar el *Vichy català*, el grup social col·laboracionista amb el franquisme més despietat, per dur a terme la seva peculiar "repressió de classe". Personatges com Carles Sentís, Bertran i Musitu, Samaranch, Miquel

Indigna el grau de difusió de les discutibles tesis de Mir

la temptació de convertir la part en el tot i obvia el context en què es desenvolupa la violència tràgica del moment, o la responsabilitat de les autoritats de la monarquia, la dictadura i la república en les accions de "guerra social" d'aquests anys. Mir s'encarrega d'elevar les anècdotes a la categoria de veritat històrica i obvia les incomoditats que suposa l'anàlisi dels esdeveniments. Certament, en la situació de caos i desordre propiciat pel buit de poder del "breu estiu de l'anarquia", es produeixen assassinats, actes intimidatoris, destruccions d'edifi-

Iolanda Fresnillo i Sallan · Membre de l'Observatori del Deute en la Globalització
opinio@setmanaridirecta.info

Aquest conte ja me'l sé

El Banc Mundial ha advertit sobre com va de malament l'economia espanyola. Amb alguns errors de càlcul (en fi, que no sabien calcular el deute públic de l'Estat espanyol). Però, això, al Banc Mundial, li és igual; l'important és l'important. És a dir, fer com el seu germà bessó, el Fons Monetari Internacional (FMI), i posar en solfa l'economia espanyola, o sigui, els treballadors i treballadores d'aquest país. Es tracta de fer allò que ja estan adobats a fer, tant el banc com el fons. Ho han fet durant dècades als països més diversos d'Amèrica Llatina, l'Àfrica, l'Àsia o l'Europa de l'Est. Però no es confonguen, ells no imposen, fan recomanacions. Llegeixen la seva bola de vidre i

publiquen els seus informes sobre el que seria bo que fes aquest o aquest altre país. Els mercats els escolten. I si el país fa cas omís de les *recomanacions* de les bessones de Bretton Woods, doncs els mercats s'ocupen d'aplicar el merescut càstig. Atacs especulatius, augment de risc país, fugida de capitals... És el que han estat fent durant dècades els mercats i les institucions financeres internacionals i saben molt bé com fer-ho. L'objectiu? Donar plaer i beneficis als mercats de capitals, a les empreses transnacionals, als inversionistes globals i als especuladors internacionals. El cost? reducció de salaris, desregulacions laborals, acomiadaments, augmentos d'impostos indirectes, reducció de

No han aconseguit garantir el creixement econòmic o l'equilibri de la balança comercial que prometien ni han permès superar els problemes de sobreendeutament

subsidis i ajudes, privatització de pensions i serveis públics... El premi? Més deute, ja que, quan poden, acompanyen les benintencionades *recomanacions* amb crèdit, que d'alguna cosa han de viure aquestes institucions (és a dir, dels interessos).

Com deia, aquestes institucions duen més de sis dècades fent el seu treball, però, amb quin resultat? Doncs jo el qualificaria de fracàs. Si bé les polítiques recomanades han permès a les elits econòmiques conquerir mercats i acumular beneficis i fins i tot aconseguir algunes millores en certs indicadors macroeconòmics, aquestes han tingut importants impactes negatius en les condicions de vida de milions de persones. No han

aconseguit garantir de forma sostenible el creixement econòmic o l'equilibri de la balança comercial que prometien ni han permès superar els problemes de sobreendeutament. Aquest fracàs evident no ha aconseguit acabar amb l'existència bacteriana de l'FMI ni del Banc Mundial, que han aprofitat la crisi financera, primer, i l'econòmica, després, per reaparèixer de manera estel·lar. Aquesta vegada no es fiquen amb l'Argentina o Mali, sinó que s'atreveixen a jugar a primera divisió, contra Espanya o Grècia. Encara que, veient els entrenadors i la plantilla que tenim a la primera divisió europea, no m'estranyaria que el fons i el banc acabessin sortint-se amb la seva.

Pasqual Aguilar Pérez · Portaveu de la Plataforma No a la MAT
opinio@setmanaridirecta.info

Justícia i MAT

Nou activistes contra la MAT van declarar davant el jutge, el 31 de maig, acusats d'un delictes de coaccions contra Red Eléctrica de España (REE). Aquestes persones havien participat en un campament de resistència pacífica als boscos de Sant Hilari Sacalm durant gairebé mig any. El 15 de juliol, la justícia ha citat nou membres del col·lectiu Nova Energia de la comarca d'Osona per haver-se oposat, també de manera no violenta, a la construcció d'aquesta infraestructura. Anteriorment, un jove menor d'edat va ser inculpat d'haver causat danys a les obres de la MAT, quan en realitat va fer dues pintades a un vehicle de l'empresa construc-

Per caminar cap a la justícia, el decreixement i la raó comuna cal determinació i un punt de desobediència civil

tora de la línia. Malgrat no haver estat una acció premeditada i tenir un informe favorable de la psicòloga que va atendre aquest menor i la seva família, el fiscal va decidir tirar endavant el judici. Abans d'aquest fet, un jove d'Osona que circulava de dia per una zona d'obres de la MAT va ser encausat per un delictes de desobediència. Encara que la quanti-

tat que es reclamava al jove feia que el suposat delictes fos considerat una falta lleu, el jutge va dictaminar que s'havia de celebrar un judici penal.

Heus aquí una mostra de com REE vol intimidar la gent que mostra la seva disconformitat amb la MAT. Si més no, és curiós que una empresa que gaudeix de tot el suport dels aparells de l'Estat per fer aquesta infraestructura necessiti mostrar-se com a víctima, quan en realitat s'ha servit de la desinformació, la prepotència, l'arbitrarietat i el beneplàcit de la classe política per tirar endavant la MAT de manera il·legal.

Una il·legalitat que no s'han atrevit a abordar ni el Tribunal Suprem ni el Tribunal Constitucional. Ni l'un ni l'altre han acceptat les demandes dels opositors per "defecte de

forma", manera directa i ràpida d'estalviar-se la investigació del tema a fons. L'estament judicial sap que, si impulsés un judici coherent i independent, la MAT patiria un revés definitiu que els interessos econòmics i la raó d'estat no poden permetre's.

Qui és realment la víctima? Una empresa consentida pels governs i amb uns guanys espectaculars o la població que percep com un negoci privat el que es vol vendre com una obra d'interès general? Han de pagar els activistes contra la MAT la humiliació que significa pels governs i per REE no haver pogut convèncer la gent de la necessitat de la infraestructura?

Qui coacciona qui? Unes dotzenes d'activistes que resisteixen amb el seu cos l'avanç de les obres o el totpoderós lobby

elèctric que marca l'agenda dels governs en matèria energètica? Qui ha de seure a la banqueta dels acusats? La gent que està en contra d'una imposició o el director general d'Energia Agustín Maure i els seus amos, els grans accionistes de REE?

Creiem que la defensa de la terra no és cap delictes, que la desobediència contra la injustícia esdevé una exigència en el marc d'un capitalisme sense fre que només aspira a reproduir-se amplifícadament. Per caminar cap a la justícia, el decreixement i la raó comuna cal determinació i un punt de desobediència civil, perquè no hem d'oblidar que l'estat de dret que suportem avui dia funciona sempre que no hi hagi cap temptació de contradir el curs econòmic de la realitat.

EL CIGALÓ

"El feminisme català és d'una gran diversitat"

Glòria Casas Vila és investigadora al grup de recerca Antígona de la Facultat de Dret de la UAB i activista del moviment feminista català

Manel Ros

En quin moment es troba el feminisme català?

És d'una gran diversitat i, actualment, s'estan movent moltes coses, tot i que de vegades no les fem prou visibles. Hi ha moltes iniciatives arreu del territori, grups de dones de diferents filiacions polítiques que fan propostes i creen consciència. El moviment feminista està viu. Aquest any, vam omplir un tren per anar a les jornades estatals de Granada, que van aplegar més de 3.000 feministes i quasi ningú no en va parlar: els mitjans de comunicació sempre ens han fet boicot.

Què opines de la polèmica sobre el burca i el nicab?

La manera com ha arribat aquí aquesta qüestió és gravíssima,

d'una irresponsabilitat política enorme i de greus conseqüències en termes de racisme i exclusió de les dones de la comunitat musulmana. Hi ha casos en què es condiciona la contractació laboral a canvi de treure's el vel. És d'un colonialisme terrible.

Què pot fer un home per donar suport al moviment feminista?

Proliferen els grups d'homes que s'autoanomenen profeministes, que es troben per reflexionar sobre la dominació masculina i proposen canvis en el que anomenen "la masculinitat hegemònica". La seva existència és important, però encara són més minoritaris que els grups de dones feministes. El paper dels homes és el de la solidaritat i el respecte de les decisions que prenen les dones: en cap cas ens poden substituir en la lluita.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

D'on surten els diners de 'la roja'?

Aurèlia Paradas Capalleras
Palol de Revardit

Després de la bogeria col·lectiva del diumenge passat, vull demanar a qui li toca pagar els 600.000 euros de prima de cada futbolista per guanyar el mundial de futbol: a les empreses patrocinadores, a la federació -que paguem tots? Qui és el responsable de la negociació d'aquesta prima? En aquests temps que vivim, veure tot això fa molt mal. I encara més veure tanta gent embadalida i que no vol saber d'on surten els diners. Tot és una qüestió política i l'esport, també; encara que anestesia, hipnotitza, idiotitza molta gent, aquesta massacre publicitària i nacional -d'Spain- ens ha de fer reflexionar. Quin dia podrem veure les biblioteques obertes els dissabtes i els diumenges en ple estiu per poder llegir tranquil·lament, estudiar o estar frescos? Valdria més invertir en contractar bibliotecàries que no invertir en els herois del segle per tocar la pilota. A nosaltres sí que ens les toquen i encara hem d'estar contents. Cony de país.

Escàndols de l'excel·lència

Jorge López
Sant Boi de Llobregat

Si féssim memòria de les notícies aparegudes als mitjans de comunicació al llarg del curs escolar que acabem de deixar enrere, comprovàrem que gairebé no hi ha hagut escàndols associats a l'escola pública -tret dels creats, és clar, per la política ultraliberal del conseller d'Educació (tanca ment de batxillerats, augment de ràtios a les aules, empitjorament de les condicions laborals...). En canvi, sí que han sovintejat els d'aquells tipus d'escoles -les privades i les privades concertades- on el conseller Maragall, els patums mediàtics i les editorials dels grans diaris havien situat l'excel·lència educativa. Així, tenim el cas d'aquells pares d'alumnes d'un prestigiós centre -que escolaritzava l'alumnat en un idioma estranger- que van acusar la direcció de voler construir un edifici nou a còpia d'augmentar excessivament la quota que pagaven les famílies; o les denúncies fetes pels pares de l'alumnat d'una escola religiosa de Girona pel fet que la direcció no havia destituït a temps un professor que feia activitats il·lícites i immorals per Internet; o les suposades irregularitats que, a parer de les famílies de l'alumnat, presentava una institució educativa dirigida pel senyor Fèlix Millet, o bé, en fi, per citar-ne un més i continuar amb en Millet, el cas de l'escola religiosa que va cedir uns terrenys per la construcció del famós hotel de luxe al costat del Palau de la Música a canvi d'obres de reforma al recinte escolar i que, ara, un cop destarotada l'operació de construcció de l'hotel, veu com l'empresa Olvívia Hotels li reclama els diners que s'ha gastat en les obres de millora de l'escola.

Vistes aquestes evidències i coneguda la flaca de la classe empresarial i directiva a l'hora de confondre l'àmbit públic amb els seus afers i negocis privats, podem concloure que, d'ara endavant, amb el desplegament progressiu de la LEC -que suposa un important transvasament de fons públics cap a l'escola concertada i una reducció dels controls democràtics a què estaven sotmeses les direccions dels col·legis públics-, els escàndols educatius encara seran més nombrosos i, a més, s'estendran al sector públic. Llavors, els grans i subvencionats mitjans que han donat suport la política educativa d'en Maragall no tindran cap problema a difondre'ls, fins i tot destacant-los, perquè d'això es tracta: d'esbombar conseqüències -com més impactants, millor-, però sense analitzar-ne mai les causes.

. EDITORIAL

Continuem enriquint la DAMM?

Fa pocs dies es va conèixer la imputació penal per un delicte d'evasió fiscal del cap de la dinastia Carceller, que reuneix -entre d'altres- les fortunes milionàries de l'empresa DAMM, les benzineres SHELL i CEPSA i la làctica PULEVA. Demetrio Carceller Coll és fill de Demetrio Carceller Segura i, alhora, és el pare de Demetrio Carceller Arce. Tots tres representen un segle de saga familiar i empresarial, forjada i enriquida al servei de règims feixistes. Carceller Segura va ser un dels ministres del *generalísimo* de la postguerra i va exiliar família per família tota la riquesa dels qui havien plantat cara als falangistes. Es va aliar amb els principals empresaris del nazisme per la rúbrica de projectes d'investigació que milloressin la capacitat militar de les tropes del Tercer Reich. Quan Hitler va mostrar senyals de debilitat, va aconsellar Franco que es fes amic de nord-

americans i anglesos. Durant tots aquests anys, les arques de DAMM anaven creixent. Avui dia, la cervesa DAMM, a base de màrqueting i pressió publicitària, s'ha ficat a l'interior de cadascuna de les nostres neveres. Quan comprem una Xibeca o paguem una mitjana, aportem una mica més de diners a l'enriquiment de tota aquesta nebulosa empresarial ancorada en la caspa ultradretana de l'alta burgesia espanyola i/o catalana. Ja fa uns anys que algunes treballadores de l'empresa ens alertaven de les condicions de treball pèssimes i de les amenaces i els xantatges que rebia la persona que gosava criticar les polítiques laborals dins les fàbriques DAMM. Allò no va ser raó suficient perquè els centres socials, les festes majors alternatives, els casals i d'altres espais políticament compromesos trenquessin lligams amb l'empresa. Ara, potser ha arribat el moment.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

La bandera espanyola, la bandera feixista?

Xavi Miquel
directa@setmanaridirecta.info

En vora les 11 de la calorosa nit de l'11 de juliol quan les campanes del campanar de Corbera van començar a repicar. No tocaven a hores, no tocaven a morts, ni tocaven perquè s'havien casat el Pepet i la Marieta, sinó que tocaven perquè la selecció espanyola havia guanyat el mundial de futbol. Sota el campanar, desenes de joves (i no tan joves) fent sonar el clàxon dels cotxes, tirant petards, enarborant les banderes espanyoles que acompanyaven les moltes altres que, des de feia unes setmanes, es veien a molt balcons de la població. L'endemà, un home gran ajagut sota una ombra comentava que el repic de campanes i les banderes que havia vist el dia abans li recordaven a la seva infantesa.

I és que, si podem treure una conclusió d'aquest mundial, és que

la bandera espanyola s'ha normalitzat. Després del triomf, una dona sortia a la televisió dient que, per fi, podia treure la bandera espanyola sense que ningú li digués *fatxa*. Aquella bandera que abans només veïem i associàvem amb les manifestacions d'ultradreta, amb les manifestacions antiavortistes, amb les manifestacions contra la immigració, ara ja l'hem normalitzada. Fa dos anys, amb l'excusa del triomf de la selecció espanyola a l'Eurocopa, ja vam assistir a una gran campanya del Grupo Prisa que barrejava l'espanyolisme *progre* amb el màrqueting corporativista al qual associava el color de la samarreta espanyola amb el seu canal de televisió. Ara hem pogut veure una gran eclòsió de banderes espanyoles arreu, fins i tot a racons de l'Estat on abans es preveia gairebé impossible.

I la majoria de gent que duia aquestes banderes era gent jove.

Algunes, seguint la tradició familiar, van sortir al carrer amb els mateixos colors, pels quals van lluitar 70 anys enrere els seus avis. D'altres, però, van sortir al carrer amb aquella bandera que va representar la seva ascendència més recent.

Totes les banderes són símbols i representen certes idees associades. Fins fa poc temps, molta gent relacionava la bandera espanyola amb les ideologies i els valors més destables de la nostra societat. Ara, però, sembla que hi ha sectors que volen canviar o maquillar aquestes associacions. Hi haurà qui ho haurà vist com una provocació, d'altres ho hauran vist com una realitat palpable dins la nostra societat i d'altres com una evolució més dins de la *normalització democràtica* d'aquest Estat. Hauré d'estar atentes per veure quins camins agafa aquesta *normalització*.

. COM S'HA FET

Aquest setmana encarem l'última DIRECTA abans de les vacances d'estiu. Per tant, el dilluns -que, per cert, ha estat 19 de juliol i s'han complert 74 anys de la Revolució del 36- hem acudit a la redacció amb cara de platja (que vol dir: amb la cara blanca arran de passar tantes hores davant l'ordinador i amb ganes d'anar a la platja per donar-li una mica de color). El dimecres fem la darrera reunió del col·lectiu abans de l'agost i, la setmana que ve, tancarem la darrera DIRECTA. Descansarem una mica i agafarem forces, que segur que les necessitarem. Perquè estem veient un inici d'estiu bastant calent i mogut i, segurament, viurem una tardor igual o més calenta encara. De moment, ens llegim la setmana que ve. Salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

QUECHUA

Qui Som

REDACCIÓ
Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaders d'Il·lacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manu Simarro
Expressions | Roger Palà i Estel Barbé Serra Agenda directa | Alfonso López Rojo La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert García
IL·LUSTRACIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ
Roger Costa Puyal
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu *l'asterisc i el gitano*
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Lèlia Becana
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PENEDÈS: terrespent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Radas n.º 27,

08004 Barcelona

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il·lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- **RECONeixEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciat.
- **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
- **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, així està el pati

Els Mossos segresten un jove durant 40 minuts | PÀG. 8

Desallotgen la casa Can Kristu de Manresa | PÀG. 10

Crítiques als POUM de la Catalunya Central | PÀG. 11

Primera victòria de la plantilla de transport sanitari | PÀG. 12

CATALUNYA · LES ACCIONS VIOLENTES DE L'AFICIÓ DE 'LA ROJA' ES PRODUEIXEN DAVANT LA PASSIVITAT GENERALITZADA DELS MOSSOS

L'afició espanyolista celebra el triomf al mundial amb atacs i agressions arreu

Nombrosos ajuntaments governats pel PSC promouen pantalles gegants per veure la final i un cotxe de la policia local de Gramenet es passeja amb la bandera espanyola al vidre

Xavi Martí
redaccio@setmanaridirecta.info

El govern espanyol, tan bon punt es va confirmar la victòria de la seva selecció al mundial de futbol, es va afanyar a fer una campanya publicitària al *Financial Times* i a la premsa asiàtica per difondre la *marca España* a escala internacional. L'objectiu era atraure turistes i inversions estrangeres mitjançant la difusió d'una imatge positiva, d'èxit: "La nostra manera de jugar també és la nostra manera de viure". Però, durant el mundial i les celebracions posteriors, aquesta imatge no va ser gens positiva, ja que l'afició de *la Roja* va utilitzar la victòria com a excusa per atacar espais i persones de tarannà catalanista o independentista arreu de Catalunya i per cremar mobiliari urbà.

Un centenar de seguidors ataquen un cotxe i les seves ocupants perquè portaven una senyera

A la ciutat de Tarragona, el 12 de juliol, els atacs i els intents d'agressió es van allargar fins passades les 3 de la matinada. Tres neonazis que portaven una bandera espanyola amb l'àliga franquista van amenaçar quatre persones que cantaven l'himne del Barça dins el bar Pachito, que van haver de marxar escortades pels Mossos per no ser agredides. A la plaça de la Font, l'afició de *la Roja* va intentar cremar una estelada. Un home ho va veure, la va agafar i va començar a córrer, però un centenar d'espanyolistes el van apallissar. Davant la impossibilitat de banyar-

Pintades aparegudes la matinada del 12 de juliol a Argenton (Maresme)

seu a la font del Centenari, els espanyolistes van decidir rebentar una boca de rec. Els bombers s'hi van acostar, però el camió va rebre l'impacte de diferents objectes i va ser pintat amb els colors de la bandera espanyola. Els aficionats van acabar pujant al sostre del vehicle, els mossos no van fer cap detenció i els bombers van marxar sense poder tancar la fuita (de cinc metres d'alçada).

A les comarques gironines, els bombers van fer quinze sortides fins a les 2 de la matinada per apagar incendis registrats en contenidors, vegetació i cotxes i la policia catalana no va detenir cap seguidor de *la Roja* per aquests fets. A Girona, a més de la crema de diverses banderes catalanes, es van registrar incendis als carrers Montfalgars, Tomàs Carreres i Agudes i al cementiri de Santa Eugènia. A Palafrugell, Sant Feliu de Guíxols i Maçanet de la Selva, es van cremar cinc zones de vegetació; a Blanes, Roses i Maçanet, quatre contenidors, i a Salt, un cotxe i una moto que estaven aparcats al carrer Sant Dionís. A Lloret de Mar, l'afició va trencar el vidre de la porta de la

seu d'ERC i, a Ripoll, prop de 100 espanyolistes van atacar un cotxe i les seves ocupants a cops de peu i amb pals quan van veure que, dins del vehicle, hi portaven una senyera.

A les terres de ponent, les celebracions dels espanyolistes van tenir im-

portància a Lleida (1.000 aficionats al pavelló Pardinyes), a Tàrraga (350) i a Tremp (500). A la ciutat de Lleida, alguns cotxes van circular tot fent sonar el "Cara al Sol".

A Caldes de Montbui, van cremar l'enseny catalana del consistori i van atacar la seu d'ERC i, a més dels fets de la plaça Espanya de Barcelona (DIRECTA 192), també van trencar un vidre de l'Ateneu Popular Octubre del barri del Poblenou i, a Sants, van fer una pintada a la porta de fusta del restaurant Terra d'Escudella (on es podia llegir "Visca Espanya") i van atacar la seu d'ERC del carrer Olzinelles. A més, hi ha un vídeo que es pot veure al You Tube que recull les imatges d'un grup de desenes d'espanyolistes que cremen una senyera en un carrer d'Hostafrancs entre crits de "Vote, vote, vote, polaco el que no vote".

'El Mundial dels vidres trencats'

La festa violenta dels espanyolistes no només es va limitar a les hores posteriors a la derrota d'Holanda. La seu d'ERC de Sant Vicenç va ser atacada en dues ocasions amb pedres després del

partit contra Portugal (30 de juny) i després de l'enfrontament contra el Paraguai (4 de juliol).

A Barcelona, la seu de Catalunya Ràdio va ser atacada dues vegades durant la competició. El 30 de juny, uns 50 seguidors (molts d'ells embolcallats amb banderes espanyoles) van intentar assaltar l'emissora i van amenaçar les treballadores que van sortir al carrer a demanar explicacions. Es van poder sentir cançons com el "Cara al Sol" i insults i proclames com "Catalufos*", "Rojos", "Hijos de puta", "Viva la COPE", "Arriba España", "Viva la muerte" o "Put a el Estatut". Dies enrere, els espanyolistes havien trencat els vidres de Catalunya Ràdio i havien ocupat l'emissora.

Les pantalles del PSC

L'Ajuntament de Barcelona no va ser l'únic que va promoure pantalles gegants per veure la final (la CUP ha demanat la dimissió de la regidora de Seguretat, Assumpta Escarp). També se'n van posar a ciutats com Tàrraga, Lleida o Santa Coloma de Gramenet, totes elles governades pel PSC. A Gramenet, a més, un cotxe amb megafonia es va passejar pels carrers els dies 10 i 11 de juliol per convocar al visionat del partit sota el lema "Todos con la Roja", un acte on hi van assistir l'alcaldeessa i l'equip del PSC. En aquesta ciutat, el dia 9 de juliol, es va poder veure un cotxe de la policia local pels carrers que llua una bandera espanyola al vidre del darrere. A Sant Feliu de Llobregat, on el PSC no va cedir els locals municipals per fer les consultes del 20 de juny, es van instal·lar tres pantalles.

Una vegada més, l'espanyolisme ha demostrat els seus tics feixistes i intolerants vers tot allò que no està d'acord amb la seva idea d'Espanya; ha demostrat que es tracta d'un nacionalisme que no existiria sense l'obligació d'agredir tot allò que és diferent.

El Terra d'Escudella presentava aquest aspecte el matí següent de la celebració

, així està el pati

CORNELLÀ · REPRESSIÓ

Quatre agents dels Mossos segresten un jove durant 40 minuts i no s'actua contra ells

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Un noi de 30 anys de Cornellà de Llobregat va viure a la seva pròpia pell les pràctiques parapolicials de quatre agents de paísà dels Mossos d'Esquadra el dia 13 de juliol. Sortia de casa amb la seva motocicleta quan, de cop i volta, dos vehicles camuflats el van interceptar, el van fer baixar del vehicle i el van fer aparcar al mateix punt. El van introduir a l'interior d'un dels cotxes patrulla i una agent el va forçar a estar ajupit amb el cap entre els seients de darrere. Van ser 40 minuts molt llargs. No va poder veure on el conduïen al llarg d'un trajecte ple de crits i amenaces", segons ha explicat el propi afectat. Per contra, sí que va poder veure perfectament la cara d'alguns dels Mossos d'Esquadra implicats en l'operació, així com les marques i models dels vehicles emprats en l'acció il·legal. Un cop finalitzat el segrest llampec, va ser traslladat altre cop a un altre punt del municipi,

Els fets ja es troben en mans d'un advocat, que està preparant la denúncia judicial

on el van fer baixar del vehicle com si no hagués passat res. Ell va haver d'anar a buscar de nou la motocicleta. Els fets ja es troben en mans d'un advocat, que està preparant la denúncia judicial corresponent perquè s'investiguin i se'n depurin responsabilitats penals i administratives.

La Bankarota i la Lakandona

Es dona la circumstància que, durant els minuts que es va produir aquesta actuació parapolicial, altres agents policials van efectuar el desallotjament del centre social La Banka Rota i uns habitatges okupats del mateix immoble. L'ordre judicial pel desnonament estava en vigor des de finals del mes de maig en el cas del centre social i des de començaments de juny en el cas dels habitatges. Diversos agents de seguretat van quedar a càrrec de l'edifici després de l'actuació dels Mossos. A la mateixa hora, però a un altre punt de la ciutat, desenes de persones es van concentrar a les portes de la casa okupada La Lakandona, ja que hi havia d'anar la comissió judicial per comunicar el desallotjament.

Finalment, la secretària judicial va aixecar acta de la negativa a marxar per part de les okupants i va informar que, el proper cop, la comunicació s'efectuaria amb la presència d'agents policials.

BARCELONA · DEMETRIO CARCELLER VA CONSOLIDAR LA SEVA FORTUNA COM A MINISTRE DE FRANCO

El magnat de l'imperi cerveser Damm és processat per frau fiscal

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Més de 400 milions d'euros forjats, als seus inicis, a través d'un ministeri franquista i gràcies a les aliances amb les principals empreses de la indústria química i militar de l'Alemanya nazi estan sent investigats, ara, per un presumpte delictes d'evasió fiscal. Es tracta de la fortuna de la família Carceller, propietària, entre d'altres, de l'empresa cervesera DAMM, la patronal d'estacions de servei DISA (que controla les benzineres SHELL i CEPSA) i l'empresa làctica PULEVA. El jutge de l'Audiència Nacional espanyola Pablo Ruiz ha bloquejat els comptes i les accions de Demetrio Carceller Coll, l'actual patriarca d'una de les famílies més riques de l'Estat espanyol. Les acusacions penals es podrien estendre al seu fill i actual

La investigació comença al despatx del bufet Petrus, d'on també han sortit les dades del 'cas Pretòria' i el 'cas Gurtel'

gestor de tota la dinastia empresarial, Demetrio Carceller Arce. La investigació es va iniciar amb el registre del despatx del bufet d'advocats madrileny Petrus, d'on també han sortit les principals branques de les investigacions del cas Pretòria i el cas Gurtel. L'empresari hauria falssejat la seva residència simulant que habitualment vivia a Portugal per tal d'evadir desenes de milions d'euros de la seva ingent fortuna. Cal destacar que Demetrio Carceller (pare) té més de 80 anys i es troba retirat de totes les funcions de direcció empresarial; en canvi, el fill sí que es troba en plenes facultats executives i és present, a més de les esmentades, als consells d'administració de les empreses CLH (Centre Logístico de Hidrocarburos), Sacyr i Gas Natural.

Falangista de Terrassa

El patriarca de la dinastia va ser Demetrio Carceller Segura, que va ocupar la cartera de ministre d'Indústria i Comerç entre el 1940 i el 1945, en plena postguerra civil a l'Estat espanyol i durant tot el període en què va transcórrer la Segona Guerra Mundial. Havia emigrat durant els anys 20 a Catalunya i es va establir a Terrassa. Va aconseguir el títol d'enginyer tèxtil i es va afiliar a la Falange Española de José Antonio Primo de Rivera l'any 1933. L'aixecament popular revolucionari que es va oposar a l'alçament

Fàbrica de l'empresa Damm situada a Santa Coloma de Gramenet

Demetrio Carceller Segura, ministre franquista d'Indústria i comerç

militar franquista de 1936 va forçar que ell i la seva família fugissin fins a Burgos, ciutat que es va convertir en el feu dels colpistes.

Carceller, que en aquell temps tenia interessos importants vinculats als negocis petrolers des de la fundació de CAMPSA (1927) i CEPSA (1929), va ocupar un paper decisiu ("intervenció cabdal", segons l'historiador Ramón Garriga), per aconseguir els subministraments de carburant vitals que precisaven els colpistes per abastir les seves tropes, abans que rebessin el suport massiu procedent de les potències feixistes, això és, de l'Alemanya de Hitler i de la Itàlia de Mussolini. Tant és així, que els contactes de Carceller van fer que la multinacional petrolera americana Standard Oil subministrés de forma immediata carburants als generals Mola i Franco, segons es desprèn de les indagacions del periodista José Ramón Villanueva.

Va formar part de la nodrida delegació que, al comandament de Serano Suñer, va viatjar a Berlín el setembre de 1940 amb el propòsit d'acordar l'entrada de l'Espanya franquista a la guerra mundial al costat de les potències de l'eix. Carceller havia rebut el mandat de Franco d'estudiar els mètodes posats en pràctica per l'Alemanya nazi per obtenir dos productes que el règim considerava vitals en el paupèrrim Estat espanyol de postguerra: la fabricació de gasolina sintètica i d'adobs químics, raó per la qual va efectuar diverses reunions amb tècnics alemanys i va tractar temes econòmics importants amb els jerarques nazis. Convençut com estava de la victòria imminent del Tercer Reich, era de l'opinió que calia ajudar l'Alemanya nazi en tot el possible i subministrar-li tot el que demanés (sobretot ferro i wolfram per la seva indústria bèl·lica) sense exigir cap contrapartida, cosa que es resumia amb total nitidesa en una frase del mateix Carceller: "A l'hora de la victòria, Hitler veurà qui han estat els seus veritables amics i rebrem el premi que ens hem merescut". S'ha d'assenyalar, però, que va ser el primer ministre de Franco que va donar l'esquena a l'Alemanya nazi quan va percebre la seva futura derrota i va jugar -fins al seu cessament, el 18 de juliol de 1945- la carta del triomf aliat, perquè pensava que els capitalistes de tot el món -entre ells, els nous rics sorgits a sotavent del franquisme, com era el seu cas- havien de ser "bons amics" per plantar cara a l'enemic que s'albirava a l'horitzó en cas d'una victòria soviètica a la Guerra Mundial, una vegada abatuda l'Alemanya de Hitler.

El primer gran corrupte

Segons dades aportades per l'historiador Josep Fontana al VII Congrés de l'Associació d'Història Econòmica celebrat a Saragossa el setembre de 2001 parlant sobre l'economia del primer franquisme, l'enginyer falangista va acumular la seva fortuna perquè "cap dels negocis, empreses, indústries, comerços, permisos d'importació o d'explotació, negocis bancaris, establiments d'indústries o de comerç... ni una sola activitat industrial, comercial o de la banca espanyoles podia fer-se sense comptar amb el beneplàcit

Carceller Segura és l'iniciador de la corrupció a gran escala del franquisme

de don Demetrio Carceller", per les mans del qual van passar "milers i milers de milions de pessetes". Ara bé, no va ser sense deixar "peatge", cosa que fa que s'hagi considerat Carceller com l'iniciador de la corrupció a gran escala generada pel franquisme, ja que ja posseïa una fortuna considerable derivada dels seus negocis de refinament de petroli quan va ser nomenat ministre l'any 1940. El fruit de tot aquest saqueig va passar a mans del fill i, actualment, del nét. Sembla que ambdós van heretar -si les investigacions són certes- no només la fortuna familiar, sinó també les males pràctiques financeres i fiscals.

, així està el pati

BARCELONA · EL DEPARTAMENT D'INTERIOR CONSUMA L'OFENSIVA CONTRA LA UNIVERSITAT LLIURE QUE VA NÈIXER L'ANY 2009

La Rimaia tornarà a obrir les seves portes després de dos desallotjaments consecutius

ALBERT GARCIA

ALBERT GARCIA

L'inspector dels Mossos de l'Eixample agafa pel coll a una de les nou detingudes

La policia catalana acordona l'edifici durant tot el matí del 14 d'abril

Raquel Jové
redaccio@setmanaridirecta.info

La Universitat Lliure La Rimaia va patir, del 14 al 17 de juliol, els dies més intensos de la seva curta història. Dos desallotjaments, una manifestació, onze activistes detingudes i centenars de persones pels carrers de Sant Antoni i l'esquerra de l'Eixample per donar suport a aquest projecte. Nascut de les brases de les mobilitzacions contra el procés de Bolonya, La Rimaia

La universitat, en poc més d'un any, ha fet arrels al barri de Sant Antoni i s'ha tornat un espai de trobada

va néixer el juny de 2009, quan un grup d'estudiants va decidir okupar un immoble al carrer Casanova número 17 per fer-hi un projecte de pedagogia alternativa. El cert, però, és que han anat molt més enllà i, en poc més d'un any, aquesta universitat tan peculiar ha fet arrels al barri de Sant Antoni i s'ha constituït com l'espai de trobada predilecte per molts moviments socials de Barcelona. El febrer de 2010, ja va haver

d'afrontar un altre desallotjament, que va acabar amb una manifestació i una altra okupació. Aquell cop, a la Gran Via 550. Un vaixell pirata dibuixat a la façana i una pancarta gegantina que imitava una vela -i on es podia llegir *Lluitar, crear, poder popular*- deixaven clares les intencions d'aquest col·lectiu pel que fa a la ciutat de Barcelona. "Volem una ciutat dels veïns i les veïnes, on una biblioteca sigui més important que un hotel de luxe", deia un dels seus membres. L'altre lema era: *Esberlem la realitat amb el suport mutu*. El 14 de juliol, el malson es va fer present quan, a les 6 de la matinada i sense previ avis, els Mossos d'Esquadra van abordar La Rimaia.

La història es repeteix

Mateixa hora d'entrada i, de nou, argüïes legals. El desallotjament es va dur a terme com a resolució d'un recurs a l'Audiència Provincial que les okupants havien interposat per aturar-lo. Resolució en silenci, però. Els Mossos i el jutge van pactar l'entrada i els primers agents van entrar -sota les ordres del sotsinspector David Bordas i la intendent Rocio Rubio- sense mostrar a ningú cap ordre judicial. El desallotjament, que es va notificar a l'advocat el 14 de juliol a mig matí -quan ja s'havia fet efectiu-, va convocar desenes de persones a l'exterior de l'espai que van respondre a les crides de solidaritat per

mostrar el seu rebuig. Solidaritat activa, ja que, tot i els intents de xantatge de la Conselleria d'Interior de no deixar treure els efectes de les okupants del centre social, no van posar pas fàcil el desallotjament als Mossos. Així doncs, van protagonitzar fins a tres talls de trànsit de la Gran Via, als quals la policia catalana va respondre amb empenyes i encerclaments. Finalment, es van poder treure alguns dels objectes de valor: llibres, ordinadors i altres electrodomèstics, que es van amuntegar a un extrem de la vorera. Els incidents més greus es van produir quan, un cop retirats els antidisturbis, un grup del col·lectiu va intentar entrar a recollir alguns efectes personals que havien quedat a l'interior. La policia, que aleshores va rebre ordres de carregar i detenir gent, va efectuar altres i nou detencions i va perseguir altres membres per les rodalies de La Rimaia amb el mateix objectiu. Les persones detingudes van ser traslladades a la comissaria, acusades de presumptes delictes d'usurpació, atemptat a l'autoritat, desordres públics i danys. Tanmateix, el jutjat de guàrdia va minimitzar els fets -que va

qualificar com a falta de desordres públics- i va deixar sense efecte la detenció, amb una citació a declarar pels imputats el dia 18 de novembre. El matí del 14 de juliol va acabar amb més d'una desena de treballadors -sense contracte i cobrant dos euros l'hora segons ells mateixos- pintant la façana i esborrant qualsevol rastre del que va ser un vaixell pirata surant per la Gran Via.

"Un desallotjament, una okupació" La història no es va repetir només pel que fa al desallotjament, sinó també en relació a l'okupació d'un immoble nou. El mateix vespre del desallotjament, més d'un miler de persones es van manifestar contra "els polítics i els especuladors", sota el lema *Ja n'hi ha prou: La Rimaia es queda al Barri*. La manifestació, que va serpentejar pels carrers de Sant Antoni i va despistar completament la policia, va acabar amb l'okupació d'un altre immoble, aquest cop a la Gran Via 454. Aquella nit, gairebé un centenar de persones hi van dormir per donant-hi suport. Tanmateix, el jutjat d'instrucció 27 de Barcelona va dictar un desallotjament exprés

contra les okupants, que es va consumir el 16 de juliol, un altre cop de matinada. Algunes de les okupants van denunciar a aquest setmanari que van ser humiliades per alguns agents que les van "estampar contra la paret" i les van "bufetejar", proferint insults i amenaces contra elles. Dues persones van ser retingudes a la comissaria de les Corts i van quedar en llibertat un cop identificades.

La Rimaia tornarà a obrir portes

Segons van explicar en un comunicat, més enllà de la immediatesa, La Rimaia "tornarà a obrir les seves portes ben aviat". Tanmateix, l'assemblea prefeix esperar per no deixar-se atrapar per "la lògica de la repressió" i "poder marcar el nostre propi ritme". Al mateix comunicat, van denunciar la propietat d'ambdues finques: els Guerrero Gilabert (Gran Via, 550) i els Figueras Batet (Gran Via, 454). Segons el col·lectiu de la Rimaia, "les diferències són nul·les, ja que multipliquen les seves rendes trepitjant les vides de milers de persones".

S'ha fixat un sopar al mercat de Sant Antoni i activitats davant la segona seu de la Rimaia

"La ràbia creix en nosaltres". Així és com comença l'últim paràgraf d'un comunicat que fa una crida per convocar dues cites: un sopar popular el 23 de juliol a les 7 del vespre al mercat de Sant Antoni i un dia d'activitats a l'aire lliure el dia 24 de juliol, que començarà a les 12 del migdia davant la segona seu de La Rimaia: Gran Via, 550.

ALBERT GARCIA

Durant els darrers moments (vespre) de la manifestació del 14 de juliol, les activistes okupen un altre edifici a la Gran Via

, així està el pati

MANRESA · OKUPACIÓ

Can Kristu ha estat desallotjadaMeritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

Després de cinc anys d'okupació i diversos judicis guanyats, la casa okupada Can Kristu de Manresa ha estat desallotjada definitivament. Segons les persones okupants, el divendres 9 de juliol, "sense cap avís previ, membres del personal dels jutjats de Manresa van procedir a inspeccionar la casa" i, en veure que no hi havia ningú, "van canviar el pany". El dia següent, es va procedir a tapiar totes les obertures de la casa. Tot i que les persones okupants ja fa temps que havien anat desallotjant la casa, aquestes critiquen que "no hi va haver cap notificació dels jutjats que establís una data d'execució". Aquesta casa va ser okupada l'any 2005 i és propietat de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. La casa restava sense cap ús des de l'any 2000, tot i que algunes veïnes declaren que feia "més de cinc anys que no hi vivia ningú". Tot i que es feia servir com a habitatge, el col·lectiu de persones okupants de Can Kristu va cedir l'espai per fer diverses activitats i va protagonitzar una de les campanyes més fortes contra l'especulació urbanística, que va culminar amb el Judici Popular Contra la Violència Urbanística i Immobiliària, celebrat l'abril de l'any 2008.

GIRONA · REPRESSIÓ

L'ajuntament pressiona una veïna del museu jueu perquè retiri una bandera palestina del seu balcóDirecta Girona
girona@setmanaridirecta.info

Marta Latorre, veïna del barri vell de Girona, ha denunciat que l'Ajuntament de la ciutat l'ha pressionada perquè retiri una bandera palestina del seu balcó, que es veu des del museu jueu de la ciutat. Les pressions es van iniciar després que la gerent del museu presentés una queixa davant del consistori gironí. En un principi, la veïna afirma que "eren avisos de forma verbal" perquè retirés les banderes, però que, davant la seva negativa, "han iniciat altres vies". Una d'aquestes vies ha estat una reunió convocada pel defensor del poble de Girona amb el veïnat per fer canviar la normativa de l'escala i permetre la prohibició de penjar banderes als balcons. Davant d'aquests fets, diverses entitats de la ciutat van protagonitzar una concentració de suport per denunciar l'actitud de l'Ajuntament en aquest cas. En unes declaracions fetes al col·lectiu de comunicació de Girona *A l'alba*, Marta Latorre va comunicar que no pensa retirar les banderes palestines "fins que Israel no es retiri de Gaza, decideixi el que decideixi l'Ajuntament".

TORROELLA DE MONTGRÍ · LES LLAVORS HAN ESTAT PROPORCIONADES PER LA MULTINACIONAL SUÏSSA

El blat de moro sabotejat és transgènic, però Syngenta diu que no era un experimentJesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La multinacional Syngenta -capdavantera de la biotecnologia agrícola- va ser l'empresa que va proporcionar les llavors transgèniques del blat de moro que es cultivava a la parcel·la de Torroella de Montgrí sabotejada per desenes d'activistes el 12 de juliol. L'agricultor que va arrendar els terrenys on hi havia la plantació de blat de moro modificat, Abdon Blai, assegura, però, que finalment "no s'hi van fer els experiments que tenia previst fer-hi l'empresa Syngenta". La versió oficial mantinguda per l'agricultor i l'empresa és que la producció era "transgènica", però no era "experimental", ja que ja havia entrat en fase comercial convencional. La contrastació d'aquesta informació serà molt difícil a partir d'ara, ja que el propi Blai va ordenar que la maquinària netegés tota la finca de més d'una hectàrea i en fes desaparèixer totes les restes vegetals.

Alguns testimonis asseguren que, fins a començaments del mes de maig, "les plantes de blat de moro llueïen unes etiquetes blanques que són habituals a les plantacions experimentals", però que "van ser retirades l'endemà que l'entitat Amigos de la Tierra fes pública la llista oficial elaborada pel Ministeri d'Economia i Hisenda de les parcel·les on es pretenien fer experiments", entre les quals hi constaven la parcel·la de Torroella de Montgrí i una parcel·la a Sant Pere Pescador.

Medi Ambient va emetre un informe que desaconsellava els experiments perquè "la finca es troba massa a prop" d'una zona protegida

Segons l'agricultor afectat, l'acció li suposarà la pèrdua d'uns disset mil quilos de collita, valorats en "més de 4.000 euros". Tot i assegurar que no es tractava d'un experiment propi, l'empresa Syngenta s'ha fet càrrec del procés judicial contra les persones que, suposadament, van ser autores de la sega, que no han estat identificades ni imputades, tot i que els Mossos d'Esquadra ja han obert una investigació que ha incorporat els informes de la policia científica que va analitzar totes les restes del sabotatge: guants de látex, monos blancs i restes vegetals.

Es dona la circumstància que el govern espanyol va autoritzar els experiments durant la tardor de

Camp de blat de moro plantat amb llavors de l'empresa Syngenta sabotejat el 12 de juliol

Fotografia publicada a la web dels i les activistes antitransgènics

l'any 2009, però el Departament de Medi Ambient de la Generalitat va emetre un informe desfavorable a començaments de 2010 (segons el responsable de premsa d'aquesta mateixa institució), ja que considerava que "la finca es troba massa a prop d'una zona de protecció natural especial" (PEIN). No obstant això, a

principis de maig, quan es van fer públiques les ubicacions exactes de les plantacions projectades per l'any 2010, la patronal empresarial de l'agricultura biotecnològica ANOVE i la Fundació Antama van emetre un comunicat on criticaven la publicació d'aquestes dades, però no van dir, en cap cas, que fossin falses.

> Dues varietats autòctones i ecològiques ja han desaparegut

L'expansió de cultius transgènics a Catalunya ha suposat que, entre els anys 2002 i 2008, el conreu de blat de moro ecològic s'hagi reduït un 95%. També ha provocat l'extinció per sempre de -com a mínim- dues varietats catalanes de blat de moro tradicional úniques al món, a més de desenes de casos de contaminació genètica.

El dia 7 de juliol, a través d'una petita nota informativa publicada al *Diari de Girona*, el Departament d'Agricultura va assegurar que "les tres parcel·les situades a les localitats de Sant Pere Pescador (al costat de la urbanització Bon Relax) i Torroella de Montgrí (prop de la urbanització Mas Pinell) no experimenten amb cultius transgènics".

"Era transgènic i està justificat"

El col·lectiu que va protagonitzar l'acció de sabotatge del dia 12 de juliol ha emès un nou comunicat on assegura que "el camp de blat de moro era d'espècies modificades genèticament" i on considera que "la seva destrucció està plenament justificada". El text manifesta que l'agricultura transgènica, encara que es faci amb varietats aprovades, té associats uns impactes socials, ambientals i sobre la salut humana gravíssims. Les desenes de casos de contaminació genètica de la producció ecològica i convencional que s'han produït a Catalunya i a l'Estat espanyol des que es van iniciar els cultius i les importacions d'OMG (organismes modificats genèticament), "demostran que la coexistència entre cultius MG i no MG és totalment impossible". Segons afirmen els grups ecologistes, "això impossibilita el desenvolupament de models de producció, de consum i de societat alternatius al dominant, corporatiu i industrial i generador de greus crisi ecològiques, climàtiques i socials". També denuncien que "nombrosos indicis mostren que tot plegat podria tractar-se d'un muntatge de la Fundació Antama, el lobby biotecnològic espanyol, Syngenta i el propi propietari del camp". De fet, conclouen, "aquesta tàctica de mentir i negar que es tracti de camps d'experimentació busca confondre l'opinió pública, desacreditar l'acció i els seus promotors i desviar el debat".

, així està el pati

CATALUNYA · MOLTS DELS NOUS POUM DEL BERGUEDÀ, L'ANOIA, OSONA I EL BAGES NORMALITZARAN LES IRREGULARITATS URBANÍSTIQUES

Diversos Plans d'Ordenació Urbanística Municipal aixequen les crítiques veïnals

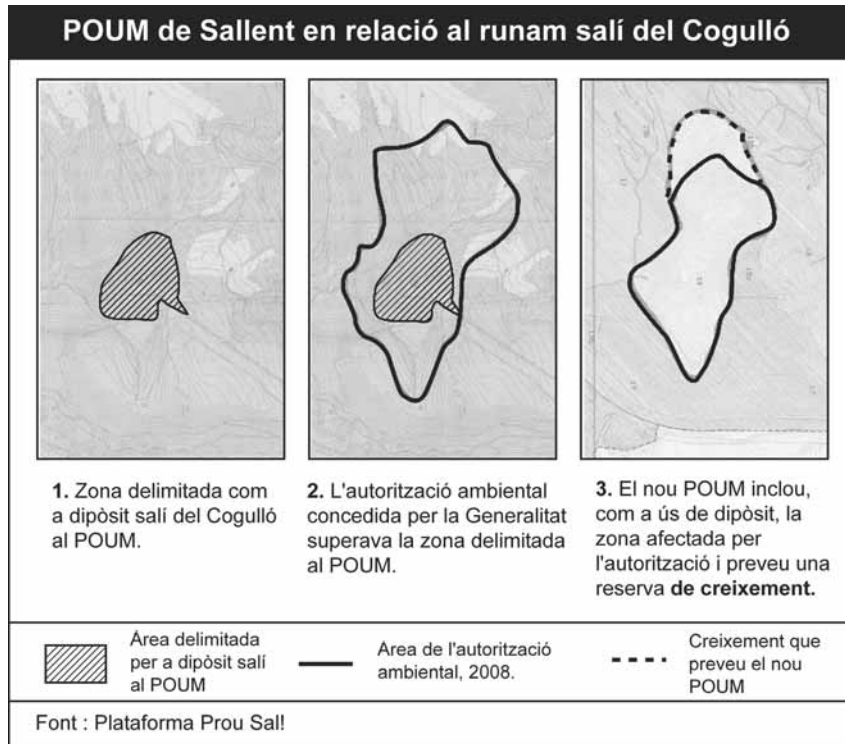
Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

El Pla Territorial de les Comarques Centrals, aprovat el setembre de 2008 i amb vigència fins el 2026, planifica unes línies de treball en matèria urbanística, gestió dels espais oberts i infraestructures. Actualment, s'estan redactant i aprovant plans d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM) a l'àrea de les Comarques Centrals (Berguedà, Anoia, Bages, Osona i Solsonès), d'acord amb el pla territorial i amb altres plans jeràrquicament superiors als planejaments urbanístics municipals. Si l'aprovació del pla territorial ja va aixecar polèmiques en relació al creixement urbanístic que es proposava en algunes poblacions, ara, amb la redacció i l'aprovació dels POUM, les crítiques es tornen a posar de manifest.

Creixement urbanístic i demogràfic
Diversos ajuntaments estan redactant els seus plans d'ordenació en funció del creixement que permet el pla territorial. Algunes poblacions veuran duplicat o triplicat el sostre d'habitants per l'augment de sòl urbanitzable i això ha provocat les crítiques i les al·legacions conseqüents del veïnat. A més, moltes de les poblacions que preveuen aquest augment, actualment no compten amb suficients recursos i serveis per atendre els sostres de població fixats. Alguns casos són Sant Feliu Sasserra (Bages), on aquest any s'ha aprovat un POUM que permetrà passar d'una població de 641 a 1.400 habitants, o Castellnou de Bages, on la primera proposta de revisió del POUM, l'any 2008, planejava convertir en sòl urbanitzable diverses hectàrees de sòl rústic i doblar una població de 1.000 habitants. Altres plans d'ordenació han estat desestimats per la Comissió d'Urbanisme de la Catalunya Central per la "sobredimensió" que planificaven. És el cas del POUM de Sant Agustí de Lluçanès (Osona), una població de 210 habitants que l'Ajuntament preveia fer augmentar fins a 850. Al poble de Callús (Bages) s'ha creat una plataforma veïnal contra el

Algunes poblacions veuran duplicat o triplicat el seu sostre d'habitants

Pla d'Actuació Urbanística Municipal (PAUM) que l'Ajuntament està tirant endavant, ja que consideren que comporta un creixement excessiu. Segons aquesta plataforma, el PAUM podria permetre passar dels 1.700 habitants actuals a més de 6.000 amb una quantitat màxima de 2.000 habitatges nous. El mes de juny, aquesta plataforma va presentar firmes i al·legacions per reclamar una consulta popular sobre el pla general.

El camp de golf de Montbrú (Moia) s'ha construït en terrenys agrícoles i també en sòl de protecció forestal

En relació a les grans ciutats, el pla territorial permet un increment de més del 60% del sòl urbà consolidat. Són els casos de Manresa, Igualada, Vic, Berga, Calaf o Solsona. En algunes ciutats, els nous POUM ja estan aprovats i, en d'altres, resten a l'espera per la gran complexitat que suposen. Un cas que cal esmentar és el d'Igualada, on a principis d'any es va retirar el nou POUM (plantejat a finals de 2009) per les al·legacions i crítiques plantejades per plataformes veïnals, associacions i partits polítics de l'oposició. Els grans punts crítics van ser la reconversió del

barri del Rec, la transformació del polígon industrial de les Comes i l'alt creixement que plantejava.

Feta la llei, feta la trampa

Molts dels planejaments vigents són antics i, a l'hora de construir, no s'han tingut en compte els límits fixats. Una de les funcions que poden fer els nous plans d'ordenació és "regularitzar" allò que es va fer fora de la legalitat urbanística municipal o allò que es va fer per la via dels plans especials o les modificacions puntuals. Un exemple és la població de Moia (Bages). Segons dades ex-

tretes de la diagnosi ambiental del novembre de 2009 de l'Agenda 21 Ambiental, Moia "presenta diverses irregularitats" en relació als usos del sòl - camps de conreu situats en sòl forestal o urbanitzat que no estan situades sobre sòl urbanitzable. Un exemple és la urbanització Montjoia, situada en sòl qualificat com a "espai d'interès natural", on -conseqüentment- manquen diversos serveis. L'Ajuntament també va permetre la construcció de tres equipaments en sòl no urbanitzable: el camp de golf de Montbrú, situat en sòl agrícola i sòl de protecció forestal; el

circuit de motos Circuit Verd, en sòl forestal i sòl d'interès agrícola i forestal, i l'aeròdrom d'ultralleugers i avionetes El Prat, amb nombroses edificacions i hangars, damunt de sòl agrícola. Ara, amb la revisió del nou POUM, aprovat pel ple municipal el febrer de 2009 i a l'espera d'aprovació inicial per la comissió aquest mateix any, s'inclouran aquestes irregularitats i es legalitzaran per la via dels fets consumats.

Un cas similar és el de la població de Sant Joan de Vilatorrada (Bages) en relació al planejament de la presó dels Lledoners. L'abril de 2009, el TSJC, en resposta al contenciós administratiu de la Plataforma Respectem el Pla de Bages, va declarar nul·la la resolució de tramitació urbanística de la presó. Segons el TSJC, amb un pla especial no n'hi ha prou per construir una presó sobre sòl agrícola, calia una requalificació i un canvi en el planejament del POUM. Així doncs, el juny de 2009, l'Ajuntament de Sant Joan va fer l'aprovació inicial de la modificació puntual del POUM que incloïa la presó dels Lledoners i els seus accessos. Amb aquest gest, es legalitzava l'emplaçament de la presó i es complia la sentència del TSJC.

Un altre POUM polèmic ha estat el de Sallent (Bages), aprovat per la Comissió d'Urbanisme el maig de 2010. El punt més negre d'aquest POUM se situa a la reserva de sòl destinada al futur creixement del runam salí del Cogulló sense que l'empresa minera tingui, de moment, llicència ambiental per llençar residus al nou sector. Cal esmentar que, en el moment que es va atorgar la llicència ambiental que té Iberpotash S.A., aquesta abraçava terreny amb diversos usos i segons dades de la Plataforma Prou Sal!, "per donar correctament l'autorització ambiental, prèviament s'haurien d'haver modificat les normes urbanístiques vigents". Ara, però, amb el redactat del nou POUM, ja s'ha regularitzat aquesta "incongruència".

L'obligatorietat del POUM

"Cap municipi de Catalunya sense planejament urbanístic". Aquesta és la fita que vol aconseguir el Departament de Política Territorial i Obres Públiques (DPTOP) amb l'entrada en vigor de les normes de planejament de 104 municipis (25 municipis de l'Alt Pirineu-Aran, 48 a Ponent-Lleida, 25 a les Comarques Centrals i sis a Girona) i l'impuls de planejament a 39 municipis més (a Tarragona i Girona). La Llei d'Urbanisme de Catalunya 1/2009 obliga els municipis a dotar-se d'un POUM. Amb aquestes normes de planejament, el que fa el DPTOP és delimitar sòl urbà i sòl no urbanitzable, preveure ordenances d'edificació o fer reserves d'usos del sòl. Aquestes normes tenen quatre anys de vigència, durant els quals els ajuntaments afectats hauran de redactar i aprovar el POUM o tramitar les seves pròpies normes de planejament. Ara, però, caldrà veure com s'utilitzen i es projecten aquests futurs POUM.

, així està el pati

GIRONA · LES MOBILITZACIONS DE LA PLANTILLA ASSOLEIXEN UN PREACORD QUE REBAIXA LA RETALLADA DELS SOUS DEL 5% AL 2'5%

Les treballadores del transport sanitari escurcen la reducció dels seus salaris

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

Les treballadores dels transport sanitari de Catalunya van arribar *in extremis* a un preacord amb la patronal després d'una setmana intensa de mobilitzacions. La plantilla va ratificar aquest preacord la nit del 19 de juliol i, per tant, van desconvocar les altres tres jornades de vaga que tenien programades pel mes de juliol. La setmana del 12 al 18 de juliol va començar amb una manifestació pel centre de Girona, on mig centenar de persones van protestar contra la retallada salarial del 5%. La protesta va transcórrer des de la plaça Independència fins a la nova seu de la Generalitat a la ciutat, on van voler solidaritzar-se amb les treballadores de la neteja, acampades des de fa mes d'un mes a les portes d'aquest edifici. Aquesta mesura, que va ser implementada de forma unilateral per la patronal del sector ACEA a les nòmi-

Pancarta col·locada per les treballadores davant del Tribunal Laboral de Catalunya, al carrer Roger de Llúria de la ciutat de Girona

S'ha assolit el compromís de retornar els diners retallats a partir de l'any 2011

des del mes de juny, va provocar el malestar de la massa treballadora del sector. A partir de llavors, els contactes entre les parts implicades en el conflicte es van intensificar. Tot i que l'actitud bel·ligerant i intransigent de la patronal preveia que no es desbloquejaria el conflicte, el dissabte 17 de juliol a les quatre de la matinada, les

parts van arribar a un acord, ja que la Conselleria de Salut va voler evitar que es produís la vaga del sector.

Els primers contactes es van produir el dimecres 14 de juliol a la seu del Tribunal Laboral de Catalunya (TLC), on es van reunir la representació sindical de les treballadores, una representació de la patronal i una mediació del Cat Salut. Aquestes converses van començar amb mal peu, ja que la patronal es negava a iniciar-les si les treballadores no desconvocaven les jornades de vaga i les protestes que un grup de treballadores havia convocat a les portes d'aquest tribunal. Aquest fet va ser tota una declaració d'intencions i

principis del que havia de ser la resolució del conflicte segons la patronal: el tema de la retallada salarial ni es debatia. Així, el primer dia de contactes, va acabar sense entesa i amb les representants de les treballadores enfadades, cosa que es va traduir en una tancada a les oficines del TLC com a mesura de protesta pel que van considerar una falta de respecte i una mesura dilatòria per part de la patronal. Aquesta tancada va durar fins a quarts de 3 de la matinada, fins que van arrencar un acord verbal amb l'administració catalana, en el sentit d'afavorir un desbloqueig del procés negociador. L'endemà, es van restablir

les converses amb el suport, un cop més, de membres del personal a les portes del tribunal. Aquesta jornada també va acabar sense cap acord, ja que ACEA no volia ni sentir parlar de deixar sense efecte la retallada salarial. En aquest escenari de bloqueig, la vaga ja era una realitat, tot i els contactes a tres bandes que l'administració catalana va iniciar contra rellotge per evitar la vaga. Paral·lelament, treballadores del Consorci del Transport Sanitari de Catalunya van denunciar pressions i amenaces per part de l'empresa per dinamitar les mesures de protesta que s'estaven duent a terme. Finalment, l'acord aconseguit va ser el del

retorn de la retallada de la nòmina del mes de juny, a partir del mes de setembre. Alhora, s'ha reduït la retallada d'un 5% a un 2,5%, amb el compromís de retornar tot aquest capital a partir de l'any 2011. Cal destacar que el que s'ha aconseguit és un acord de mínims perquè la patronal, amb aquest conflicte, ha aconseguit de l'administració una pròrroga del concurs públic de dos anys més, a banda d'esgarrapar un 2,5% de retallada salarial a retornar fins l'any 2014. Cal ressaltar els esforços que han fet les representants de les treballadores durant les setmanes que ha durat el conflicte. La plantilla també manifesta que, aquest, "ha estat un acord proporcional a la implicació de les treballadores en les protestes, que ha estat més aviat tímida, donada la por generalitzada que hi havia entre la plantilla".

Si no hi ha cap incompliment més per part de la patronal, el conflicte quedarà congelat

D'aquesta manera, la situació actual és que les treballadores del sector sanitari de Catalunya veuran reduïdes les seves nòmines un 2,5% fins el 30 de juny de 2011 i que percebran la devolució d'aquesta, com a màxim, fins l'any 2014. Tot sembla indicar que aquest preacord serà ratificat pels treballadors i treballadores en una assemblea i el conflicte, si no hi ha cap incompliment més per part de la patronal, quedarà congelat transitoriament.

CASSÀ DE LA SELVA · L'AJUNTAMENT INCOMPLEIX EL DRET DE VAGA I UTILITZA LA BRIGADA MUNICIPAL PER BUIDAR ELS CONTENIDORS

La plantilla del servei de recollida de deixalles porta un mes fent vaga indefinida

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

Les treballadores del servei de recollida de deixalles de Cassà de la Selva fa un mes que protagonitzen una vaga indefinida per culpa dels incompliments del seu conveni laboral. El contracte entre l'Ajuntament i FCC, l'empresa que s'encarrega de la recollida actualment, s'acaba aquest mes de juliol i les empreses que s'han presentat al concurs no volen respectar el conveni laboral del personal treballador. Les disputes sobre els serveis mínims i l'adjudicació a una altra empresa del servei de recollida han dificultat les

negociacions per arribar a un acord. Pel sindicat convocant de la protesta, CCOO, l'Ajuntament de Cassà, presidit per Carles Casanova (ERC), "ha incomplert de forma reiterada el dret de vaga de les treballadores utilitzant la brigada municipal per buidar els contenidors". Per aquest motiu, membres de comissions han presentat diverses denúncies davant del Departament de Treball i els Mossos d'Esquadra per incomplir el dret de vaga. Tot i això, la redacció d'un informe sobre la salubritat de la via pública elaborat per la Diputació de Girona ha permès al consistori contractar una empresa perquè retiri les escombraries acumulades durant la vaga.

El consistori de Cassà, en un ple extraordinari celebrat el 12 de juliol, ha adjudicat el servei de recollida a l'empresa Cespa, del grup Ferrovial

Per altra banda, el dia 12 de juliol, l'Ajuntament de Cassà, en un ple extraordinari, tot i el conflicte laboral, va adjudicar el servei de recollida a l'empresa Cespa, del grup Ferrovial, per als propers vuit anys i per un valor de 6,4 milions d'euros. Les treballadores concentrades al ple van denunciar l'actitud de l'Ajuntament en el conflicte, perquè no vol respectar l'actual conveni laboral. El dia 14 de juliol, als locals de Treball de la Generalitat, es va iniciar la mediació a tres bandes entre la plantilla, l'antiga adjudicatària (FCC) i la nova (Cespa). Tot i que no es va arribar a cap acord, Cespa va acceptar iniciar una negociació del conveni amb el personal de la recollida de Cassà. L'alcalde,

Carles Casanova, va denunciar l'allargament de la vaga perquè considera que "és un conflicte entre la plantilla i l'empresa" i va manifestar que no pensen "cedir a les peticions sindicals perquè encarririen el servei". Pel sindicat CCOO, les declaracions de l'alcalde són "contradictòries" perquè "ha estat l'Ajuntament qui ha atorgat el nou contracte amb l'empresa Cespa". Pel que fa a l'encariment del servei, des del sindicat neguen que estiguin demanant augmentos salarials; el que volen és "mantenir el conveni actual". Tot i l'inici de les negociacions, la vaga encara continua per exigir a la nova empresa adjudicatària de la recollida d'escombraries que compleixi el conveni vigent.

Els drets col·lectius dels pobles en un món global

D'ençà de la caiguda del mur de Berlín i la fi del món conegut com a bipolar –no només per esquizofrènic, sinó per la divisió en dos grans blocs–, les relacions internacionals han entrat a l'era de la interdependència quasi infinita. Aquest procés de mundialització de les relacions econòmiques, polítiques i culturals, més conegut com a globalització, obre un nou escenari amb nous interrogants sobre la vigència de qüestions pròpies –o que ens semblen pròpies– d'èpoques anteriors, com és el cas del dret d'autodeterminació dels pobles. Quina vigència té la reivindicació de l'autodeterminació en un món en creixent interrelació, on sembla que les fronteres nacionals cada vegada compten menys? I per què reclamar la independència en un món amb una interdependència creixent, on els propis estats sobirans sembla que perdin cada dia un trosset més de la seva independència?

Joaquim Arrufat
afons@setmanaridirecta.info

Quina doctrina de base pot relligar en un concepte únic i intercanviable les voluntats d'existència i decisió col·lectiva de pobles tan llunyans i disperss com el quítxua i l'escocès, el kurd i el català? És a dir, quina formulació nova i global reclamen els nous temps de la globalització per a la reivindicació dels drets col·lectius dels pobles?

L'autodeterminació a través dels segles i els seus significats

L'autodeterminació és un concepte que neix en paral·lel a la formulació de les teories relatives a la nació i a les nacionalitats i marca el mapa polític europeu i mundial a mesura que els imperis van desfent-se i reculant al llarg del segle XIX. El trobem formulat per primera vegada a la Declaració d'Independència dels Estats Units i apareix amb força als debats de la Revolució Francesa, que equipararan el dret de decidir de la nació amb el dret de governar i administrar d'un Estat que, diuen, coincideix amb la nació: l'estat-nació. Autodeterminació és un concepte, doncs, que neix de la necessitat de la ciutadania d'un determinat país de dotar-se d'un govern propi prescindint de la monarquia o l'imperi que els administra. És, per tant, la capacitat d'una nació per determinar el seu futur. Sobre les bases, doncs, de la Revolució Americana i de la

Francesa, les colònies espanyoles a l'Amèrica llatina aniran apel·lant, una rere l'altra, a la necessitat d'autodeterminar-se i s'independitzaran fins que deixaran l'Imperi Espanyol, després de la pèrdua de Cuba, Filipines i Puerto Rico, reduït a les actuals fronteres, més alguns fragments del Marroc.

–
La Declaració Universal dels Drets Col·lectius dels Pobles proclama el dret de qualsevol poble i nació que es reconegui com a tal d'accedir als drets col·lectius que decideixi lliurement, entre els quals, el dret d'autodeterminació

–
Tanmateix, el concepte modern i contemporani d'autodeterminació, com a norma del dret internacional, no es formula fins al final de la Primera Guerra Mundial, amb l'esfondrament –principalment– de l'Imperi Austrohongarès i la Revolució Russa. Els catorze punts de Wilson, d'una banda, i les tesis de Lenin sobre l'alliberament nacional, de l'altra,

MIRALLS

Joan Cantarero

“Els nazis estan enverinant la societat”

pàg. 4 i 5

BON VIURE

Consells per fer un ús més responsable i coherent dels telèfons mòbils

pàg. 7

son i seran les bases sobre les quals es formularan els processos d'autodeterminació dels pobles al llarg del segle XX. Tant jurídicament –incorporant-se com a doctrina en el dret internacional– com políticament –incorporant-se plenament en les ideologies del segle XX, tant la liberal com la socialista.

Wilson va establir el principi de les nacionalitats com a norma per a la constitució de nous estats independents, com a solució al nou mapa polític necessari després de la desfeta dels imperis austro-hongarès i otomà. Per regular la seva aplicació, va proposar la constitució d'un organisme internacional, la Societat de Nacions. Lenin, per la seva banda, havent accedit al tron d'un dels altres grans imperis d'Europa, el rus, també va formular el principi del dret d'autodeterminació dels pobles, d'exercici potencial, com a programa polític sobre el qual basar les relacions entre les nacions en un pla d'igualtat de drets.

Ambdós matisos en la formulació moderna del dret d'autodeterminació serviren de base pel major procés d'autodeterminació que havia de venir després de la segona guerra mundial: el procés de descolonització. Wilson des dels Estats Units i Lenin des de Rússia, vencedors sobre una Europa vella i destruïda, assenyalarien les bases per l'esfondrament dels imperis colonials europeus. Però, com veurem, Europa no va aplicar els preceptes de Lenin i Wilson en la concessió de la independència a les colònies.

La tercera gran onada de processos d'autodeterminació fruit de l'esfondrament dels imperis colonials angles, francès, portuguès, belga i holandès s'inicia al final de la Segona Guerra Mundial i multiplica per tres el nombre d'estats existents en poques dècades. A tall d'anècdota, la convenció de San Francisco de 1945 que donaria lloc a la Carta de les Nacions Uni-

des i al seu naixement com a organització internacional, va convocar 51 estats independents, mentre que, en l'actualitat, 65 anys després i un cop aprovada la incorporació de Montenegro el 2006, l'ONU compta amb 192 estats sobirans membres.

Cal distingir ben clarament que aquesta tercera onada de processos d'autodeterminació es va fer ben allunyada del principi de les nacionalitats que estableixen Wilson i Lenin com a precepte jurídic perquè un subjecte col·lectiu reclamés el seu dret d'autodeterminació, és a dir, el

L'autodeterminació no és una reivindicació exclusivament catalana o exclusivament europea; arreu del món, a mesura que els estats han de compartir més espais de sobirania amb el mercat i amb institucions supraestats i infraestats, les reivindicacions de pobles i nacions fins ara marginades es multipliquen

dret de decidir l'estatus jurídic del seu poble respecte de la resta. Es tracta més aviat d'un macroprocés de concessió de la independència política formal –però no econòmica ni cultural– als territoris de les excolònies, dibuixats arbitràriament al mapa, sense tenir en compte cap principi de nacionalitat. Aquesta estratègia del Primer Món, denunciada fins a la mort als seus llibres per Frantz Fanon –una de les principals icones dels processos d'alliberament nacional del Tercer Món–, va convenir perfectament en la necessitat de tots dos blocs enfrontats de guanyar nous aliats per la seva causa (econòmica i

imperial). Tant si la colònia es feia independent per la via capitalista, com si ho feia per la via socialista, des d'aquell moment, l'economia, l'elit i la política quedaven subjectes al sistema-món que cadascun dels blocs havia construït per a si.

Els intents fets pels nous estats del Tercer Món –primer a la conferència de Bandung i després a través del Moviment de No Alineats– de combatre el neocolonialisme i permetre el desenvolupament lliure dels nous estats-nació no ha resultat, fins els nostres dies, en cap alteració del problema essencial que marca la naturalesa d'aquests nous estats: que en aquella tercera onada no es van independitzar nacions, sinó les antigues colònies, i que no van alliberar-se de la metròpoli, sinó que van substituir els gestors i les formalitats del domini imperial. Això és, al cap i a la fi, una de les majors fonts de conflictes al món.

El dret individual i el dret col·lectiu

Des de l'origen mateix dels estats-nació, amb la Revolució Francesa, la doctrina ha estat que la nació coincideix amb l'Estat i l'Estat administra una sèrie d'individus que tenen, conseqüentment, drets individuals. La nació, doncs, té drets en l'escena internacional en tant que té Estat. Per tant, el dret col·lectiu no existeix. És més, els drets col·lectius –diu la mateixa doctrina– són font de trencament de la igualtat de la ciutadania del mateix Estat, precepte bàsic sobre el qual es funda la Revolució Francesa i l'Estat-nació: llibertat (existència de drets de l'individu); igualtat (tothom té els mateixos drets individuals) i fraternitat (de la fraternitat, en parlarem més endavant). Aquesta doctrina, així com la forma jurídica de l'estat-nació, és igualment vàlida i vigent avui dia. En certa manera, la globalització i la crisi han reforçat –al contrari del que es pensava– alguns dels aspectes propis dels

estats-nació. No és estrany, doncs, entendre els pasquins –en aquest cas, signats per anarquistes– apareguts fa pocs mesos a Toulouse contra l'occità i la seva utilització, juntament amb el francès, en determinades retolacions del metro de la capital occitana. L'argument de protesta és senzill: aquella gent que parla occità entén les dues llengües, mentre la gent que només parla el francès queda en situació de desigualtat de drets i, conseqüentment, discriminada. Trenquen la igualtat de drets individuals que és el fonament de l'estat-nació, uniforme i uniformitzant. Però també és senzill deduir que aquesta lògica porta el poble occità a ser estranger i marginat a la seva pròpia terra, pel bé de la igualtat de la població francesa.

Però la doctrina del dret individual, òbviament, té errors d'adaptació a la realitat, que és més rica i complexa que la que plantejaven els jacobins, que afloraven ja al segle XIX fins als nostres dies. El primer trencament amb la doctrina del dret individual, que obligarà per la força l'Estat a reconèixer l'existència de subjectes col·lectius, el protagonitzen els treballadors i les treballadores durant les negociacions col·lectives a la fàbrica i més enllà. Davant la voluntat de la burgesia liberal d'atorgar drets individuals a les classes treballadores, aquestes entenen ràpidament que la força de la negociació col·lectiva, paradoxalment, és l'única garant de la igualtat. La tesi revolucionària de la burgesia liberal, doncs, sofrirà el seu primer revés amb la lluita de classes.

L'aportació del feminisme revolucionari va ser igual de determinant en el canvi de perspectiva per entendre la dimensió de gènere dels conflictes, també de forma col·lectiva. I finalment, les altres identitats nacionals i les altres llengües de l'Estat han estat aportacions més significatives per desmuntar la universalitat del dret individual com a dogma de justícia.

Marxa per la pau i el medi ambient a Quito (Equador), 2008
-
ARXIU

-
Aquestes reivindicacions de drets col·lectius dels pobles són, inequívocament, un factor de progrés en el camí cap a un món divers i plural, més democràtic i més just

-
La majoria dels conflictes són causats per la vulneració dels drets col·lectius dels pobles i la gent d'aquests pobles sotmesos és la que més pateix, automàticament, la vulneració dels seus drets individuals

Els drets humans i la seva evolució, mirall del conflicte

Tota aquesta seqüència comença amb la Declaració dels Drets de l'Home i del Ciutadà promulgada amb la Revolució Francesa i –podríem dir– ha viscut el seu darrer capítol a favor dels drets col·lectius amb la darrera Declaració sobre els Drets dels Pobles Indígenes, aprovada el 2007.

L'any 1979, el jurista Karel Vasak va voler agrupar els Drets Humans en tres generacions per explicar la seva evolució. De fet, segons ells, cadascuna de les tres generacions respon al compliment d'una de les tres màximes de la Revolució Francesa. Per llibertat, agrupem els Drets Humans de primera generació, és a dir, els relacionats amb les llibertats clàssiques, altrament dits, drets civils i polítics. Per igualtat –i producte de les lluites obreres posteriors a la Revolució Francesa–, agrupem els drets de segona generació, és a dir, els drets socials, econòmics i culturals, coincidint amb el pas de l'estat de dret a l'estat del benestar. I finalment, sota el concepte de *Drets Humans de tercera generació*, hi agruparem els drets sorgits els anys 70 fruit de la pressió del Moviment de No Alineats i que tendeixen a voler garantir un marc de relacions internacionals que afavoreixi l'entesa entre nacions, el desenvolupament de tots els pobles i, en definitiva, un món més just i pacífic. Es tracta, inequívocament, del graó més difícil i abstracte, malauradament, dels Drets Humans i, per tant, el més sotmès a la *realpolitik*. Es tracta, si esteu d'acord amb Karel Vasak, de "la fraternitat", el tercer concepte indefinible de la Revolució Francesa.

D'entre els drets de tercera generació, que són nous, estan naixent i encara estan per desplegar, destaquen els drets relacionats amb els conceptes que ens interessin en aquest article: drets relacionats amb la pau, la identitat nacional i cultural, la independència econòmica i política i l'autodeterminació, entre d'altres aspectes. La Declaració sobre els Drets dels Pobles Indígenes n'és, segurament, el màxim exponent.

L'autodeterminació dels pobles, factor de pau i de progrés per a una globalització diferent

L'any 1989, a Barcelona, desenes de juristes, intel·lectuals i líders polítics dels cinc continents, la majoria provinents de nacions sense Estat, van signar la Declaració Universal dels Drets Col·lectius dels Pobles. Un text no oficial que proclama el dret de qualsevol poble i nació que es reconegui com a tal d'accedir als

drets col·lectius que decideixi lliurement, entre els quals, el dret d'autodeterminació. És a dir, el dret d'autodeterminació en el sentit de constituir-se en Estat lliure per la voluntat lliurement expressada dels seus ciutadans i ciutadanes. Però també el dret de la llengua, la cultura pròpia i l'autogovern, entre d'altres.

Amb aquesta declaració, es vol donar per acabada la doctrina de la descolonització, que vinculava l'autodeterminació a una situació de colònia. De nou, com amb Wilson i Lenin, a la Declaració de Barcelona es recupera el principi de les nacionalitats i es referma el principi de la nació democràtica, per sobre de la nació històrica o cultural. És a dir, el principi de la voluntat democràtica de la ciutadania com a base i únic límit de la sobirania dels pobles sense Estat propi, principi secundari tant en les formulacions de Wilson i Lenin com en les formulacions anticolonialistes.

No obstant això, la globalització ha acostat a gran velocitat els continents i les cultures i, avui dia, cal pensar els conflictes i les lluites de forma global. De cop, Europa pinta menys al món. Econòmicament, culturalment, tecnològicament i, fins i tot, en tot allò referent a l'avantguarda dels canvis polítics, tant pràctics com teòrics. I de cop, també ens adonarem que el dret d'autodeterminació no és una reivindicació exclusivament catalana o exclusivament europea, sinó que arreu del món, a mesura que els estats han de compartir més i més espais de sobirania amb el mercat i amb institucions supraestats i infraestats, es multipliquen les reivindicacions de pobles i nacions fins ara marginats. Aquestes reivindicacions de drets col·lectius dels pobles són, inequívocament, un factor de progrés en el camí cap a un món divers i plural, més democràtic i més just. Però, a més, l'exercici dels seus drets com a pobles també han de ser formulats, vistos i compresos com un factor principal d'estabilitat i pau. Perquè la majoria dels conflictes són causats per la vulneració d'aquests drets col·lectius i la gent d'aquests pobles sotmesos és la que més pateix, automàticament, la vulneració dels seus drets individuals.

Però més enllà, el dret d'autodeterminació dels pobles a l'era de la globalització haurà de ser, finalment, aquell factor que volia Frantz Fanon: que serveixi per qüestionar les estructures jurídiques imposades pel món dels estats-nació i porti els pobles a plantejar realitats comunitàries i projectes col·lectius d'acord amb la pròpia naturalesa dels pobles i amb lectures apropiades i diferents de la llibertat, la igualtat i la fraternitat.

Manifestació del Fòrum Social Mundial de Porto Alegre (Brasil), 2003

-
Jose A. Ruiz

Les Nacions Unides, escenari del conflicte?

Si l'evolució dels Drets Humans ens explica, en certa mesura, l'adaptació progressiva dels drets humans a la realitat complexa i difícil dels individus i pobles del món, la conformació i l'evolució de les Nacions Unides no és més que el relat a la inversa. El relat d'unes estructures jurídiques i de govern, els estats-nació, cada vegada més allunyades de la realitat complexa i més incapaces de gestionar els conflictes socials i nacionals pe altres vies que la imposició.

Podríem afirmar que la funció actual de les Nacions Unides és més de punt de trobada permanent pels cossos diplomàtics dels estats (que s'ho poden permetre) que no pas d'organisme internacional amb aspiracions de dissenyar estructures i drets per la governança democràtica del món.

Si bé el final de la guerra freda va obrir, als anys 90, un escenari ple d'esperances i d'oportunitats pel sistema internacional de les Nacions Unides, l'atemptat de l'11 de setembre va ser el detonant d'un canvi de règim internacional sobtat i violent. Davant de la ingovernabilitat d'una estructura internacional multilateral basada en estats-nació ficticis i davant l'emergència de noves potències econòmiques des del Sud (el Brasil, l'Índia, la Xina), els Estats Units van decidir –unilateralment– invalidar les Nacions Unides i –passant per sobre de qualsevol de les doctrines dels drets humans– imposar la doctrina de la seguretat. Les Nacions Unides, per tant, cada vegada esdevenen més incapaces de resoldre els conflictes en el seu si, amb tot el que això comporta d'inutilitat per les formulacions més avançades dels drets humans.

Joan Cantarero

El paper de la nova ultradreta en la

Joan Cantarero és periodista i ja ha publicat diferents llibres, resultat de les diferents recerques que ha dut a terme. El primer, *Los amos de la prostitución en España*, ens revelava la presència de l'extrema dreta espanyola dins el món de la prostitució. Al segon, *La Huella de la bota: de los nazis del franquismo a la nueva ultraderecha*, ens exposa les vinculacions del passat amb el present i mostra les relacions que hi havia entre el franquisme i els nazis que es van quedar a l'Estat espanyol; no solament dels que van arribar després de la guerra, sinó dels que ja hi eren quan Franco va guanyar i que, a vegades, li havien donat suport en la lluita contra la República.

Eduard Bagué

entrevista@setmanaridirecta.info

Què t'ha portat a unir els nazis dels anys 30 amb la nova ultradreta... d'on surten les vinculacions?

Una investigació de la policia austríaca i alemanya, que buscava Aribert Heim. Quan jo tenia tretze anys, el meu professor de judo, el comissari Matute, em va mostrar un anell que li havia regalat un amic seu. Era un anell amb un segell d'or i el símbol que portava era una esvàstica. Uns anys després, a Dènia, vaig veure una casa que tenia un *asador* amb el mateix símbol a dalt. Més endavant, es va publicar la notícia que estaven buscant un criminal de guerra que semblava que hauria pogut passar per Dènia. Aquest criminal era Aribert Heim. Així va començar la investigació al voltant de les vinculacions entre nazis i l'extrema dreta. En esta tessitura, va aparèixer novament la persecució de Heim. L'any 2005, a Girona, la sospita de les relacions d'un matrimoni amb Aribert Heim va fer que la policia alemanya i austríaca entressin al nostre país, on van identificar tres criminals nazis que havien ajudat Aribert Heim a fugir d'Espanya. Investigant aquests criminals nazis, arribem a Theodor Soucek, oficial de la societat dels Hombres Lobo, que feien sabotatges contra els aliats després de la guerra i es van refugiar a Espanya. Arran d'un acte que es va celebrar a Màlaga l'any 2006, es va trobar la vinculació entre el passat i el present, els nazis refugiats que estan formant les noves generacions.

“Per què tenim la sensació que el poder, per naixement, és de dretes i a vegades l'esquerra té la possibilitat de gaudir-ne una temporada, però l'ha de tornar als seus propietaris?”

Al teu llibre, apuntes que l'Estat tracta el fenomen de la ultradreta des de la perspectiva de les tribus urbanes. Per què creus que no afronta la situació d'una altra manera?

La socialdemocràcia, quan arriba al poder, té el costum de negar l'evidència, de relaxar les tensions i fer amics. Volen ser bons amb tothom i no es pot. Quan governa la dreta, els jutges són de dretes i, quan governa l'esquerra, els jutges també són de dretes. És a dir, Zapatero posa una persona de dretes com a president del Tribunal Suprem. L'esquerra pretén tenir un discurs de cohesió i rebaixar tensions i es comporta com si fos l'apagafocs de tots els problemes demanant perdó per no molestar. Per què tenim la sensació que el poder, per naixement, és de dretes i a vegades l'esquerra té la possibilitat de gaudir-ne una temporada, però l'ha de tornar als seus propietaris? Els grups d'extrema dreta han rebaixat la violència directa al carrer i això ha servit perquè les estadístiques policials (que és el que interessa quan s'està al poder) diguin que la criminalitat ha baixat, però el que passa és que ha incrementat la conflictivitat social. Porten un moviment que va provocant l'odi, el menyspreu i la persecució de l'immigrant i que el culpa de totes les malalties de la societat. Estan transmetent un discurs que ha calat molt fort en un sector de la població jove que, quan es troba que no té feina, té dubtes que vol resoldre i no sap com fer-ho; aleshores, arriben tipus com José Luís Roberto o com Anglada, que diuen que la culpa de tot és que hi ha massa immigrants. No cal que apa-

llissin ningú, estan enverinant la societat i sembla que al sistema no li interessa perquè les estadístiques no ho compten.

La democràcia busca l'estabilitat; ho veu però no actua perquè, si actua, sembla que perd la seva legitimitat i, enmig de tot això, aquests grups ja no necessiten ser tan violents explícitament i entren en una dimensió més política.

Es podria afegir una segona qüestió amb certa maldat. Hi ha molt de Maquiavel, en el món de la política. Per exemple, un partit com el PP, tècnicament, és el partit hegemònic de la dreta i sempre té els mateixos vots. El problema rau en el fet que l'esquerra, per guanyar, ha d'aconseguir els vots de molta gent. Quan hi ha eleccions, sempre hi ha un 38% de vots al PP i, en funció de l'encant o desencant que produeixi el PSOE, guanya o perd les eleccions. L'única manera de desmuntar el PP passa per dividir-lo. Per tant, quan l'extrema dreta vota els seus partits, el PSOE guanya ajuntaments perquè esgarrapa els vots del PP. Així doncs, el PSOE es beneficia de la ultradreta.

Fins a quin punt l'Estat ha estat important en la tasca de crear la figura de la persona immigrant com una amenaça social?

Anglada, buscant la versió menys políticament incorrecta, ha aconseguit que aquest discurs racista indoeuropeu calí. Seria incorrecte dir que no volem els immigrants per una qüestió racial, però sí que podem dir que no mos agraden els immigrants perquè mos lleven el lloc de treball. Per tant, estem dient exactament el mateix, però la gent ho accepta i és políticament correcte. Hem de recordar que la campanya de la maduixa d'enguany necessitava 46.000 treballadors i no van trobar més de 1.700 espanyols per fer-la. Moltes vegades hi ha feina, però no és la que volen fer els espanyols. Ningú torna al camp i qui ho està fent? Els immigrants. Si no fos per això, seria una ruïna per a tots; és a dir, els feixistes necessiten justificar-se i es munten este discurs. El que ha passat és que el discurs racista ha calat. A Catalunya, s'ha fet una enquesta segons la qual hi ha un 24% de població que votaria un partit racista; i els partits –sense principis– han introduït un principi marxista nou, però de Groucho Marx: aquests són els meus principis, però, si no li agraden, en tinc d'altres. I trobem que hi ha partits que han optat per prohibir el vel o per empadronar amb l'objectiu d'aconseguir els vots de persones que votarien l'Anglada. On és el principi ideològic d'una organització política?

“No cal que el nazis apallissin ningú, estan enverinant la societat i sembla que al sistema no li interessa perquè les estadístiques no ho compten”

Com creus que s'hauria d'afrontar o definir aquest fenomen?

El problema és que no estem fent bé les coses. Si un discurs tan desagradable com el de l'Anglada cala a la societat és que el sistema democràtic no ha estat capaç ni es troba en condicions de poder explicar les coses. Ara, se li ha de criticar que no hagi actuat abans contra aquestes bandes. Haguereu hagut d'il·legalitzar els neonazis a Espanya, o els haguereu hagut d'amenaçar amb tres anys de presó si cantaven el “Cara al sol” o feien homenatges a Hitler, tal com fan a Alemanya, Àustria, França i Bèlgica. Eixa és la qüestió. És l'únic país de tot el món on s'autorit-

conflictivitat social

FOTOGRAFIES: PACO Francés Perales

zen els homenatges a Hitler –un exterminador– o es pot sortir al carrer amb esvàstiques i no passa res. La gent ha de comprendre que la simbologia i la ideologia determinen una apologia. És a dir, una bandera nazi reivindica la capacitat d'eliminació de persones en funció de la seva ètnia o ideologia, simplement per garantir la supremacia d'una altra raça. I això va en contra dels principis dels drets humans. El més greu de tot és que és molt més fàcil perseguir els musulmans, però ningú no es fica amb algú que surt al carrer amb esvàstiques i amenaçant la gent. I el poder polític d'esquerreres diu que això són embolics entre tribus urbanes. Sempre han de reduir la tensió. Davant el discurs racista que cala en la dreta jove, l'Estat no actua.

–
“Hi ha una reflexió dels polítics nazis que diu: el millor enemic no és el teu pitjor enemic. El millor enemic és aquell a qui pots destruir. Significa que, en cada moment, has de saber amb qui et baralles perquè l'objectiu fonamental és aconseguir la victòria”
 –

Tenint en compte que el fenomen nazi va sorgir en un context de crisi com el del Crac del 29 i la Gran Depressió, durant el qual la culpa de tota la situació es va dirigir contra la població jueva, fins a quin punt no és una repetició de l'estratègia i, ara, es culpa de tot la gent immigrant?

Brinckmann, patrocinador de la campanya d'Anglada a les properes eleccions catalanes, és pro jueu, és pro israelià. Hi ha una reflexió dels polítics nazis que diu: “El millor enemic no és el teu pitjor enemic. El millor enemic és aquell a qui pots destruir”. Significa que, en cada moment, has de saber amb qui et baralles perquè l'objectiu fonamental és aconseguir la victòria. Quin és l'enemic comú? Amb els jueus, no han pogut perquè és una força econòmica vinculada als EUA i, per tant, les coses canvien. Ara busquen enemics nous, els enemics que també tenen els jueus. En segon lloc, amplien objectius, no es limiten a la puresa de la raça ària. Demanen la identitat europea, la supremacia blanca a Europa. Per tant, ja pots ser espanyol, portuguès o italià; et lloves un enemic (els jueus) i, ocasionalment, tens un aliat per combatre l'enemic comú, que és l'Islam.

Després del que va passar amb la Flotilla, durant una xerrada que es va fer a Barcelona, es va comentar que, als quibuts, hi ha un discurs de supremacia racial molt fort que recorda el discurs que feien els nazis als anys 30.

Exactament. Veuràs un detall. Les organitzacions nazis que coneixem, la majoria de les quals estan consolidades a Catalunya, tenen un discurs tècnicament proletari de treballadors contra el sistema opressor. Els quibuts són comunitats socialistes i els neonazis també reclamen una societat socialista. La diferència entre ells i el socialisme marxista és que aquest últim considera una societat igualitària, amb recursos per a tots, independentment de la condició racial, social i de procedència. Per contra, el discurs nazi deixa molt clar que el tracte solidari i social només és aplicable a la gent de la seva raça i que la resta són empestats. Aquest és el comportament dels nazis i dels quibuts. Socialistes sí, però de portes cap endins. No és un socialisme internacionalista, un món sense fronte-

res. Volen un sistema només per a ells i fer compartiments estancats on no puguin entrar la resta de gent d'altres cultures que pot contaminar-los. Per això els és molt fàcil infiltrar-se a les xarxes sindicals.

Dius que el perill no rau en la gent que es veu.

Exacte. S'ha de reconèixer que els nazis són capaços de jugar qualsevol paper perquè tenen molt estudiada la imatge de Hitler i el seu discurs, en sí mateix, és un propòsit de vida per a molta gent. Era vegetarià, estimava molt els animals i li agradava la muntanya. A València, es va substituir la seu de la MCR i ara és la Plataforma d'Acció Ecologista. No estan fent res que no surti a les escriptures nazis. A Catalunya, hi ha l'organització PECTA, que està posada en el tema de les curses de braus. A les primeres eleccions del Parlament Europeu, van guanyar el Verds, on hi havia molts membres que eren del partit nazi. PECTA ha rebut subvencions públiques de la Generalitat amb la campanya dels bous. Les institucions donen els diners a una associació inscrita al registre del ministeri que, en l'àmbit formal i legal, compleix els requisits. Ningú sap que són nazis, només se sap quan vas al registre de cada organització i veus que és la dona d'un dirigent nazi o del president d'Espanya 2000. És una crítica a l'esquerra. El treball de carrer s'ha oblidat, en canvi, l'extrema dreta l'ha recuperat. Ací a València, hi ha un local de Juventud Nacional, on es van a veure partits de futbol, es fan sopars cada dijous i el divendres posen música. Enmig de la ciutat, s'han muntat un lloc de captació directa. Si estàs parat, no pagues per entrar al bar. És una secta, un comportament sectari extret de l'històric funcionament de les organitzacions d'esquerra. Ens han copiat i sense escrúpols, estan fent un bon treball, així que, fills de pares comunistes són neonazis.

Escoles catalanes al Rosselló: un bressol de normalitat

La presència del català a la Catalunya Nord continua essent testimonial. No obstant això, l'esforç d'entitats i de persones compromeses amb la identitat garanteix un itinerari educatiu on la llengua catalana esdevé el vehicle de comunicació de centenars de nens i nenes. Una llavor imprescindible per la represa nacional en aquesta part de la geografia catalana.

Pares i alumnes en la marxa anual que commemora el Tractat dels Pirineus

Arxiu Amics de la Bressola

Àlex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

Fa 34 anys que Sant Galdric, la primera escola catalana a Perpinyà, acull desenes d'infants que s'eduquen en català mitjançant un currículum que inclou el reconeixement de l'entorn i activitats lúdiques de tota mena. Creada el 1976 a La Croix Bleue, una clínica veterinària situada a camí d'Elna, la Bressola s'inspira en les Seaska, la xarxa d'instituts nascuda a Iparralde (Euskadi Nord) per garantir l'accés dels nois i noies a l'educació en èuscar. Des d'aleshores, Sant Galdric ha esdevingut un model per la pervivència del català a la Catalunya Nord. Sobretot d'ençà que –gràcies al suport de l'alcalde de Perpinyà– va ser reubicada a un emplaçament modern de la capital rossellonesa, on va ampliar l'oferta i va esdevenir, juntament amb altres bressoles de la comarca, un dels motors cívics del país.

A banda de Sant Galdric, existeixen set bressoles més a la Catalunya Nord, sis de les quals es troben al Rosselló. És el cas de Nyils, un equipament situat en aquest

municipi rural, on la canalla frueix un ambient idíl·lic que l'acosta a la natura i a una població marcada pel xovinisme i el recel francès a la llengua catalana.

Els pares i les mares de l'alumnat de Nyils, que el juny passat van organitzar una jornada d'intercanvi amb l'institut Pompeu Fabra d'Anglès (Selva), coincideixen de forma periòdica amb l'escola de Prada de Conflent, l'institut El Soler, l'escola de Sant Esteve del Monestir, la de Vernet, el col·legi secundari Pompeu Fabra i la Bressola de Câldegues, creada el setembre de 2001 per escolaritzar alumnes de l'Alta i la Baixa Cerdanya.

Lligams imprescindibles

Aquestes escoles s'han bastit gràcies a la perseverança d'una colla d'intel·lectuals amb vinculacions dins la lluita cultural a les comarques del Nord. Persones que, al voltant de la cultura popular i els mitjans de comunicació propis, han aixoplugat la defensa d'un circuit de primària i part de secundària que aspira a convertir el català en la llengua vehicular. Per tant, tot i les dificultats, la Bressola ha arribat a un grau molt elevat de reconeixement.

Després d'un primer període de menyspreu per part de París i dels governs departamentals, la pressió social va permetre que, el 1995, l'executiu francès acceptés cobrir el salari de les mestres un cop l'escola hagués complert cinc anys, període durant el qual s'ha de finançar de manera autònoma. Amb aquest conveni, l'escolarització en català va créixer de forma exponencial i la Bressola va passar d'un a quatre centres, sense comptar un institut de secundària. Al mateix temps, es va incorporar als projectes europeus Comenius i Interreg III i va firmar acords amb la Universitat de Girona i l'Institut Supérieur des Langues de la République Française, mitjançant els quals les mestres de la Bressola reben formació pedagògica. A través d'aquests cursos, apliquen pautes perquè la mainada adquireixi el català en la teatralització, la cançó, els contes, la plàstica i la motricitat a l'aula, però també en els espais de relació comunitària, on el domini del francès és aclaparador.

L'existència d'Amics de la Bressola, fundada l'any 1980 pel senador Francesc Ferrer i Gironès, també ha permès garantir el finançament dels centres educatius i

aconseguir que 170 municipis i els successius governs de la Generalitat de Catalunya s'hagin implicat en aquesta labor. Sense oblidar l'aprovació de l'Ajuntament de Perpinyà d'una carta municipal per a la llengua catalana, que –emparant-se en els textos internacionals– reconeix el català com a llengua cooficial juntament amb el francès.

La pressió social va permetre que, el 1995, l'executiu francès acceptés cobrir el salari de les mestres

No obstant això, la manca de bressoles al Rosselló encara és notable. Si bé l'ensenyament ha augmentat un 280% des de 1976, molta població d'origen i d'adopció veu restringida l'oferta en nombrosos àmbits. A mesura que això s'esvaeixi, el català s'anirà estenent com a llengua d'ús quotidià, usual entre les persones i les famílies que componen un sol poble.

Mòbil responsable

El telèfon mòbil s'ha convertit en símbol de consum desmesurat i de necessitat creada. En aquest article, reflexionem sobre algunes qüestions controvertides dels mòbils –com els conflictes que ocasiona la seva fabricació– i donarem alguns consells per fer-ne un ús més responsable i coherent.

Aida Morales Boixader
bonviure@setmanaridirecta.info

És innegable la ràpida acceptació de les noves tecnologies de la comunicació a les mal anomenades societats *desenvolupades*. Segons dades de l'Observatori Nacional de les Telecomunicacions i la Societat de la Informació, un 94,5% de les llars catalanes tenien dispositius mòbils a finals de 2009, gairebé el doble que a principis de l'any 2000. És evident, doncs, que les grans companyies telefòniques com Nokia, Motorola o Samsung han convertit la venda d'aparells telefònics portàtils en un negoci de grans proporcions que ha deixat de banda la possibilitat d'un ús mesurat d'aparells en pro del seu benefici econòmic. Diversos estudis han determinat que el nombre de mòbils per persona ascendeix a 3,7 i que un 50% de la població de l'Estat espanyol està disposada a canviar el seu telèfon mòbil, com a mínim, una vegada l'any. Segons els sondejos, la vida mitjana d'un mòbil a l'Estat espanyol és de dos anys i quatre mesos.

Recursos limitats

La fabricació dels telèfons mòbils és un dels punts de conflicte a l'hora de parlar sobre el seu ús responsable. En termes

generals, els mòbils estan formats per plàstics, metalls, vidres i ceràmiques, elèctrodes de bateria, metalls preciosos i no metalls. Alguns d'aquests elements, sobretot els metalls preciosos, es troben en determinats llocs del planeta de manera molt escassa. Aquest és el cas del tàntal, del qual s'obté un mineral anomenat coltan, que té el 80% de les seves reserves localitzades a la República Democràtica del Congo. El més característic del coltan (també conegut com l'*or gris* a causa de la seva coloració desmesurada als mercats europeus i nord-americans) és el fet que sigui essencial per la fabricació de les bateries dels mòbils, sobretot de 3G (tercera generació) i 3,5G (amb tecnologia de banda ampla). L'escassetat del coltan, sumada a la tendència de llençar mòbils i al fet de no allargar la seva vida útil, és un dels motius que expliquen perquè països com el Congo es troben dins un greu conflicte econòmic i humà, del qual només s'aprofiten les grans multinacionals.

Les antenes i les radiacions

Els mòbils funcionen mitjançant camps elèctrics i electromagnètics i el tipus de radiacions que emeten són, majoritàriament, ionitzants. Diversos estudis afir-

men que una radiació continuada del mòbil pot provocar cansament, pèrdua de son i de memòria i estrès. Però el més alarmant és la possibilitat d'alterar les estructures moleculars i, en especial, l'ADN. En aquest sentit, ja hi ha organitzacions com la Comissió Internacional per la Protecció contra la Radiació No Ionitzant (CIPRNI) que han reclamat uns límits màxims de radiació dels telèfons mòbils.

El nombre de mòbils per persona ascendeix a 3,7. Un 50% de la població de l'Estat espanyol està disposada a canviar el seu telèfon mòbil, com a mínim, una vegada l'any

Tot i que els camps electromagnètics afecten de manera diferent les persones, segons la naturalesa i l'edat de cadascú, és recomanable reduir l'exposició de les radiacions pròximes al cervell, sobretot de la mainada. La manera, una altra vegada, seria potenciar un ús mesurat i conscient del telèfon mòbil.

El telèfon mòbil s'ha convertit en un símbol de consum desmesurat

- **Albert Garcia**

Mòbils fets amb plàstic reciclat

Tal com hem vist, alguns consells per fer un ús responsable del telèfon mòbil són allargar la vida útil de l'aparell, no regir-se per modes i impulsos consumistes, sensibilitzar-se amb els recursos limitats del planeta, ser conscients dels interessos de les grans multinacionals, evitar una recepció intensa i constant de radiacions ionitzants prop del cap, etc.

A més d'aquestes qüestions, també és important saber que, els darrers temps, han aparegut al mercat telèfons mòbils fets amb plàstics reciclats i que, a l'hora de canviar el mòbil (tant si se'n espantalla com si no), hi ha entitats que s'encarreguen de recollir l'aparell abans de llençar-lo: la Fundació Tragamòvil, per exemple, recollia els mòbils i els porta a diverses plantes de reciclatge; l'empresa Movilbank compra els mòbils que no es vulguin, tant si funcionen com si no, a través de les oficines de Correus o de diverses ONG com Intermón-Oxfam, l'Institut Jane Goodall o la Creu Roja.

Si som nosaltres

FOTOGRAFIA: Albert Garcia

El maig de 1975, un informe policial relatava que prop de 800 persones s'havien manifestat a Badalona contra la construcció d'un port esportiu entonant uns versos que resseguien la melodia del popular "No serem moguts": "No, no, no lo construirán / ni con la fuerza de la represión / no lo construirán / El puerto es para los ricos / Lo pagará el obrero / Queremos más escuelas / Queremos más hospitales / Queremos más zonas verdes / No más atropellos".

Un any abans, la revista veïnal *Can Oriach* expressava la voluntat popular sabadellenca amb una sentència explícita: "No sólo una ciudad para trabajar, sino también una ciudad para vivir".

El Pla Popular de la Verneda Alta, presentat el 1978 com una veritable contraproposta als projectes urbanístics d'un franquisme agonitzant, també era rotund en manifestar la necessitat que "plantejar una política oposada, en funció dels nostres interessos —que són oposats als seus—, és l'única manera de satisfer-los".

De la mateixa manera que, el 1976, altres veïns i veïnes assumien que havien de lluitar "per fer un Guinardó digne, aturar la degradació i salvar-lo de la destrucció capitalista".

Perquè el que també sabien els veïns de Nou Barris aquest mateix any era que: "La especulación dió dinero a las inmobiliarias capitalistas y nos lo quitó a los trabajadores; (...) robó del barrio solares destinados a zona verde, todo ello con la colaboración del Ayuntamiento".

Què era allò que, en última instància, sabien els veïns i veïnes organitzades? Què assumien amb totes les seves conseqüències aquells que prengueren els carrers i les places els últims anys de la dictadura, aquells que impediren la continuïtat d'aquesta dictadura, aquells que somiaren amb una altra ciutat, amb uns altres barris, amb una altra societat?

El cartell d'un acte veïnal celebrat el 1975 a Girona ens ofereix una pista: "Ni tú ni yo somos nadie si tú y yo no somos nosotros".

Però un altre lema em ve al cap quan penso en la ciutat que m'ha tocat viure, no aquella que volgueren transformar aquests homes i dones que sabien perfectament qui eren i què volien, sinó aquella altra que es presenta —orgullosa i moderna— com "la millor botiga del món". La mateixa que es permet exportar un model propi d'urbanisme, una marca registrada que ens contempla com a simples consumidors de fóruns culturals, espectadors d'esports olímpics d'hivern, clients d'un hotel a primera línia de costa, veïns cívics, uniformitzats, multats, colpejats,

desallotjats. Aquesta ciutat, la mateixa que, precisament ara que se suma al tren de l'alta velocitat, s'adona de l'existència d'un petit barri anomenat el Bon Pastor, que ha donat nom a una nova parada de metro. Potser dependrà de nosaltres, del fet que nosaltres siguem nosaltres i no una suma d'un tu i d'un jo que començarà a pensar en una parada de metro que va donar nom a un barri.

Ivan Bordetas Jiménez

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

Una imatge interessada de Catalunya

La *Noria*, el programa nocturn dels dissabtes de Telecinco, va emetre, el 17 de juliol, un reportatge sota el títol "Catalunya i la Roja". La crònica es va centrar en la final del mundial de futbol i en la manifestació del 10-J. Cal destacar-ne dues coses. En primer lloc, el to. Es presenta com "un document inèdit i exclusiu". Fins i tot, s'alerta que "les imatges poden ferir la sensibilitat de molts i provocar una reacció imprevisible". En segon terme, la imatge que presenta de Catalunya i de la gent catalana. Segons el reportatge, a Catalunya, hi ha "una guerra silenciosa, una fractura social sense precedents comparable al final de la dictadura". L'afició de *la Roja*, integrada per milers i milers de persones catalanes, segons el reportatge, són "valents que, fins ara, no s'havien atrevit a treure les banderes espanyoles al carrer i que, ara, han perdut els complexos i la por". Els catalans i catalanes, en canvi, són "un poble en estat de xoc, desorientat, confús i radicalitzat", al qual se li atribueix tota l'estona una imatge violenta. MANU SIMARRO

MASS-MÈDIA

Grups ecologistes acusen els mitjans de "silenciar les crítiques als transgènics i obviar els debats reals"

Un gran nombre de mitjans de comunicació (TV3, La Sexta, *El País*, *El Punt* i l'*Auvi*, per posar alguns exemples) van condemnar l'acció de sega d'un camp de blat de moro transgènic el 15 de juliol, tres dies després de l'acció. Consens total en les notícies: "Ecologistes radicals destrossen un camp de blat de moro per error". A totes les informacions es va presentar el propietari dels terrenys, Abdon Blai, com a víctima i les activistes com a "ecologistes de mentida". Tanmateix, les protagonistes de l'acció van afirmar, a posteriori, que el sabotatge "estava justificat" perquè el camp "era de blat de moro transgènic". Les activistes acusen els mitjans de "silenciar les crítiques als transgènics i obviar els debats reals i profunds". Així mateix, afirmen que "haurien d'assumir la falta de rigor i el no contrast de les informacions", ja que l'allau d'informacions publicades es podrien tractar d'un muntatge dels propietaris, Syngenta i el *lobby* biotecnològic espanyol. M. S.

MASS-MÈDIA

'El Periódico' i el 3/24 s'equivoquen a l'hora d'identificar una víctima

El *Periódico* i el 3/24 van cometre errors a l'hora d'identificar la persona d'origen equatorià assassinada al barri de Sant Ildefonso de Cornellà el 10 de juliol. Les informacions dels dos mitjans de comunicació publicades el dia 13 deien que la víctima era Carlos Gustavo Bueno, de 34 anys. Segons dades aportades pel govern equatorià a través de la seva Secretaria Nacional d'Immigrants a Madrid, la persona assassinada és Carlos Gustavo Burgos Vera, de 51 anys i pare de set infants. Aquestes equivocacions són un exemple del rigor i l'exhaustivitat que utilitzen molts mitjans de comunicació a l'hora de tractar temes relacionats amb les persones immigrades. Van parlar amb el consolat de l'Equador per fer les seves notes? Només van tenir en compte les informacions policials? El que és clar és que la víctima era C. G. Burgos Vera. XAVI MARTÍ

PREMSA INSTITUCIONAL

Onze anuncis comercials en un butlletí municipal de 24 pàgines

El grup MediaBaix va fer públic, a finals de maig, que no trobava ètic que els butlletins d'informació municipal publicuessin anuncis publicitaris i, per això, va decidir presentar una moció a l'assemblea de l'Associació Catalana de Premsa Gratuïta perquè les revistes publicades pels ajuntaments retirin els anuncis d'empreses privades. Els butlletins d'informació dels ajuntaments compten amb recursos públics (tant materials com humans) per ser editats i, tot i això, alguns consistoris han decidit incloure-hi publicitat comercial. Un dels exemples d'aquesta tendència és el darrer *El Butlletí* del consistori de Sant Feliu de Llobregat. La revista té un total de 24 pàgines i presenta onze anuncis comercials de marques de cotxes, immobiliàries o clíniques dentals. A més, la contraportada reproduceix un anunci de pàgina sencera. ERIC JIMÉNEZ

RÀDIO

La FM i l'OM, controlades per ràdios privades

El panorama radiofònic a Catalunya, sense tenir en compte les emissores estrictament locals, està dominat per les empreses de titularitat privada. D'un total de 39 ràdios que emeten a la FM, només tretze són públiques. També trobem una gran presència de la radiofòrmula, representada per set emissores a la FM catalana. L'OM també presenta una superioritat de les ràdios privades, ja que de les quinze que emeten a Catalunya, només quatre són públiques. XAVI MARTÍ

ANÀLISI

L'única televisió que hi ha al Berguedà està tocada de mort

La informació de proximitat que ofereix l'única televisió local de la comarca del Berguedà, Televisió del Berguedà, desaparixerà prou properament per culpa de la implantació de la TDT i del tipus de repartiment de les freqüències, una situació que el director de l'emissora, Manel Medina, ha qualificat d'"injusta". Es tracta d'una televisió

amb més de divuit anys de vida i, segons Medina, d'un mitjà que "no té dèficit". El Bages, el Berguedà i el Solsonès formen una demarcació, per la qual el Consell de l'Audiovisual de Catalunya havia previst tres llicències de TDT per televisions privades. Però les llicències han recaigut sobre la capital del Bages i Manresa ha deixat el Solsonès i el Berguedà sense cap mena d'opció de tenir un canal

propri. Les tres televisions que tenen empreses fortes al darrere són les que emetran a la demarcació: Canal Taronja Manresa (de la SER), Canal Català Central (de Canal Català TV) i Regió 7 TV (del diari *Regió 7*). Manel Medina explica que ha negociat amb les tres televisions de Manresa perquè es produeixin continguts del Berguedà a Berga i s'emeten des de la capital del Bages. La resposta que ha rebut del *Regió 7*, per posar un exem-

ple, és que "no hi ha diners" i que haurien de "fer aquests continguts sense cobrar i buscar la publicitat nosaltres mateixos". Medina afegeix que els quatre treballadors que properament es quedaran a l'atur "no faran la feina gratuïtament", l'única opció que permetria que la comarca del Berguedà pogués rebre informació feta des del propi territori. En aquests moments, la televisió emet en analògic.

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canalgadajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.
Laciutatinvisible
www.laciutatinvisible.org
Reco 35 baixos - 08014 BCN - 93 298 99 47

La Burxa
comunicació popular des de 1998
BarriSants.org

Som a Sants, al servei de les cooperatives
c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativestrebball.coop

pobleviu.cat
El portal dels moviments socials del Camp
www.pobleviu.cat

KAMILOSETAS MUSKARIA
distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

, espai directa

Directa a les biblioteques!

Al setembre les biblioteques escullen a quines publicacions es subscriuen. Si la Directa encara no és a la biblioteca del teu barri o poble demana-la!

BIBLIOTEQUES SUBSCRITES:

Badalona	Biblioteca Can Casacuberta
Badia del Vallès	Biblioteca Vicente Aleixandre
Barcelona	Biblioteca Barceloneta-La Fraternitat
Barcelona	Biblioteca El Carmel-Juan Marsé
Barcelona	Biblioteca Ignasi Iglésias-Can Fabra
Barcelona	Biblioteca La Sagrera-Marina Clotet
Barcelona	Biblioteca Les Corts-Miquel Llongueras
Barcelona	Biblioteca Sagrada Família
Barcelona	Biblioteca Sant Pau i Santa Creu
Barcelona	Biblioteca Vila de Gràcia
Cardedeu	Biblioteca Marc de Vilalba
Castellar del Vallès	Biblioteca Antoni Tort
Cornellà de Llobregat	Biblioteca Central de Cornellà de Llobregat
Cornellà de Llobregat	Biblioteca Marta Mata
Esplugues de Llobregat	Biblioteca Central Pare Miquel d'Esplugues
Gavà	Biblioteca Josep Soler Vidal
Hospitalet de Llobregat, l'	Biblioteca La Bòbila
Masnou, el	Biblioteca Joan Coromines
Mataró	Biblioteca Pompeu Fabra
Mollet del Vallès	Biblioteca Can Mula
Parets del Vallès	Biblioteca Infantil i Juvenil Can Butjosa
Prat de Llobregat, el	Biblioteca Antoni Martí
Sabadell	Biblioteca del Nord
Sallent	Biblioteca Sant Antoni M. Claret
Sant Cugat del Vallès	Biblioteca del Mil·lenari
Santa Coloma de Gramenet	Biblioteca Central de Santa Coloma de Gramenet
Santa Perpètua de Mogoda	Biblioteca Josep Jardí
Tiana	Biblioteca Can Baratau
Vilafranca del Penedès	Biblioteca Torras i Bages
Vilanova i la Geltrú	Biblioteca Armand Cardona Torrandell
	Bibliobús El Castellot
Blanes	Biblioteca Comarcal de Blanes
Cassà de la Selva	Biblioteca Pública de Cassà de la Selva
Escala, l'	Biblioteca Víctor Català

Cap biblioteca sense la seua subscripció!

Figueres	Biblioteca Fages de Climent
Girona	Biblioteca Pública de Girona
Olot	Biblioteca Marià Vayreda
Salt	Biblioteca d'en Massagran
Salt	Biblioteca Pública de Salt
Sant Feliu de Guíxols	Biblioteca Pública Octavi Viader i Margarit
Sant Hilari Sacalm	Biblioteca Municipal Sant Hilari Sacalm
Balaguer	Biblioteca Margarida de Montferrat
Lleida	Biblioteca Pública de Lleida
Mollerussa	Biblioteca Comarcal Jaume Vila
Tàrraga	Biblioteca Central Comarcal de Tàrraga
Calafell	Biblioteca Ventura Gassol
Cambrils	Biblioteca Municipal de Cambrils
Falset	Biblioteca Municipal i Comarcal Salvador Estrem i Fa
Reus	Biblioteca Central Xavier Amorós
Tarragona	Biblioteca Pública de Tarragona
Vila-seca	Biblioteca Pública de Vila-seca
Amposta	Biblioteca Sebastià Juan i Arbó
Flix	Biblioteca Artur Bladé i Desumvila
Perelló, el	Biblioteca Cabra-Feixet
Tortosa	Biblioteca Marcel·lí Domingo

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Porl·ligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canales · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Ateneu Llibertari Paquita · Pg Marimón Asprer, 16. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGUERA:** Taverna Catalana L'Esparracat · Ctra. Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falca · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perrenya, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MARSA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arzon · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3 | La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romero · Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPI:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapeira · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Café Tendur · Historiadora Sílvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de subscripció

Un cop hagis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació d : qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

BOLÍVIA · ELS POBLES DE L'AMAZONES EXIGEIXEN A MORALES QUE FACI REALTAT LA SEVA PROMESA, LA CREACIÓ DE L'ESTAT PLURINACIONAL

Dues marxes indígenes s'acosten a la capital per demanar la reforma agrària

Marc Gavalda
Barcelona

MARIA PRÉSTAMO

Dues marxes s'acosten de les zones rurals de Bolívia a la capital per pressionar l'executiu amb les seves reivindicacions i per crear profundes contradiccions al govern. Des de Santa Cruz, 150 camperols i camperoles del Moviment Sense Terra (MST-B) compleixen la primera setmana caminant per l'execució real de l'anunciada reforma agrària que ha de facilitar l'accés a la terra. Des del departament del Beni, la VII Gran Marxa Indígena, nodrida amb persones provinents de més de deu nacionalitats, repren el camí després d'un quart intermedi de negociació a la localitat de Guarayos.

Els pobles indígenes amazònics exigeixen el compliment de la promesa feta pel govern d'Evo Morales: drets democràtics i col·lectius, accés real al territori, possessió del territori al marge de la delimitació departamental, administració dels recursos naturals, elecció de les pròpies autoritats mitjançant els seus costums. En resum, les demandes interpel·len el suposat Estat dels indígenes i qüestionen l'anomenat *president indígena*.

El rendiments que teòricament hauria de generar la publicitada nacionalització del gas no han beneficiat els pobles indígenes de Bolívia

El govern ha declarat que la consigna "Amazònia sense petroli" és una aspiració externa que no respon als interessos nacionals

El govern, per la seva banda, s'ha espolsat responsabilitats, ha investit la marxa indígena amb acusacions d'infiltració d'ONG vinculades a l'agència USAID per desestabilitzar el país i ha declarat que la consigna "Amazònia sense petroli" és una aspiració externa que no respon als interessos nacionals.

La setena marxa històrica

La història contemporània de Bolívia quedaria escapçada si no s'esmenten les diferents marxes indígenes que -des de l'any 1990- han visibilitzat els pobles de les terres baixes i han arrencat decrets de reconeixement territorial als governs respectius.

La marxa actual dels pobles indígenes, la setena, s'emmarca en l'empoderament dels pobles indígenes després de la celebració d'una Assemblea Constituent, dilatada i disputada, per refundar un Estat plurinacional. Ara que ells han canviat i Bolívia reconeix l'autonomia indígena, els pobles originaris

pregunten per què el govern no els deixa decidir sobre el seu futur. Entre els pobles indígenes mobilitzats que van sortir caminant des de Trinidad el 12 de juny, destaquen els guarayos, chiquitanos, moxeños, tsimanés i tacanas. A mesura que avançava la marxa, altres pobles més allunyats del Beni s'han afegit al comboi, com els weenhayek i tapietes del Chaco o els yukis i yurakarés del tròpic de Cochabamba. Precisament, aquests últims, juntament amb moxeños i tsimanés, reclamen el dret de decidir sobre els projectes imposats sense consulta, com la carretera Villa Tunari-San Ignacio de Moxos, que va ser anunciada recentment.

Una ganivetada amazònica

Lula da Silva i Evo Morales van segellar, a principis del mes de maig, la construcció de la carretera Vila Tunari a San Ignacio de Moxos. Pel president brasiler, que pagarà el 80% dels 415 milions de dòlars que costa el projecte, aquesta via de 306 quilòmetres acostarà al seu país als mercats del Pacífic per fer més competitives les seves exportacions d'agrocombustibles i soja.

Pel govern bolivià, es connectarà el centric departament de Cochabamba amb la regió del Beni sense haver de passar per Santa Cruz, fet que enfortirà el control estatal en una regió considerada "terra de republichetes", segons paraules del vicepresident Álvaro García Linaera.

Els pobles indígenes yurakarés, moxeños i tsimanés perceben que el projecte amenaça la supervivència territorial per la qual han lluitat tant. El seu posicionament és un no rotund al projecte i es pregunten perquè no han estat consultats. La carretera travessaria el cor intacte del Territori Indígena Parc Nacional Isiboro Sécure (TIPNIS), un dels punts més biodiversos i, alhora, més desconeguts de l'Amazònia andina. Es tracta d'una de les àrees protegides del país més antigues -declarada parc nacional l'any 1965- i reconeguda com a territori indígena després de la primera gran marxa dels pobles indígenes de 1990. Després de vint anys de lluites i retards, aquests pobles van assolir la legalització com a Territori Comunitari d'Origen el juny de 2009.

Tot just un any després, el govern pretén pavimentar el destí de les 64 comunitats que l'habiten. "És una amenaça pel territori i hi ha el risc que les comunitats puguin desaparèixer. El nostre interès és mantenir el nostre territori íntegre", va denunciar el representant de la Subcentral del territori originari, Adolfo Moye, tot advertint que ni tan sols permetran que "la via voregi el parc". Durant una trobada extraordinària de corregidores dels tres pobles indígenes celebrada a la comunitat de Sant Miguelito de Isiboro el 18 de maig, les comunitats van acordar un rebuig rotund al projecte i van recordar al president la "incompatibilitat"

de defensar a la *pachamama* (mare terra) amb les excavadores.

La pressa del president Evo Morales per executar l'obra sense consultar a les comunitats ha generat dubtes sobre la sobirania de Bolívia en relació a l'òptica industrialista que està imprimint el seu país veí a l'Amazònia. Amb l'imparable megaprojecte de preses del riu Madeira com a teló de fons, que també inundarà territori bolivià, aquest projecte carreter s'inscriu com un capítol més per ampliar els canals d'exportació interoceànica previstos a la Iniciativa Integració Regional d'Amèrica del Sud (IIRSA).

Obrint la frontera del petroli

El projecte vial, a més, facilitarà enormement el treball de les companyies petrolieres en aquesta regió, que no més està comunicada pel transport fluvial. Repsol YPF, concessionària del Bloc Sécure, de 771.000 hectàrees, ja va iniciar l'obertura de 1.000 quilòmetres de línies sísmiques l'any 1995 i va perforar tres pous petrolers l'any 2000, cosa que va generar conflictes tant amb les comunitats com amb les autoritats ambientals per abocaments al riu Ape-re i per la desforestació d'un dels marges del riu Isiboro per construir-hi un campament.

Organitzacions ambientalistes com el Fobomade o Lidema alerten, també, de "les conseqüències nefastes que tindria pels pocs boscos pri-

maris que sobreviuen a l'expansió de la frontera agroexportadora de l'orient". Com a antecedent pròxim, la carretera de Cochabamba-Santa Cruz -construïda als anys 80- va desplaçar i arraconar els pobles yurakarés i els gairebé extingits yukis del Chapare, a més de fomentar -amb crèdits del Banc Mundial gestionats per l'oligarquia- la transformació de l'Amazònia de Santa Cruz en un monocultiu gegant d'oleaginoses regades amb hectòmetres d'agroquímics.

El dilema d'Evo: progrés o respecte

La carretera Vila Tunari-San Ignacio posa en evidència les dues ribes per on navega el president indígena bolivià. D'una banda, de cara a l'exterior, Evo ha projectat una aura de compromís amb els pobles indígenes i ha impulsat l'aplaudida Declaració de Nacions Unides sobre els drets dels Pobles Indígenes o ha convocat la recent Conferència Mundial de Pobles sobre Canvi Climàtic i els drets de la Mare Terra. D'altra banda, dins del país, la nacionalització incompleta dels hidrocarburs, que va acabar renovant els contractes petrolers amb totes les empreses, o la construcció de l'esmentat projecte vial generen contradiccions serioses als pobles indígenes, que perceben que, "quan es tracta de diners, la *pachamama* i els drets dels pobles poden esperar".

, roda el món

BÒSNIA · QUINZE ANYS DESPRÉS DEL GENOCIDI, S'HA CELEBRAT UN FUNERAL PER ENTERRAR 775 PERSONES ASSASSINADES PELS SERBIS

Mirar cap al futur des de Srebrenica

Gemma Estrella
Srebrenica

Quinze anys després del genocidi de Srebrenica, la cinquena *Marš mira* (marxa de la pau) arriba al memorial de la ciutat, on enguany s'enterraran 775 cossos dels aproximadament 4.000 que encara resten per identificar. Prop de 50.000 persones es van congregar al centre memorial de Potocari per homenajar les víctimes del genocidi. De totes elles, 7.000 van arribar a peu a la ciutat, segons l'organització de la marxa.

Cinc anys de 'Marš mira'

Quan Mohamed Omerovic tenia disset anys, els serbis van llançar una ofensiva sobre la seva ciutat natal, Konjevic Polje. En aquell moment, Omerovic es va unir a les files de la Defensa Territorial, que més endavant esdevindria l'exèrcit bosnià. El març de 1993, la seva tropa va arribar a Srebrenica, on va entregar les armes als cascos blaus holandesos: "Ens van dir que era una zona segura, que estava sota protecció de les Nacions Unides", recorda Omerovic. "Quan els serbis van atacar, no vam tenir temps d'organitzar-nos, els cascos blaus no ens van tornar les armes. Les Nacions Unides ens van desarmar i ens van entregar als serbis".

"La ONU i els polítics de Sèrbia i de Bòsnia són responsables del genocidi"

El juliol de 1995, milers d'homes en edat militar activa van haver de fugir de Srebrenica per salvar la vida. 40.000 persones van marxar refugiades a d'altres ciutats i 15.000 van iniciar el que es convertiria en la marxa de la mort, el camí que unia Srebrenica a Nezuk, la ciutat més propera a la línia de combat bosniana. Només una tercera part va arribar al seu destí. Des del juliol del any 2000, milers de persones refan aquest mateix camí en homenatge a les víctimes del genocidi.

Cada any, milers de refugiats i refugiades bosnians arriben a Srebrenica per retrobar-se amb el passat i mirar cap al futur. Amra Avdic va marxar a Holanda amb la seva família l'any 1994 i indica que "abans de la caiguda de Srebrenica pensàvem que tornàriem aviat a casa, però quan la ciutat va caure, tot va canviar, tothom sabia que allò seria

GEMMA ESTRELLA

Taüts preparats per celebrar el funeral col·lectiu al centre memorial de Potocari

un desastre". Aquesta és la primera vegada que Amra fa la marxa; la guerra i el genocidi s'havien convertit en tabú per una família originària de la ciutat de Bratunac, situada a només deu quilòmetres de Srebrenica. Avui, la seva mare i el seu pare estan amb ella. Després de quinze anys, la família Avdic es retroba amb els seus morts, recobra el dret de posar-los cognom i enterrar-los amb dignitat.

Kasim Piric no és víctima de Srebrenica, però ha caminat cadascun dels 110 quilòmetres que recorre la *Marš mira*. Piric, capità de l'exèrcit bosnià a la regió de Banovici durant la guerra, afirma amb contundència: "Les Nacions Unides i els polítics de Sèrbia i de Bòsnia són responsables del genocidi... aquesta gent no es mereixia ser oblidada pel nostre país". Les seves paraules expressen el rancor i la impotència que sent davant una injustícia que no veu el final: "Jo no odio les persones sèrbies, però sí aquelles que van cometre els crims de Srebrenica i de tota Bòsnia. Odio aquelles persones que Europa i la resta de la comunitat internacional haurien de tancar a la presó".

Canviar el present per fer possible el futur

Srebrenica va esdevenir el punt final vergonyós d'una guerra que es va cobrar 250.000 vides, en un país amb quatre milions i mig d'habitants, segons els censos de 1991. Quinze anys després de la guerra, Bòsnia i Hercegovina presenta una situació política i social complexa, amb dues entitats que divideixen el país i amb el 42% de la població a l'atur.

A Bòsnia, la reconstrucció també passa per canviar el present. "Cap país del món funcionaria amb la política que té Bòsnia. L'única solució perquè la gent estigui segura és que canviïn les lleis, que la República Srpska i la Federació siguin una sola Bòsnia perquè puguem entrar a Europa", assegura Semir Hemic, un noi de 23 anys que veu amb preocupació el futur del seu país. "Vivim amb esperança però, si la política no canvia, tot continuarà igual o pitjor", continua el noi. Hemic va perdre el pare a la guerra i des dels sis anys viu com a refugiat a Navarra. Cada any torna a Bòsnia a visitar la seva mare i els seus amics però, de moment, no s'imagina

construint-hi un futur: "És difícil viure en un altre país, però, aquí, a part de la meua família, no hi tinc res. No hi ha feina pels joves de la meua edat".

Jusuf Avdic, responsable d'operacions humanitàries a la regió de Banovici durant la guerra, coincideix amb Hemic, el mira atent mentre parla i assenteix quan el noi tradueix al bosnià les seves paraules. "M'agradaria veure la Bòsnia d'abans de la guerra, la Bòsnia que tenia fàbriques, on la gent treballava, una Bòsnia pròspera", comenta Avdic. Per fer possible aquesta realitat cal modificar la constitució de l'Estat, producte de la firma de la pau de Dayton l'any 1995: "És absurd que hi hagi tres presidents, el país necessita tenir un únic cap d'estat sense que importi la religió que professa", afegeix.

Quan a Bòsnia es mira cap al futur no es troben pocs entrebancs; la complexitat del sistema polític, la corrupció i l'odi enquistat fan que el futur imaginat sigui una cursa d'obstacles. "Sí que hi ha odi perquè s'està explotant, es presenta a través de la gran política, a través de

tots aquells que es volen protegir a si mateixos fomentant la por en els altres", afirma Mohamed Omerovic. Ell ho té clar: "És necessari que Bòsnia i Hercegovina es doti d'un sistema que respecti els drets de les persones, on ningú no tingui por dels altres i que no destrossi les generacions futures".

El passat pesa a l'esquena d'un país on la justícia no arriba, on la superació d'una por encara present es converteix en un pas indispensable per continuar endavant. "M'agradaria tornar, però abans s'han de resoldre les coses que han passat, no vull tenir por que algú em mati a casa meua", explica Amra Avdic. Amb la consciència d'un present que ha de canviar i el reconeixement d'un passat cru, bosnians i bosnianes miren el futur amb l'esperança que no es tornaran a cometre els mateixos errors. "Confio que, si tota la gent que viu aquí mira en la mateixa direcció, anirem endavant", diu Avdic, que viu refugiada a Holanda des de l'any 1994. Ella, com la majoria de persones refugiades, també se sent part del passat, el present i el futur de Bòsnia.

Teteria Malea
cooperativa autogestionària

vine a comprar les nostres fruites

C/Riego 16
Baix de Sants (MCG)
Obert de dimarts a divendres
Dimarts i caps de setmana
tancat al matí

ESPAI OBERT

Nou horari:
de dilluns a divendres
de 18 a 22 h

Ajuda's a consolar econòmicament el projecte. Necessitem més socis i sòcies per fer front a les nombroses despeses mensuals. Contacta amb nosaltres o passa't pel local!

• Col·lectius: Etcètera, Contra-Infos, Biogràfic, Polèmica, Ateneu Libertari del Poble Sec, Ràdio Sants Ona Lliure, Cooperativa de consum crític.
• La coordinadora es reuneix els dimarts a les 20 h.

C/Violant d'Hongria 71, 1er pis. Sants, BCN

Diagonal
El lobby transgènico en el Gobierno 29

LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

SUSCRÍBETE DESDE 25 €

La Maria de Valls
Tot per el cultiu del cannabis

grow-shop

MARIA DE VALLS

C/ Form Nou, 26
43800 Valls (Tarragona)
Teléfono: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

L'EIXIDA té nou BLOC!

informació crítica i andrenca
EIXIDA.WORDPRESS.COM

KURDISTAN · EL MOVIMENT D'ALLIBERAMENT DECRETA LA FI DE L'ALTO EL FOC DESPRÉS DE LA IL·LEGALITZACIÓ DEL PARTIT POLÍTIC KURD DTP

Torna la guerra al Kurdistan nord

Quim Arrufat
Istanbul

El moviment d'alliberament nacional kurd, conegut com a PKK, va establir la data límit de l'1 de juny per posar punt final a una treva unilateral que es s'havia declarat el 30 d'abril de 2009, amb motiu de les eleccions municipals a Turquia. D'ençà del trencament de la treva, es repeteixen els balanços de guerra, les imatges i les accions pròpies dels anys 90, els anys més durs del conflicte: la guerrilla pren el control sobre carreteres clau, baixa als pobles a buscar voluntariat, l'exèrcit bombardeja les muntanyes i, de passada, també la població civil al voltant de les regions sota control guerriller. Però reviu escenes d'una altra dècada no és un fenomen causat únicament pel trencament de la treva. Al Kurdistan del Nord, fa exactament catorze mesos -des que es va declarar la treva i els kurds van duplicar el nombre d'alcaldies-, algunes de les imatges posteriors al cop d'estat de 1980 es reviu en un diari.

Les treves del PKK i la resposta de Turquia

Amb aquesta, ja són sis les treves proclamades i finalitzades pels Comitès de Defensa Popular (HPG), el braç guerriller del moviment kurd a Turquia, durant els darrers divuit anys. La primera va ser el 1993, quan el conflicte que va costar la vida a 38.000 persones vivia el seu moment més sagnant. En aquell moment, Turquia va aprofitar per intensificar l'estratègia de "treure l'aigua al peix", en referència a la crema massiva de pobles i ciutats (Turquia n'ha reconegut oficialment fins a 3.250) per retirar el suport que les viles kurdes prestaven a la seva guerrilla. La segona, de molta més envergadura, es va declarar l'any 1999, després de la detenció del líder kurd Abdullah Öcalan i que va comportar la retirada unilateral dels prop de 30.000 guerrillers del

Malgrat tots els avenços i les ofertes, la situació es va deteriorar a partir de les eleccions municipals del 2009

PKK de territori turc per refugiar-se a les muntanyes del nord de l'Iraq. Aquesta treva també va comportar una crisi profunda del moviment, que va aprofitar per repensar-se ideològicament i organitzativament, mentre esperava -expectant- els canvis que la pressió de la Unió Europea estava fent possibles a la República de Turquia.

Però, un cop retirada la pressió de la guerrilla, la Unió Europea es va centrar de nou en allò en què s'acostuma a centrar: unificar criteris econòmics i liberalitzar el proteccionista Estat turc. I la població kurda van haver de

Un moment de les protestes que es fan cada any el dia 15 de febrer per protestar per la detenció del líder kurd Öcalan

tornar a fer-se present el 2004, amb un moviment renovat, que apostava fort per la societat civil, les organitzacions populars de base, el feminisme, el municipalisme, el confederalisme democràtic i, més important, que no concebia cap estratègia militar per derrocar Turquia, sinó que mantenia la branca armada com a defensa del moviment popular contra els atacs de la justícia, les forces de seguretat i la classe política turca.

L'entrada dels islamistes de Recep Tayyip Erdogan al govern, el març 2003, va ser una altra alenada d'esperança per al poble kurd. Islamistes i kurds han compartit, a Turquia, l'oposició al poder omnipotent de jutges i exèrcit i han combatut,

amb intensitats diferents, el xovinisme racista del nacionalisme turc. L'alenada ha sobreviscut, amb descensos i derrotes, fins a les eleccions municipals de 2009. Entremig, s'han intentat diverses treves per part dels kurds i les eleccions legislatives de 2007 van permetre, mitjançant el subterfugi de presentar-se com a candidats independents, la constitució d'un grup parlamentari propi al Parlament d'Ankara.

Seqüència de retorn a la guerra

Malgrat tots els avenços i les ofertes, la situació es va deteriorar notòriament a partir de les eleccions municipals de l'any passat. Els islamistes comptaven amb recuperar les princi-

pals ciutats governades pels kurds i, d'aquesta manera, acabar d'una vegada amb la suposada mentida que els kurds donen suport al moviment d'alliberament. La tesi dels islamistes ha estat sempre que el problema del poble kurd és un problema de manca de cultura i manca d'inversions de l'Estat. A dos dies de les eleccions, Erdogan deia: "El castell de Diyarbakir caurà i tronarà a ser turc". Però el castell va resistir amb un 62% de vots favorables al partit kurd, el DTP. I províncies com Nusaybin o Hakkari van registrar suports del 81% i el 82% a favor del DTP. Els kurds aconseguiren 99 alcaldies i el pla del govern de derrotar-los per la via pacífica s'acabava.

El més greu, segurament, és que les municipals van demostrar que Erdogan també perdía suport a la resta de Turquia i que els nacionalistes del CHP i els ultranacionalistes del MHP sumaven, junts, més que els islamistes. Si es mantenen els resultats a les properes legislatives, que seran el 2012, Erdogan perdria el govern per culpa de la seva Iniciativa Democràtica d'obertura cap als kurds.

Tres dies després de les municipals, una ràtzia policial va detenir prop de 800 militants, càrrecs de partit i càrrecs electes del DTP; una venjança dels islamistes perquè no es va complir la seva tesi. Centenars i milers de judicis, empresonament massiu de menors per participar a les manifestacions, prohibició de tota mena d'actes públics... la reacció va anar en augment fins el mes de desembre de 2009, concretament el 26 de desembre. Mentre aquí celebràvem el Nadal, allí es va il·legalitzar el DTP i es van detenir desenes d'alcaldes, centenars de militants i membres del parlament, com la incombustible Sebahat Tuncel, diputada kurda per Istanbul que després de passar anys a la presó, havia sortit per ser diputada el 2007.

Com quan hi va haver el cop d'Estat

La imatge dels alcaldes de grans ciutats i de municipis kurds formant fila emmanillats i escortats per la policia antiterrorista és la imatge que va culminar la seqüència de despropòsits que han portat de nou a la guerra. Öcalan va anunciar el mes de maig, des de l'illa-presó individual d'Imrali, que tots els intents per establir negociacions amb el govern turc "han estat en va", que abandona el lideratge del procés de pau i que deixa en mans de les bases del moviment les decisions que s'hagin de prendre a partir de llavors.

L'1 de juny, la data límit anunciada, la comandància del moviment kurd anuncia el final de la treva i el retorn a la lluita armada

L'1 de juny, la data límit anunciada, la comandància del moviment kurd va anunciar el final de la treva i el retorn a les armes. Des de llavors, els bombardejos se succeeixen a diari; es denuncia novament l'ús d'armes químiques contra els guerrillers; els soldats i els guerrillers morts es compten per desenes; es cremen els boscos i els poblats del Kurdistan per debilitar la guerrilla; s'intensifiquen les tortures i les detencions; es multipliquen els ingressos de voluntaris a la guerrilla... és la roda del combat ja quasi etern de la població kurda per la seva supervivència maleïda com a poble.

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Un jardí menys a la ciutat 'autista'

L'Ajuntament de Barcelona elimina l'espai verd de la Fundació Vila Casas, guardonat a nivell nacional i internacional, per prioritzar el manteniment del Parc Central del Poblenou

Anna Tantull
expressions@setmanaridirecta.info

L'Ajuntament de Barcelona, el mes de juny, va decidir desmuntar els jardins de la Fundació Vila Casas, ubicats al recinte fabril de Can Framis, al barri del Poblenou. Aquest espai verd, projectat pels arquitectes Jordi Badia i Martí Franch, s'ha fet un tip de recollir reconeixements a nivell nacional i internacional: el 2009, va ser Premi Nacional de Patrimoni Cultural i Premi Ciutat de Barcelona i, aquest any, era finalista del Premi Europeu de Paisatge Rosa Barba, dels premis Lamp 2010 d'il·luminació exterior arquitectònica i del Public Space European Prize. Aques-

Oferia un entorn on la natura era la protagonista, però s'elimina perquè el consistori diu que el manteniment és "molt costós"

tes mencions, però, no han servit de res a l'hora d'aturar els responsables de Parcs i Jardins. L'espai que s'havia configurat a Can Framis s'allunyava en gran mesura del model de parc urbà existent a la resta de la ciutat. El jardí ofería un entorn on la natura era la principal protagonista, amb una base d'heura on s'havien plantat nombrosos bulbs que haurien anat variant l'aspecte del jardí al llarg de l'any. L'argument per acabar amb l'espai és que el manteniment era "molt costós" i que, a més, a la zona del 22@, el consistori ja destina els seus recursos al manteniment del Parc Central del Poblenou i al Parc de Diagonal Mar.

Espai públic i relacions socials
Aquesta decisió municipal, aparentment basada en criteris econòmics, exemplifica el model de ciutat que impulsa l'Ajuntament encapçalat per l'alcalde Jordi Hereu. Històricament, l'espai públic ha tingut un lloc destacat en l'organització de l'urbs

Jean Nouvel i Jordi Hereu inauguren el Parc Central del Poblenou el 8 d'abril de l'any 2008

mediterrània. L'àgora de les ciutats gregues, el fòrum a les ciutats romanes, els jardins àrabs o les places on s'allotjaven els mercats a les ciutats medievals eren espais de relació social, d'intercanvi, de recolliment o de lleure. És en la concepció de l'espai públic on es reflecteix la idea de ciutat que es busca des de l'administració i, segons les tendències polítiques de cada moment, es fomenten diferents models, amb l'objectiu de conduir el tipus de relacions que s'espera que tingui la ciutadania.

Tant a l'antiga Grècia com a les ciutats romanes es prioritzaven models de ciutat que fomentaven la democràcia, que en aquella època era entesa només de forma exclusiva pels qui tenien la condició de *ciutadans*. L'àgora i el fòrum eren el centre de la ciutat, l'espai de discussió dels problemes de la comunitat on es decidien col·lectivament les lleis. En canvi, durant l'època medieval, el model de ciutat canvia. Les urbs són governades per nobles i reis. Les places continuen allotjant el mercat i esdevenen espais de relació on tenen lloc tots els actes importants, majoritàriament dedicats a

reforçar la figura de poder del monarca.

A partir del segle XVIII i després de la revolució industrial, es produeix un augment de població a les zones urbanes, que deriva en una manca de salubritat al conjunt de la ciutat. Els parcs i els jardins públics creats i finançats pel govern van néixer com una solució per oxigenar i higienitzar les ciutats. En el cas de Barcelona, el primer parc que va tenir la ciutat va ser el de la Ciutadella, projectat per Josep Fontserè per allotjar l'Exposició Universal de 1888. Successivament, es van construir la part històrica del Parc del Guinardó (1918), el Parc Güell (1923) i la urbanització de la muntanya de Montjuïc (1929).

Durant el franquisme, es va frenar la creació de parcs nous. No va ser fins als anys 60 i 70 que l'Ajuntament de Barcelona va reprendre de mica en mica la política de compra de finques particulars per guanyar patrimoni verd. Al final de la dictadura es recupera una política de creació de zones verdes i alguns espais ocupats per equipaments obsolets són convertits en parcs, com el cas del Parc de Joan Miró (1983),

construït sobre l'antic escorxador de Barcelona. També es converteixen en espais verds algunes finques privades o antigues factories, com el Parc de l'Espanya industrial (1985). La majoria d'aquests espais van ser possibles gràcies a la reivindicació veïnal.

Els Jocs Olímpics de 1992 van tenir un impacte semblant al de les antigues exposicions universals pel que fa a reordenació de les parts de la ciutat que reunien més carències, tant d'urbanisme com d'espais verds. D'aquests últims, se'n van anar creant a les noves zones olímpiques, com el Parc del Migdia, el Parc del Poblenou, el Parc de Carles I i el Parc de la Vall d'Hebron, inaugurats l'any 1992.

2004: canvi de prioritats

Però Barcelona ha canviat les seves prioritats durant els darrers anys. A partir del Fòrum 2004, l'última de les grans intervencions que ha patit la ciutat, s'inicien actuacions urbanístiques de gran envergadura a la mateixa zona fòrum, el 22@ o les intervencions a la Gran Via. Aquestes obres han apostat per models de transformació que no tenen cap

unitat arquitectònica, sinó que són una suma d'individualitats que generen un entorn urbà poc cohesionat i poc agradable per la vida quotidiana de les persones que habiten el barri.

En aquest context, no hauria d'estranyar la destrucció dels jardins de la Fundació Vila Casas a canvi del manteniment del Parc Central del Poblenou. Aquest últim, construït per l'arquitecte Jean Nouvel, es troba en una part dels antics terrenys que ocupava Can Ricart. Sense cap tipus de referent històric pel barri, el parc sembla pertànyer a una ciutat qualsevol. L'element de tanca, ara obligat a tots els parcs de Barcelona, en aquest cas es transforma en un mur opac, que impossibilita la relació visual des de dins del parc amb l'exterior i genera zones que provoquen sensació d'inseguretat tant a una banda com a l'altra de la tanca.

El mur opac del Parc Central impossibilita la relació visual amb l'exterior

El parc es desenvolupa en tres recintes. Les entrades, que no es relacionen amb cap recorregut ni via principal de l'entorn, són difícils de localitzar, cosa que potencia la manca de relació amb el teixit urbà existent, converteix el parc en un element de frontera i dificulta la revitalització del barri que hauria de generar una zona verda d'aquestes dimensions. També observem que els nous espais públics no estan pensats per fomentar les relacions socials de la ciutadania. L'aparició de la figura del banc solitari diu molt en aquest aspecte.

És per aquest motiu que prenen molta importància les pèrdues d'espais com el jardí de Can Framis, que s'allunyava del model de parc urbà existent a la resta de la ciutat. Un jardí que hauria ofert indrets on allunyar-se de l'entorn *autista* del barri del 22@ i que la ciutadania de Barcelona ha perdut l'oportunitat de descobrir.

LLIBRES

L'amor dins el gran mercat afectiu

'€@O\$', d'Eloy Fernández Porta, aborda l'imaginari de les relacions afectives en el capitalisme emocional

Alex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

Solapant el sarcasme del punk —que encaixa perfectament amb l'obra gràfica de Miguel Brieua que il·lustra la portada— amb l'assaig cultural des de diferents àmbits teòrics —principalment l'estètica i la sociologia de les emocions—, Eloy Fernández Porta, amb €@O\$, mostra una àmplia panoràmica sobre el discurs de l'amor i les relacions afectives dins el capitalisme. Seguint la línia crítica de la marroquina Eva Illouz, segons la qual la subjectivitat modulada pel capitalisme actual ja no és emocionalment freda sinó carregada d'estímul que es poden traduir

L'anunci de Cash Converters "Tu novi@ te ha puesto los cuernos?" és la columna vertebral del text

en una mercaderia, l'autor d'*Afterpop* (Berenice, 2007) analitza les separacions de famosos, els *reality shows*, l'alta cultura literària, l'escena musical *indí* i les pàgines web de relacions personals que es poden trobar a la xarxa.

En aquesta mercantilització de les relacions i els desitjos, les referències que fa l'assaig a una empresa que ofereix la possibilitat de vendre els

regals de l'exparella com a forma personal de venjança són constants. L'anunci de Cash Converters —"Tu novi@ te ha puesto los cuernos? Vengate vendiendonos los 'regalitos' que te hizo"— es converteix en la columna vertebral del text. Eloy Fernández Porta utilitza l'antic manual titulat *Ars Amandi* del llatí Ovidi per explorar l'imaginari comercial de la societat actual.

Paris Hilton i el Rei Lear

El *reality show* de la cadena BBC on la multimilionària Paris Hilton havia d'escollir un *amic* o *amiga* és analitzat per Fernández Porta des del punt de vista de l'obra de Shakespeare *El rei Lear*. Fernández Porta teoritza sobre la importància de la identitat mediàtica. Així, si abans s'invocava una visió íntima, psicològica o social de les relacions, la que ara s'imposa és la identitat mediàtica, la que articula el jo des de l'esfera dels mitjans de comunicació. Per Fernández Porta, "aquesta articulació mediàtica del jo, tantes vegades descrita com purament exterior, ja opera com la veritat fonamental que permet posar en joc el teatre de la psicologia, de la sociologia, de les passions baixes i altes".

Un altre dels àmbits que més explora el llibre és el de la indústria musical. L'autor considera que la ruptura amorosa és el tema nuclear del gènere del pop-rock i en fa una lectura exhaustiva a partir de les aportacions de bandes de diversos estils, però sobretot des de l'anomenada escena independent. Les cançons de Los Planetas, Astrud o Magnetic Fields serveixen per argumentar quin és el nostre *Ars Amandi* actual i quina relació té l'artista amb la indústria musical.

€@O\$
La superproducción de los afectos

Eloy Fernández Porta.
Anagrama, 2010.
380 pàgines.

Si els *Telenotícies* són una eina d'adoctrinament social, les sèries de ficció produïdes per la Fox són les responsables de formar-nos sobre quines són les noves tendències en les relacions afectives. Aquí, Fernández Porta segueix l'anàlisi de la cultura de masses de Raymond Williams o de Zizek, per argumentar la conclusió entre aquests dos nivells aparentment hostils: els comentaris moralment ambigus de les sèries i la solemnitat dels informatius. La frivolitat i l'ambigüitat moral de sèries com *Nip/tuck* o *House* són l'espai on s'assaja la nova sensologia que modula la subjectivitat actual.

LLIBRES

Sobreviure a la realitat

IB6123 i altres contes

Gerard Vilardaga Cunill.
Tria, 2010.
www.editorialtria.com.

Ernest Zuluaga
expressions@setmanaridirecta.info

IB6123 i altres contes és el títol de l'últim llibre de Gerard Vilardaga Cunill, un recull de vuit relats publicat per l'editorial Tria. Vilardaga ens ofereix un seguit d'històries on es desplega una veu literària potent amb un discurs molt personal sobre tot allò que l'envolta. Un viatge de 39 dies al Carib farcit de cloroboscurs, la resistència activa que trenca la rutina laboral a la gran ciutat, l'acció directa contra un món d'opressió, un punt de vista inèdit de l'assistencialisme social, la determinació assassina d'acabar amb la família, la sordidesa musical dels hotels de temporada, els records proustians d'un univers personal condemnat a desaparèixer... Històries i escenaris que ens poden ser més o menys propers, com les desventures d'un militant urbanita amb el clàssic "Ciutat Podrida" com a banda sonora d'una jornada molt particular, o bé la caravana surrea-

lista de turistes anarquistes que recorren les antigues zones de pas dels maquis guiades per una iaia revolucionària.

Els contes de Gerard Vilardaga despleguen de forma directa i eficaç temes i actituds inèdites en el panorama literari actual, utilitzant un estil clar i que fuig dels artificis. Els personatges que desfilen per les seves pàgines són matrimonis que s'odien, parelles que fan l'amor, viatgers plens de diarrea, indignes, oficinistes, terroristes surrealistes, policies idiotes, turistes imbècils, militants sense utopies, discapacitats alcohòlics, capellans de postguerra, músics de tercera, adolescents calentes, *hooligans* rurals, enterraments, polítics mediocres, revisors de trens, cuidadores immigrants, diplomàtics, putes... Gent normal, a vegades, sota situacions excepcionals. Gent que viu amb intensitat i sobreviu a la realitat, gràcies a actituds que moltes vegades superen allò considerat com quelcom acceptable moralment i socialment.

LLIBRES

El procés de Montjuïc

Antoni Dalmau.
Base, 2010.

Si darrerament han proliferat estudis que han aportat llum sobre el que va ser la Setmana Tràgica, la lluita armada anarquistes a la Barcelona de la darrera dècada del segle XIX encara és un fenomen poc estudiat. En aquest volum ampli, l'historiador Antoni Dalmau elabora una anàlisi minuciosa a partir dels atemptats contra el general Martínez Campos i la bomba del Liceu (1893) i l'atemptat del carrer Canvis Nous (1896). Com a resposta davant d'aquestes

accions, les autoritats de l'època van desfermar una repressió massiva i generalitzada contra el moviment anarquista català, que va conduir a l'empresonament injustificat de centenars de persones i a la tortura i l'execució no només dels que van ser els autors materials dels atemptats sinó d'un total d'onze homes innocents. Dalmau se submergeix en els arxius judicials i periodístics de l'època per refer la memòria de les víctimes del Procés de Montjuïc. ROGER PALÀ

LLIBRES

Nou resum d'història del catalanisme

Josep Termes.
Base, 2009.

L'historiador Jordi Solé Tura, lloat sense discussió arran de la seva mort prematura, va instaurar, durant els anys 60, entre els progrés catalans, la tesi que el catalanisme era un fenomen eminentment burgès. Una bona vacuna contra el reduccionisme d'aquesta sentència és la lectura del nou llibre de Josep Termes, on l'investigador del moviment obrer fa una síntesi lúcida i innovadora del catalanisme des dels seus

orígens fins al final de la dictadura franquista. En un volum amb un títol que homentaja Rovira i Virgili i el seu *Resum d'història del catalanisme*, Termes explica l'evolució d'un moviment d'arrel popular, on han conviscut doctrines, estratègies i polítiques molt diferents, des de les llibertàries a les de dretes. I afirma que la plenitud del moviment s'esdevé amb l'assumpció de les seves tesis per part del moviment obrer. R.P.

, expressions

ARTS ESCÈNIQUES

Teatre per tots els públics

El Festival Esbaiola't retorna a Esterri d'Àneu del 22 al 25 de juliol

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

La diferència entre el teatre per a persones adultes i el teatre infantil no és abismal i la diferenciació entre aquestes dues categories no és gaire antiga. L'Esbaïola't reprèn la tradició d'espectacles per a tots els públics a la plaça i,

per tercer any consecutiu, s'instal·la al municipi d'Esterri d'Àneu durant quatre dies; en aquesta ocasió, del 22 al 25 de juliol.

Actuacions de circ, contacontes, jocs, titelles, tallers i malabars ompliran diversos escenaris, on s'aniran alternant companyies de llarg recorregut i propostes internacionals, amb un espai reservat a les

produccions amb marca Pallars i també a les novetats de la companyia de comedians La Baldufa, l'organitzadora principal del festival. Una d'aquestes produccions pallareses és el nou muntatge de la companyia Ntelades, dinamitzadores de l'art de les teles a les valls d'Àneu. Els noms propis, però, vindran de la mà de clowns consolidats, en concret, de

Marcel Gros i Tortell Poltrona. Aquest darrer, posarà a escena una i altra vegada els esquetxos que l'han convertit en el nostre pallasso universal.

A continuació, podreu conèixer quatre propostes incloses a l'Esbaïola't que mostren la pluralitat de formats i que inclouen sorpreses que només són comprovables en directe.

Festival Esbaïola't

Del 22 al 25 de juliol.
Esterri d'Àneu.Més informació:
esbaïolatfestival.blogspot.com.

Càtedres clowns

Marcel Gros es presenta a sí mateix, aquesta vegada com a habitant del *Circ que O!*. Una miscel·lània de les arts del circ on Gros demostra l'experiència adquirida amb gairebé tots els utensilis que s'utilitzen als espectacles de carpa. Alhora -i segurament per desconcertar- combina aquests instruments amb mím, música i màgia, un toc molt francès que, segurament, prové de les influències adquirides dels seus mestres Pierre Byland i Philippe Gaullier.

Circ que O! esdevé, doncs, un còctel que uns dies resulta més explosiu que d'altres, però que no perd el rumb en termes de sensibilitat i respecte absolut a la intel·ligència de les persones que estan gaudint de l'espectacle. El resultat, en definitiva, trenca els tòpics del clown i s'apropa a aquell *Llunàtic* que un dia va declarar-se "Meravellosament boig".

> Cabaret del *Circ que O!*
> Cia. Marcel Gros.
> Gènere: Clown / teatre.

La revolta reciclada

Cercavila amb ferralla. Des d'un punt de vista pràctic, la companyia de carrer Flowpots no deu tenir massa problemes a l'hora de cercar material d'atrezzo. I és que aquesta fanfària gairebé postmodernista utilitza qualsevol ferralla o material per llençar i el reconverteix en un instrument de l'àmbit de la percussió. Al marge dels xiulets, la resta d'instruments musicals provenen de pots, fustes, plàstics i ferros. I de tot plegat, en fan una música que la companyia descriu com a "100% anticrisi, reciclada de les cultures més ancestrals i traslladada al 2010 a través d'una connexió 2.0 a l'era digital".

L'idea no és nova, sinó que la duen a terme des de l'any 2008 i, de moment, els ha funcionat força bé.

Ara, però, amb aquesta *revolta als carrers*, Flowpots se supera a si mateixa i plasma la seva visió més alegre, innocent i sostenible del material de rebuig acumulat al nostre entorn.

> *La revolta als carrers*.
> Cia. Flowpots.
> Gènere: Itinerant / carrer.

Viatges en dansa

Slot és la proposta d'un viatge compartit amb quatre personatges totalment atemporals, carregats d'andròmines i plens de mirades, a voltes perdudes, però sempre estudiades. Després d'un preàmbul bastant curt on queda clar el format de dansa contemporània i experimental, l'espectacle adquireix el sentit de les vivències, de les sensacions, dels sons i de les danses d'un sol recorregut pels camins d'un món sovint estrambòtic i ple de paranys, sempre superables amb peripècies intrèpides. Amb aquesta creació de la companyia Nats Nus, ja consolidada, Claudia Moreso i Toni Mira tornen a allunyar-se de la dansa entesa per l'univers adult per captar l'atenció de la canalla cap als passos ballats. Alhora, la melodia de ball continua essent bàsica i, en aquesta ocasió, apareixen les notes de Cristina Vilallonga, Nan Mercader i els xiulets i sons *revival* de Cabo San Roque.

> *Slot*.
> Cia Nats Nus.
> Gènere: Dansa / carrer.

Acrobàcies sobre rodes

Una de les novetats d'enguany del circ català ens arriba de la mà d'una companyia de tres integrants. El *Circ Pistolet* ha agafat una embranzida ben merescuda, tant per la seva tècnica com per la imaginació. El trio format per Rat Serra, Enric Petit i Oriol Travé es col·loca a escena per intentar arreglar un camió de mitjà format en estat absolutament ruïnós i que constantment provoca contratemps. Serra i Petit, repartint-se indistintament els rols d'espavilats i maldestres, són els encarregats d'agafar els estris per crear un desordre centrat en les eines, les rodes i la mateixa estructura del camió com a base per les acrobàcies. Mentrestant, Travé no deixa de picar i emetre sons compenetrats amb el ritme frenètic dels salts, contorsions, tombarelles i equilibris. El caos resultant se sintetitza amb humor i enginy i amb anades i vingudes que atorguen un toc de vodevil molt aconseguit al conjunt de l'espectacle. Sens dubte, una bafarada d'aire fresc al món de les acrobàcies sense imaginació.

> *Sobre rodes*.
> Cia. *Circ Pistolet*.
> Gènere: Circ / carrer.

**Aquest estiu
t'acostem les notícies més fresques**

www.setmanaridirecta.info

CINEMA

“El cinema és un gran negoci i fomenta la venda d'altres productes dels Estats Units”

Xavi Bachs és operador de cabina al Cinebaix, una entitat sense ànim de lucre on treballen persones voluntàries que han aconseguit tornar a aixecar l'antic cinema de Sant Feliu de Llobregat, el Guinart. L'entitat aposta pel cinema de qualitat i no comercial i també per fomentar el gust pel setè art entre la canalla. Bachs és un operador de cinema autodidacta i ens parla sobre la nova llei del cinema i l'hegemonia dels Estats Units en aquest terreny.

Xavi Martí
expressions@setmanaridirecta.info

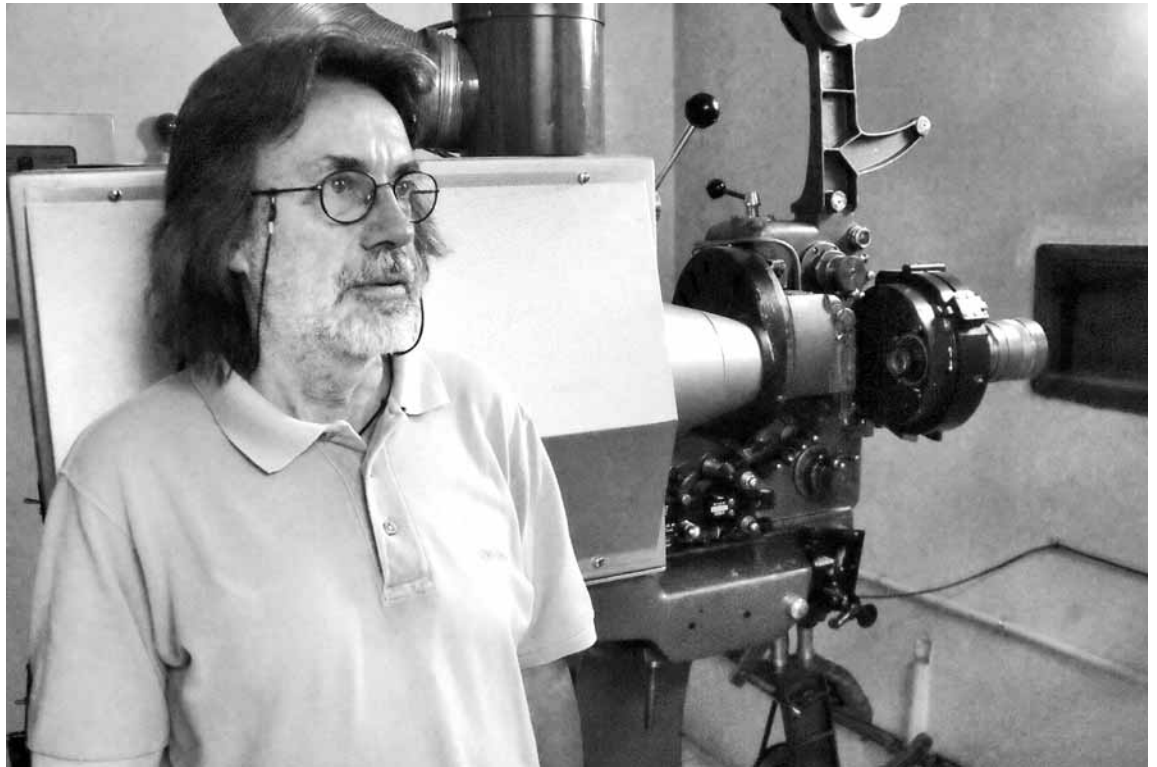
L'any 2009, el 97,1% de les pel·lícules que es van exhibir a Catalunya eren doblades o subtítulades en castellà. Al Cinebaix, heu trobat problemes per trobar còpies en català?

Una vegada al mes, fem el Cicle de Cinema Infantil, que té per norma exhibir sempre una pel·lícula doblada al català. Tenim autèntics problemes per trobar còpies doblades en català, és una batalla. Hem arribat a exhibir pel·lícules pensades per televisió per cobrir la mancança de cintes infantils en català. I ja no parlem de les pel·lícules per adults, que només sumen el 2,9%. Les distribuïdores no fan aquest tipus d'aportacions.

“Hi ha gent que ha vist una pel·lícula nord-americana i després ha anat a un concessionari i ha dit: ‘Vull el tractor que sortia a aquesta pel·lícula’”

Per què les majors i les grans empreses de distribució no volen exhibir el 50% de les còpies de les pel·lícules subtítulades o doblades al català?

Ha quedat demostrat que no es tracta d'un tema econòmic. Quan les pel·lícules ja s'han estrenat al cinema i s'han editat en DVD, és Televisió de Catalunya qui les dobla en català per emetre-les i qui paga aquesta feina. Televisió de Catalunya ha proposat a les distribuïdores pagar el doblatge de les pel·lícules just al començament del procés, és a dir, abans que s'emetin als cinemes i no després, que és com es fa ara. El Departament de Cultura també ha proposat pagar el doblatge de

pel·lícules i les distribuïdores no ho volen. Un doblatge d'una pel·lícula es mou entre els 30.000 i 40.000 euros i, aquestes quantitats, en produccions que costen 60 o 70 milions d'euros, són la xocolata del lloro. Una subtítulació en analògic deu costar 1.500 euros, però en digital costa 600 euros. Del que es tracta és que no volen establir un precedent, ja que diuen que, si ho fan a Catalunya, també ho hauran de fer al País Basc i a d'altres llocs del món. Ells no volen respectar el lema de la Unesco que diu que s'ha protegit la diversitat cultural. Tots els països del món han ratificat aquesta iniciativa, menys els EUA i Israel. Fomentar la diversitat cultural seria anar en contra de la seva hegemonia mundial i del seu negoci. La venda d'armes i la producció audiovisual dels EUA s'han convertit en dos elements claus de la seva força comercial. El 80% de les pel·lícules europees que es presenten a festivals no es poden exhibir a cap pantalla del continent. La línia marcada per la Unesco i per França és que cal alliberar pantalles de l'ocupació dels productes nord-americans. Des de la Segona Guerra Mundial, el que s'ha vist és que els agregats culturals de les ambaixades dels EUA tenen la feina de protegir a cada país la seva producció audiovisual, que representa el 75% de la quota de pantalla a Catalunya. Veient les produccions dels EUA, la gent d'Europa s'imbuïx dels valors i de la manera de viure nord-americana i això beneficia clarament el seu comerç. Hi ha gent que ha vist una

pel·lícula i després ha anat a un concessionari i ha dit: “Vull el tractor que sortia a aquesta pel·lícula”. MacDonal's no seria present arreu del món sense MacDouglas, que és qui fabrica els avions F-16 de l'exèrcit dels EUA. Crec que, al cinema, passa el mateix; es tracta d'eliminar la competència. El cinema és un gran negoci i també fomenta la venda d'altres productes dels nord-americans.

“S'ha demostrat que, en el cas del cinema infantil, funciona veure les pel·lícules en català”

Fer còpies en sistema digital és més barat que en sistema analògic?

El sistema digital encara no s'està desenvolupant massa. Amb un DVD, es podrien posar dotze pistes de subtítulació i cinc pistes amb cinc llengües. Amb una còpia analògica només pots fer un àudio i una subtítulació. Amb una còpia d'una pel·lícula en sistema digital es podria fer, en un sol dia, una sessió en català, després una en castellà o tres en català i sis en castellà... El Verdi ha fet una prova i ha emès una versió original subtítulada ara en castellà i català. Una còpia analògica

costa entre 2.500 i 3.000 euros, mentre que una digital se situa entre els 120 i els 150 euros. Amb una còpia digital es pot portar la pel·lícula a diversos cinemes, ja que es carrega la gravació al disc dur i ja està. En canvi, amb el sistema analògic, una còpia només serveix per un únic cinema.

Les majors diuen que la gent no anirà a veure pel·lícules en català. El que és veritat és que no hi ha tradició de veure les pel·lícules en català, però s'ha demostrat que, en el cas del cinema infantil, funciona veure-les en català. La producció de llibres en català es ven tota. L'oferta de teatre en català és del 80% i també s'acaba consumint. Només és un tema de costums. La gent jove no té problemes i assumeix amb molta normalitat el fet de veure pel·lícules en català. Les majors juguen fort... els operadors de cabines estant dient que la patronal els ha dit que, durant el mes de gener, es farà un mes d'aturades en senyal de protesta. I les còpies que ja hi havia de pel·lícules en 3D doblades al català no les estant distribuïnt. Aquests dies hi ha 70 cinemes de Catalunya que estan emetent anuncis en contra de la llei del cinema.

La nova llei preveu reformes a nivell dels convenis i dels contractes laborals en el sector del cinema. Amb la digitalització, es perdrà la figura dels operadors de cabina, que són els treballadors que tenen coneixements i controlen la màquina de projecció. El sistema digital no contempla el muntatge de la

pel·lícula i no requereix el procés mecànic de control humà de l'exhibició. Els venedors tenen unes màquines digitals que estaran controlades per les persones que venen les entrades o pels encarregats de sala. Només caldrà prémer un botó i la pel·lícula començarà. Amb el sistema digital tot serà més senzill i això ens permetrà exhibir pel·lícules en diferents llengües, però els operaris de cabina patiran molt perquè ja no seran imprescindibles. La reducció de plantilles serà molt considerable.

“El repte són els joves... s'han acostumat al tipus de consum de les grans superfícies”

Com veus el futur dels cinemes de proximitat?

Presenta avantatges per la gent de mitjana edat cap amunt, ja que tenen un cinema prop de casa i és un servei que fa falta. La llei contempla una xarxa de cinemes concertats i això seria ideal per apostar pel cinema europeu, per la diversitat cultural i per lluitar contra la pressió dels EUA. Cal coordinació de tots els cinemes de proximitat i treball conjunt. El repte són els joves, ja que s'han acostumat al tipus de consum de les grans superfícies. Hem de rebre ajudes i subvencions.

, agenda directa

ARENYS DE MAR

7è Festival Arenys de Contes

Arenys de Contes es un festival de narració oral que s'allotja a diversos espais d'Arenys de Mar els mesos de juliol i d'agost per portar la paraula i les històries a la fresca de les nits d'estiu. Aquesta setena edició del festival es dedica al 25è aniversari de la mort de l'escriptor Salvador Espriu.

Més info: www.arenysdemar.cat

BADALONA

Concert: The Get Up Kids + Bullit + Destroyed Room

22h. Estraperlo, club del ritme.
C. Isidre Nonell, 9.

BARCELONA

Dijous 22 de juliol

Mercat d'intercanvi de roba al Poble Sec
De 18 a 20h. carrer Nou de la Rambla amb el passeig de Montjuïc, davant de Can Bandarra, local social dels Castellans del Poble Sec.

Per més informació i reserva de taula: anepitrozo@gmail.com
Organitza: Castellans del Poble Sec

Dijous 22 de juliol

'La crisi a l'Estat espanyol: el rescat dels poderosos', xerrada a càrrec d'Iván Gordillo

El títol de la xerrada també és el títol del darrer informe del Seminari d'Economia

Jornades de Permacultura

SANTA PERPÈTUA DE MOGODA
Del 29 de juliol a l'1 d'agost

La Universitat Lliure del Vallès organitza, del dia 29 de juliol i l'1 d'agost, una jornades sobre permacultura orientades al coneixement, el disseny i la pràctica d'hàbitats humans sostenibles i en relació harmònica amb els sistemes naturals.

Les jornades se celebraran principalment en forma de tallers pràctics i es desenvoluparan a Can Piella, un projecte nascut el febrer de 2010 amb el propòsit de compartir i crear recursos per la recuperació i la difusió de la cultura rural.

Can Piella es troba prop de Santa Perpètua de Mogoda i La Llagosta i compta amb espai per poder acampar de forma lliure durant els dies de les jornades. Tots els tallers i les activitats són gratuïtes i, si es vol, es pot comptar amb un servei de menjars a preus populars.

Per participar a les jornades, cal confirmar prèviament l'assistència a aquest correu: canpiella@gmail.com, també es pot consultar la informació a la web www.campiella.cat

PROGRAMA D'ACTIVITATS

Dijous 29 de juliol

9-14h. Context natural i històric de Can Piella i els seus voltants
15-17h. Introducció a la Permacultura
17-20h. Creació d'un bancal sinèrgic
20h. Pel·lícula a l'aire lliure: *Peligro escasez de comida*

Divendres 30 de juliol

9-11h. Energies renovables
11-30-14h. Bioconstrucció
15-17h. Taller de bioconstrucció
17-20h. Transgènics i crisi alimentària

20h. Pel·lícula a l'aire lliure: *The Global Gardner*

Dissabte 31 de juliol

9-12h. Plantes silvestres comestibles
12-14h. Taller d'aquacultura I
15-19h. Taller d'aquacultura II
19h. Xerrada-debat: *Cooperativisme i moneda social*

Diumenge 1 d'agost

9-14h. Quin disseny podria tenir Can Piella?
15-16h. Valoració compartida de la trobada

Crítica Taifa. El text exposa de forma detallada i rigorosa els efectes de la crisi econòmica sobre la població, les polítiques econòmiques que s'han aplicat i els efectes d'aquestes polítiques sobre la ciutadania a data d'avui.

19:30h. Llibreria La Sirga-Ateneu La Barraqueta. C. Tordera, 34.

Dijous 22 de juliol

Festa de final de temporada de l'Athletic Anticacike

Hi haurà música, còctel, mojitos i tapes i també se celebrarà la dimissió del caci de l'AVV Trinitat Vella.
20h. CSO La Gordíssima
C. Pons i Gallarza, 10.

Trobada popular 'Universitat Lliure la Rimaia: la lluita no s'atura, ni a l'estiu'

Divendres 23 de juliol

Un desallotjament, una altra okupació... Sí, la Universitat Lliure la Rimaia tornarà a obrir les portes ben aviat, però, abans, vol trobar-se amb totes aquelles persones i col·lectius que han estat amb elles i els han mostrat solidaritat. Per això, el divendres dia 23 de juliol, a les set de la tarda, han organitzat una trobada popular al mercat de Sant Antoni, on hi haurà menjar, música, aprenentatge rizomàtic estienc, llibres espontanis i moltes ganes de cridar i de lluitar.

Dissabte 24 de juliol: Tarda d'activitats
12h. *Psicogeografia*, ruta per la ciutat a càrrec de Jason.

14h. Gran Via 550, dinar de carmanyola
16h. Xerrada sobre la Universitat Lliure la Rimaia (història, present i futur)

17h. Tallers i activitats variades: classe de Gong Fu, taller de malabars, intercanvi de llibres (porteu llibres usats!) i xerrada de filosofia urbana.

Les activitats del dissabte 24 es faran al carrer, davant de la Universitat Lliure, a la Gran Via 550. Ens veiem a La Rimaia!

CERVERA

Dissabte 31 de juliol

III Jornades Esportives

L'Assemblea de Joves de Cervera us convida a participar en una jornada de festa i esport. Partits de futbol i bàsquet al pati del CEIP Josep Arques a partir de les 19h. i durant tota la nit. Les inscripcions es tancaràn el dia 29 de juliol. Contacte: ajcervera@gmail.com

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Resurrecció 2010: estem muntant un bus per anar des de Barcelona a aquest festival de Viveiro (Lugo). Sortim el 28 de juliol i tornem l'1 d'agost.

CONTACTE: farting.gramps@punkorlatex.com

Encara pots participar en un **camp de voluntariat aquest estiu**, pots triar entre molts països i molta diversitat de causes.

CONTACTE: S. C. Internacional sci-cat@sci-cat.org

Busco gent que tingui pensat fer un **projecte de nova**

creació relacionat amb titelles, circ o clown per col·laborar-hi.
CONTACTE: Clara le-la@3xl.cat

Busco persones per **compartir viatge al Marroc en 4x4**, i amb possibilitat de viatjar fins a la frontera amb Mauritània.
CONTACTE: Arthur 630650167

La Directa: necessitem ventiladors per combatre la calor a la redacció. Si te'n sobra algun i vols donar-lo,

posa't en CONTACTE: directa@setmanaridirecta.info

Xarxa d'intercanvi de coneixements de Sant Feliu de Llobregat: volem conèixer persones que puguin estar interessades a participar.
CONTACTE: sfafap@hotmail.com

Busco actors i actrius per **crear un nou grup de teatre** de mentalitat oberta i dinàmica a **Barcelona**.
CONTACTE: Titus fumnegre@gmail.com

> EL TEMPS

DIJOURS 22

Últim dia de canícula estiuenca.

Un front fred provinent de l'atlàntic portarà tempestes al Pirineu durant la tarda i el vespre.

DIVENDRES 23

Els ruixats al Pallars, la Cerdanya i el Ripollès seran habituals. Els termòmetres començaran un descens que serà accentuat a l'interior.

DISSABTE 24

S'acabarà la xafogor. Per fi es podrà dormir durant la nit al litoral. El vent del nord escombrarà la humitat i farà baixar les temperatures.

DIUMENGE 25

El cel romandrà assolellat, però es mantindrà un ambient molt agradable. Les màximes de 30 graus només al pla de Lleida.

DILLUNS 26

La matinada continuarà caracteritzada per la fresqueta. Fins i tot màniga llarga durant la nit al Pirineu i les comarques interiors.

DIMARTS 27

De mica en mica, les temperatures aniran pujant un altre cop. Els valors de canícula, però, no tornaran fins d'aquí uns dies.

GRANOLLERS

Dijous 22 de juliol
Concert d'Aleix Garriga i Els Brocs
 21:30h. Presentació del disc *Doncs a* Simfonia, terrassa del restaurant del Teatre Auditori de Granollers.
 C. Torres i Bages, 50.

EL MASNOU

Fins el 24 de juliol
XIV Festival Internacional de Teatre Còmic
 Espectacles per tots els gustos i edats. Un ventall únic per poder veure artistes còmiques de diverses parts del món i gaudir les diferents maneres d'entendre l'humor. Més info: www.plederiure.cat

MANLLEU

Llunes del Ter- Concerts gratuïts a l'Embarcador del Ter
 Dijous 22 de juliol
 22h. Guillem Ramisa & El teu pare, hip-hop orgànic i poesia.
 Divendres 23 de juliol
 22:30h. Rolly Berrio, cantautor cubà.
 Diumenge 25 de juliol
 19h. Monegre, cantautor.
 Organitza: Grup de Defensa del Ter

MANRESA

Divendres 23 de juliol
Xerrada 'La lluita contra els CIE'
 Xerrada sobre el sistema de control, reclusió i expulsió de la immigració a càrrec de membres del col·lectiu Te Kedas Donde Kieras.
 Més info: www.tekedas.entodaspertes.net
 20h. CSO La Tremenda.
 C. Salvador amb Hospital.

PALAU DE Cerdanya

Del 23 al 25 de juliol
Marxa 'Seguim els passos dels maquis'
 Enguany, la ruta dels maquis va de Mas Tartàs (Palau de Cerdanya) a Pedret (Berga). La caminada és d'uns 74 quilòmetres i el programa és el següent:
 Divendres 23 de juliol
 A les set del vespre, punt de trobada a l'estació de la Renfe de Puigcerdà. Sopar a Puigcerdà i sortida amb vehicles a les 21h. cap a Mas Tartàs, on es farà nit.
 Dissabte 24 de juliol

4 anys de Can Rusk**GIRONA, 24 i 25 de juliol**

El centre social okupat Can Rusk celebra, el cap de setmana del 24 i 25 de juliol, els seus quatre anys d'activitats a la casa recuperada del barri de Pont Major de Girona (C. Agustí Riera, 31).

El dissabte dia 24, la jornada començarà a les onze del matí amb un taller de Severino de Gamberri i, a les 12h. tindrà lloc un debat titulat *Okupació: ofensiva o alternativa?* A les tres es farà un dinar col·lectiu i, a les 18h., un concert amb els grups de hadcore Extensivity, Absurd i Necessitat de lluitar.

El diumenge 25, es crearà un mural a partir de les onze del matí i, a la tarda (18h.), Octavio Alberola oferirà una xerrada sobre les experiències llibertàries durant la lluita antifranquista. A les nou del vespre, es farà un pizzeria benèfica de suport al projecte de creació d'una nova distribuïdora. L'entrada als actes és lliure, però amb una sola petició: deixa el teu gos a casa.

Sortida de Mas Tartàs a les 6h. Ruta: Mas Tartàs- Coll Mercer- Collada de Tosses- Clot de la Creueta- Clot del Moro- La Pobla de Lillet- Mare de Déu de Falgars (48 km.) Acampada a Sant Romà de la Clusa (possibilitat d'allotjament al refugi).
 Diumenge 25 de juliol
 Sortida a les 6h. Ruta: Sant Romà de la Clusa- Castell de l'Areny- Vilada- Canals de Sant Miquel- Pedret, on s'arribarà cap al migdia i on hi haurà un dinar popular (26 km.). Possibilitat d'incorporar-se a Vilada el diumenge a les 8h. per fer només el darrer tram.
 Hi ha la possibilitat d'incorporar-se o abandonar la marxa a qualsevol punt amb connexió viària. Hi haurà un cotxe escombra. La marxa serà comentada amb informacions relatives als maquis.
 Cal confirmar l'assistència amb antelació a cejeb@cejeb.org

Més informació:
www.berguedallibertari.org

SABADELL

Dimarts 27 de juliol
Xerrada 'Cultura i religió: un xoc a la societat receptora?'
 "On hi ha la separació entre religió i cultura? Què és cultural i què és religiós? Pensem que és important parar atenció i aprofundir en el paper que juguen la religió i la cultura en relació a les dones immigrants".
 Xerrada a càrrec de Maria del Mar Griera.
 Acte dins el seminari *Immigració i Gènere* organitzat per Justa Revolta i l'Escola en Moviment.
 19:30h. Can Capablanca
 C. Compte Jofre, 30.

SAN CUGAT DEL VALLÈS

Divendres 23 de juliol
Concert: Zikuta + Kayo Malayo
 23h. Festa Major del barri de La Floresta

SANT FELIU DE GUÍXOLS

Dissabte 24 de juliol
Exposició 'Patti Smith Art in Heaven'
 Mostra de fotografia i dibuixos de la cantant i artista de Chicago amb motiu de la seva actuació al Festival Porta Ferrada el divendres 23 de juliol a les 22:30h. L'exposició es farà a les sales del monestir de Sant Feliu i la inauguració se celebrarà el dissabte 24 de juliol a les 20:30h. La mostra es podrà visitar fins a finals de setembre.

VIC

Nits d'estiu al CSA La Torratxa
 Dijous 22 de juliol
 20h. Dijous Parpella! Nit temàtica Ferrenya. Sopar Ferrenyo (no és conya) + Descobrir el cicle dels aliments. Organitza: La Fontsalada
 Dilluns 26 de juliol
 22h. Nit ludòpata: jocs
 Dimarts 27 de juliol
 22:30h. Cicle de cinema sorpresa
 Dimecres 28 de juliol
 23h. Agostic de juliol: concerts acústics a la fresca
 Terrasetta del Centre Social Autogestivat La Torratxa. C. Joan Serrallonga, 3.

VILAFRANCA

Del 23 al 25 de juliol
Aplec dels Ports
 Enguany farà 32 anys que milers de persones es troben a l'Aplec dels Ports. Aquest esdeveniment, el més important dins l'àmbit cultural i musical en aquesta comarca viva, també és una festa reivindicativa en defensa de la nostra llengua. En aquesta trenta-dosena edició de l'Aplec, La Troba Kung-Fú i La Pegatina seran els plats forts del cartell musical, on també hi participaran altres vuit grups procedents del País Valencià, Catalunya i Aragó. Entre els quals trobem Pep Gimeno *el Botifarra*, Orxata Sound System, Cesk Freixas i Pau Alabajos.
 Pots trobar el programa i tota la informació sobre l'Aplec a la web:
www.peset.com/aplecdeports

Festaborigen 2010**BENISSA, Dissabte 24 de juliol**

El Festaborigen és un festival d'estiu organitzat per l'Assemblea de Joves de Benissa que se celebrarà el 24 de juliol al Camp de Futbol-7 del poble. A més dels concerts, el festival també planteja diverses activitats com debats, tallers i passis de vídeos, entre altres coses. Aquesta segona edició del festival presenta un cartell amb les actuacions dels següents grups: Orxata Sound System, Aspenat, La Raíz i High Times. Per acabar la nit, Pasku Selector i Biano Selektah continuaran posant música per fer ballar tot el públic assistent.

Més informació: www.festaborigen.com

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES**CORNELLÀ DE LLOBREGAT**

Dijous 22 de juliol
Concentració contra el crim xenòfob de Carlos Gustavo Burgos perpetrat el 10 de juliol a Cornellà

19:15h. Al costat del metro de Sant Ildefons. Acabem amb el racisme homicida!

Convoca: Assemblea de ciutadans i ciutadanes, familiars i amics i amigues de Carlos Gustavo.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Jaume Fortuño VOLUNTARI DE L'OBSERVATORI INTERNACIONAL DE LA PAU (IPO)

“Molts colombians tenen una bena als ulls, posada a cops de puny”

Jaume Fortuño és un voluntari català membre de l'Observatori Internacional de la Pau (IPO-<http://www.peaceobservatory.org>) i resident a Colòmbia, on fa vuit mesos que desenvolupa tasques d'acompanyament de membres d'organitzacions socials. També es col·laborador de la revista Catalunya i del nostre setmanari, on habitualment publica articles sobre l'actualitat colombiana. D'aquí poc, se'n torna a anar i, abans que marxi, hem volgut que ens expliqui en què consisteix la feina de la seva organització i com bufen els vents al país americà.

Fran Richart
entrevista@setmanaridirecta.info

Què és l'IPO i quin treball fa?
Som una organització formada, principalment, per europeus i nord-americans que actua únicament a Colòmbia i ens dediquem a acompanyar membres d'organitzacions camperoles i de Drets Humans a zones conflictives. Ho fem per disminuir els nivells de risc d'aquestes persones i també per visibilitzar la seva situació a escala internacional. El nostre objectiu és preservar l'espai perquè diverses organitzacions puguin treballar, ja sigui perquè fan tallers, una junta d'acció comunal o una assemblea. Entre d'altres, acompanyem el Moviment de Víctimes contra els crims d'Estat, que mostra un espectre polític bastant ampli. L'organització és petita i horitzontal; portem uns cinc anys treballant i la nostra seu es troba a Bogotà.

“L'Estat nega el caràcter polític i diu que la situació és provocada per màfies i terroristes”

Com visualitzeu el resultat de la vostra feina?

La prova la tenim a les regions on vam començar, indrets on no hi entrava ningú arran de les atrocitats que s'havien comès i on les organitzacions socials no es podien moure. Aquestes activistes s'exposen a arrestos o assassinats i, tot i que el risc continua, el nivell s'ha baixat substancialment. Ho veiem, per exemple, en casos concrets on la policia o les auto-

FRAN RICHART

ritats cedeixen per allunyar les tropes d'una comunitat o en l'alliberament d'un pres polític que ha estat capturat sense un judici previ.

I com ho aconseguïu? Feu d'intermediaris?

Si fóssim intermediaris, ens col·locaríem en una posició de neutralitat entre l'Estat i els camperols, però nosaltres els acompanyem. Una situació quotidiana és que, en un reforç militar, retinguin menjar o medicaments sota l'excusa que són per la guerrilla. Si hi som nosaltres, no ho poden fer perquè això contraria el dret internacional humanitari i els seus estats han firmat convenis com el de Ginebra i tota aquesta paperina. Això i els Drets Humans són els nostres arguments per la interlocució i, si això no funciona, truquem els seus superiors, amb els quals ens hem reunit abans per donar-los la vara. Tenim canals que no solem cremar com, per exemple, les xarxes de suport d'aquí o les ambaixades. Fa poc, per exemple, en un poble on s'estaven fent uns tallers de Drets Humans, els paramilitars van dir que es tractava d'un niu de guerrillers i que entrarien a sang i foc. Vam començar a moure'ns amb totes les ambaixades -menys l'espanyola, que no ens va contestar- i vam aconseguir que es retiresin.

I vosaltres no rebu amenaces?

Sí que les rebem; ens molesten amb seguiments, trucades amenaçadores, problemes amb vides, deportacions... Però, per sort, no a un nivell superior, perquè si anessin més enllà, quedarien en evidència interna-

cionalment. A més, les xarxes de suport fan la seva feina. Però, per una part, el govern es neteja la cara demostrant que hi ha un flux de cooperants i, per l'altra, nega el conflicte i ens invisibilitza tant com pot. **Quins són els reptes dels moviments socials colombians?**

Donar sortida política al conflicte. L'Estat nega el caràcter polític i diu que la situació és provocada per màfies i terroristes. El govern només creu en la derrota militar. El monopoli dels mitjans també hi fa molt. Per exemple, l'únic diari de tirada nacional és *Tiempo* - propietat del president del país J.M. Santos i el Grupo Planeta-, fet que provoca una societat adormida on hi ha molta gent que no s'assabenta de res. Moltes persones també opten per ignorar-ho perquè estan fartes de tanta violència. És com una bena sobre els ulls, posada a cops de puny. Tornant als moviments socials, ells defensen el diàleg amb participació de la societat civil, però l'estratègia de judicialització i els cops repressius -molt durs amb els indigenistes, per exemple- són constants. Actualment, s'està fent molta feina amb els presos a través de comitès de solidaritat; per exemple, la campanya *Traspassar los muros*, on organitzacions com Cruz Negra Anarquista i les Joventuts Comunistes estan col·laborant plegades.

I quina era l'última dels moviments per aquestes últimes eleccions?

Per començar, cal dir que les eleccions no han estat gens tranquil·les, tot i que les hagin venut així. Hi ha

agut molts sabotatges de la guerrilla i enfrontaments amb l'exèrcit, a més d'un increment de les amenaces contra les organitzacions que treballem al país. A les eleccions l'única opció real d'esquerres era Carlos Gaviria, però va perdre -sota sospita de manipulació- com a candidat a les consultes internes de Polo Democrático Alternativo davant d'Antanas Mockus. Ni Mockus ni Gustavo Petro representen cap política de ruptura i són continuistes. Ells no estan per l'acord humanitari ni per la solució del problema agrari, origen del conflicte armat. Mockus, per exemple, quan va ser alcalde de Bogotà, va dur moltes polítiques de privatització i -com Uribe- només creu en la derrota militar de la insurgència.

Ens pots recomanar uns quants llibres sobre l'assumpte?

La metamorfosis, de José Aristizábal, dona una perspectiva clara i completa del conflicte colombià. Aquí, per exemple, es pot aconseguir *El laboratorio de Embrujo* d'Hernando Calvo Espina i *Las puertas del Ubérrimo*, on Iván Cepeda explica com n'està, d'emmerdat, Uribe amb els paramilitars. Explica com les *Autodefensa de Colombia* es van gestar al voltant de Montería, indret on -casualment- l'expresident té la seva finca. Alfredo Molano, que va ser demandat per escriure sobre una de les famílies oligàrquiques del país, també és un autor recomanable, qalsevol dels seus llibres. A nivell contrainformatiu, tenim el setmanari *Desde Abajo* i el portal digital Contravía.tv.

. LA COLUMNA

A mi no em sembla bé

Jaume Barrull Castellví
opinio@setmanaridirecta.info

Anys enrere deien que la de funcionari era una opció poc estesa a casa nostra; com a hipòtesi de contraportada diria que la creació d'una administració pròpia (Pont de Suert sempre serà més a prop que Puerto de Santa María), i la inestabilitat laboral del sector privat (on la feina ben feta no és cap garantia de futur), han elevat l'interès per la funció pública fins a nivells que em semblen àdhuc preocupants.

Si les teves ambicions econòmiques no passen de saber que a finals de cada mes, des d'ara fins la incerta jubilació, el caixer automàtic farà sorollets electrizants quan t'actualitza la llibreta i t'hi anotarà un pagament de benzineria, el compte d'un sopar i la nòmina de maig, doncs em sembla molt bé que inverteixis bona part dels teus esforços de joventut en una cursa de resistència, colzes i frustracions desmotivants per aconseguir esfondrar els peus en el ciment tendre d'una plaça provisional i anar, tot seguit, a signar una hipoteca amb les espatlles ben cobertes. Més enllà de la vocació professional, alguna de les quals només té sortida a l'administració, quan fas oposicions saps que, en l'empresa pública, de forma contraposada a la privada, la feina mal feta es cobra al mateix preu i encara s'hi afegeixen incentius per no faltar massa dies a l'oficina o plusos per una productivitat que ningú no contrasta.

Tothom hauria de tenir el dret a saber que si estàs disposat a treballar no seràs explotat

Tothom hauria de tenir el dret a saber que si estàs disposat a treballar no seràs explotat i tindràs estabilitat, drets, serveis i un seguit de garanties que fan més amè el pas dels anys i les càrregues que hi afegim. Però l'administració està muntada de manera que el treballador entra en un bucle on no hi ha més ambició que esperar l'hora d'esmorzar, el pont de la Puríssima i les vacances d'estiu així com no s'estimula la qualitat ni es penalitza la desídia. I això ja no té res a veure amb els drets socials ni la lluita de classes, sinó amb la responsabilitat del servei públic i el benefici col·lectiu.

No comparteixo les privatitzacions ni l'externalització de serveis perquè mai no compensen a la societat els guanys particulars i la precarietat laboral que ho acompanya; però em molesta que molts funcionaris donin, amb la seva actitud quotidiana, arguments per als qui ho defensen.